

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANLIK BÜYÜ

*New York'a hoş geldiniz.
Burada sosyeteyi cadılar yönetiyor!*

GABRIELLA PIERCE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karanlık Büyü

GABRIELLA PIERCE

İngilizceden Çeviren: Mahinur Zehra KARAHAN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/254
AB/538
AÇ/694
A/55

KARANLIK BÜYÜ

GABRIELLA PIERCE

Orijinal Adı: *The Dark Glamour*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Mahinur Zehra Karahan
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Ekim 2016
ISBN: 978 - 605 - 142 - 978 - 6
Sertifika No: 10905

ALLOY ENTERTAINMENT © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Karanlık Büyü

GABRIELLA PIERCE

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

“TEŞEKKÜRLER.” JANE BOYLE, YORGUN GÖRÜNEN BURNU piercing’li baristaya dostça gülümsedi. Jane’in elinde tuttuğu macchiato, son üç haftadır aynı kızıdan aldığı sekiz yüzüncü macchiato olmasına rağmen barista onu tanıdığına dair en ufak bir belirti göstermedi.

Belki de böylesi daha iyi, diye hatırlattı Jane kendine, kısa süre içinde favorisi hâline gelen kadife koltuğa yerleşirken. Jane aslında saklanıyordu.

Ne yazık ki bu saklanma işi hiç de eğlenceli değildi hatta ilginç bile sayılmazdı. Jane, Grand Central Terminali’nde dikilip New York’tan ayrılmak ile şehirde kalmak arasındaki o hayati seçimi yaparken kalbinin nasıl çarptığını dün gibi hatırlıyordu. Malcolm’un verdiği parayı ve sahte pasaportları sıkı sıkı tutarken, sadık ve kararlı arkadaşlarının yardımıyla ve keşfettiği büyük gücüyle, Lynee Doran ve onun korkunç ikiz kuzenleriyle girdiği

çetin mücadeleyi kazandığını, malikânelerinin kendi muzaffer ayaklarının dibinde bir moloz yığınınına dönüştüğünü hayal etmişti.

Büyü hayalleri kurmayı bırak.

O gün daha iki blok bile uzaklaşmamıştı ki haber bülteninde kendi yüzünü görmüştü. Çok geçmeden de onu öldürmeye teşebbüs eden kayınvalidesinin görüntüsü televizyon ekranını doldurmuştu ve Jane kadının bir şekilde onu görebileceğinden ürkererek gayriihtiyari geri çekilmişti. *Belki gerçekten görebilir,* diye düşünmüştü Jane korkuyla, çünkü Lynne'in gücünün sınırlarını kestiremiyordu. Endişe içinde geceye karışan kendi hırıltılı nefesini dinlediği birkaç dakikadan sonra, dudaklarında her zamanki şeftali rengi rujuyla Lynne'in kusursuz görüntüsüne daha fazla tahammül edemeyeceğini anlamıştı. Çarpıtılan hikâyenin ekranda sürekli olarak değişen alt yazıları, Lynne'in kara büyü kraliçesi olduğu kadar halkla ilişkiler kraliçesi olduğunu da ortaya koyuyordu. Lynne ortalığı öyle bir karıştırmıştı ki Jane'in saklandığı yerden uzun süre burnunu bile çıkaramayacağı belli olmuştu.

Dostlarını aramaktan korkuyor, bir yandan da elindeki nakit paranın onu ne kadar idare edeceğini hesaplayamıyordu. Oysa bir an evvel karar vermesi gerekiyordu. Duane Reade'de* geçirdiği yirmi dört saat ve Grand Central Terminali'nin tuvaletlerinde geçirdiği yirmi yedi dakika; onu, yeni evli, sarışın Jane Boyle'dan, siyah dalgalı saçlı Caroline Chase'e dönüştürmüştü. Jane'in elindeki pasaporta bakılırsa Caroline Chase, göz

* İlaç satılan ve günlük ihtiyaçlarınızı uygun fiyatlara karşılayabileceğiniz bir market zinciri. Ç.N.

kalemini kalınca sürmeye meyilli sıradan bir New York'luydu. Jane diğer sahte pasaportu düşününce Amber Kowalski'yi seçmediğine mutlu oldu. Tüm o piercing'leri yaptırmak çok canını yakabilirdi.

O günü izleyen üç haftanın sonunda Caroline Chase, Liman Müdürlüğü yakınlarında, kasvetli bir otel odasında, parası suyunu çekmiş ve ne yapacağını bilemez bir hâlde sıkışıp kalmıştı. Jane Boyle ise hâlâ manşetlerdedi.

“Perişan Anne Umut Etmekten Vazgeçmiyor” diyordu o günkü manşet. Jane gazeteye uzandı.

Oğlunun ve gelininin gizemli kayboluşlarının üzerinden üç hafta geçmiş olmasına rağmen, sosyetenin renkli siması Lynne Doran'a yakın kaynaklar, onun hâlâ çocuklarını bulmaya kararlı olduğunu dile getiriyor. Ümidini kaybetmeyen Bayan Doran, Malcolm ve Jane Doran'ın sağ olduğuna dair herhangi bir bilgi getirecek kişiye üç milyon dolar vaat ettiğini açıkladı. Genç çift 3 Mart'ta evlenmiş, düğünleri “yüzyılın düğünü” olarak nitelenmişti. Fakat ne yazık ki sadece birkaç saat sonra arabaları Park Bulvarı civarında esrarengiz bir zincirleme kazaya karıştı. Kazazedelerin çoğu hafif yaralarla kazayı atlatsa da Doran ailesinin şoförü Yuri Renard'ın olay yerinde hayatını kaybettiği açıklandı. Malcolm ve Jane ise her nasılsa arabadan buharlaşıp uçtu. Çapkınlığıyla nam salmış damattan ve yeni gelinden o zamandan beri ne haber alınabildi ne de nerede olduklarıyla ilgili bir bilgiye ulaşıldı.

Bayan Doran kazanın ertesi günü “Dünyadaki hiçbir güç oğlumu bana iyi olduğunu bildirmekten alıkoymaz,”

diye bir açıklama yaptı. En son yirmi iki yıl evvel kızının trajik ölümünün ardından olduğundan bile daha perişan görüldüğünü söylemeliyiz. Yukarı Doğu Yakası sakinleri arasında, Malcolm'la Jane'in kazanın şokuyla kısa süreli hafıza kaybı yaşıyor olabileceğine dair söylentiler dolaşıyor.

New York Polis Departmanı müfettişleri ise daha tedirgin edici senaryoların izini sürüyor, gerçi bugüne dek bunları dillendirmeye yanaşmadılar. Olayı soruşturan müfettişlere yakın ismi açıklanmayan bir kaynak, Yuri Renard'ın başına aldığı darbeye bir tuhaflik olduğunu iddia ediyor: "Kazaya karışan bir takside Doran çiftinin parmak izleri bulundu ve taksi şoförüne de ulaşamıyor. Malcolm'un uyuşturucu etkisi altında olması, panikleyip kendini kaybederek Yuri'ye saldırmış olması ihtimaller arasında görünüyor. Hatta belki sonrasında kaçmaya çalışırken kazaya onun sebep olmuş olabileceği ihtimali üzerinde de duruluyor."

New York Polis Departmanı bu olasılığın izini sürdüklerini resmi olarak reddetti ama muammalarla dolu bu kazada Malcolm ve Jane'in "şüpheli" olduğunu tekrarladılar. Kazaya dair bir bilgisi olan herkesin, aşağıda yazılı olan polis ihbar hattını araması rica ediliyor.

Jane derin bir iç çekip kahvesini yudumladı. Jane'e yardım etmek için Malcolm'un feda ettiği onca şeyden sonra onun uyuşturucu kullanmakla ve cinayetle suçlandığını okumak ağırına gitmişti. Yuri'yi öldüren, Jane'in ta kendisiydi. Doran ailesinin ürkünç ve zaman zaman kiralık katillik yapan şoförünü düğününden bir gün önce öldürmüştü. Ve bunu yaparken tamamen ayıktı.

“Ayrıca soyadımı da hiç değiştirmedim,” diye mırıldandı, gazetede ki “Jane Doran” ismine bakımsız tırnağıyla dokunarak. Dügünü için sürdüğü kum rengi ojesi soyulmuş, tırnağının üzerinde kamuflaj deseni gibi kalmıştı.

Peki ama Yuri’nin cesedini nasıl o kadar çabuk olay yerine taşıdılar? İşte bunu merak ediyordu. Her ihtimali düşünerek cesedi güvenli bir yere ya da bir dolaba mı saklamışlardı acaba? Devirdiğim ağaç ne oldu? Eğer polis olay yerine geldiğinde, Jane’in büyüyle kökünden söküp yola devirdiği ağaç hâlâ orada olsaydı, zincirleme kazanın sebebi bu kadar da “muamma” olmazdı. Lynne kendi sahte senaryosunu sahneye koymak için anında kolları sıvayıp duruma müdahale etmiş olmalıydı. Ya da kim bilir, cadılar belki de insanların anılarını değiştirebiliyordu.

Jane, Lynne’in *çektığı acılara* dair bir cümle daha okumaya tahammül edemeyeceğine karar verip gazeteyi bir kenara bıraktı. Bu *acılı* kadın, oğluna, Jane’in büyükannesini öldürme emrini veren kişinin ta kendisiydi. Oğluna ayrıca Jane’i baştan çıkarmasını ve onu cadı güçleri taşıyan bir kız çocuğu doğurması için döllemesini emretmişti. Böylece bebek doğduğunda Lynne de Jane’i öldürecek ve bebeği kendi kızı gibi büyütecekti. Çünkü cadıların güçleri genetik olarak sadece kadınlar aracılığıyla nesilden nesile geçiyordu ve Lynne’in kendi biricik kızı Annette, altı yaşındayken trajik bir şekilde ölmüş, plaja gittiği bir gün dev dalgalar küçük kızı yutmuştu. Bu yüzden bu korkunç planlarının başrolüne, safkan cadı güçlerini daha yeni fark eden Jane’in geçmesi gerekmişti. Şimdi Lynne’in onu “öz kızı olarak gördüğünü” ve “genç kadının ölen sevgili ailesinin onları gökyüzünden izleyip Lynne’in onu eve geri getirmek için ne

kadar çabaladığını gördüklerini umduğu” gibi şeyler okumak Jane’in midelerini bulandırırıyordu.

Uzaklarda bir yerde gök gürelediğinde Jane büyükannesi-nin onu gerçekten cennetten izleyip izlemediğini merak etti. Jane’in ailesindeki bütün kadınlar Jane gibi cadı kanı taşıyordu. Büyükannesi Celine Boyle da bir cadıydı. Jane üzüldüğü ya da duygusallaştığı zamanlarda yakınında bulunan elektronik aletler bozulurdu, büyükannesinin ise duygularındaki coşkunluk gök gürültüsüne neden olurdu. Eğer gerçekten Jane’i bir yerlerden izliyorsa, Lynne’in timsah gözyaşları konusunda Celine Boyle da torunuyla tamamen aynı fikri paylaşıyor olmalıydı.

Jane kahve kupasının sıcak kapağını çekip çıkardı. Kendi gücünün sınırlarıyla ilgili henüz bilmediği çok şey vardı ve bu şekilde devam ederse yeni bir şey öğreneceği de benzemiyordu. *Yanlış yapıyorum*, diye düşündü, *ama başka seçeneğim varmı ki?* Bütün şehir hatta bütün ülke her yerde onu arıyordu ve en ufak bir hatasında onu bulmaları kaçınılmazdı. İçi tehlikeli seçeneklerle dolu kocaman bir yastığın altında boğuluyormuş gibi hissediyor, en ufak bir hareketinin o ince çizgiyi geçmesine neden olabileceğini biliyordu. Derken kolundaki ince sarı tüyler aniden diken diken oldu.

Dikkatle etrafa bakındı. Dükkânın radyosunda klasik müzik çalıyordu. Mekânın tam ortasında oturan üç kıkırdak kız, YouTube’dan Katy Perry’nin video klibini izliyordu. Karısına işten atıldığını henüz söylemediği her hâlimden belli olan takım elbiseli sıradan bir adam tüm zavallılığıyla her zamanki yerinde oturuyordu. Ve dükkânın diğer köşesinde, tezgâhın dibindeki koltukta bir kadın hiçbir şey yapmadan duruyordu.

Kısacık kesilmiş siyah saçları ve bir Akdenizlininki kadar esmer teniyle otuzlu yaşlarının sonunda görünüyordu. Derisi elmacık kemiklerinin üstünde gerilmişti, çenesiyse bir hançerin ucu kadar keskin gözlüküyordu. Ve tıpkı Jane gibi onun da gözleri de-mode bir güneş gözlüğü ardına saklanmıştı. Jane'in ensesindeki tüyler de diken diken oldu. Kadın şu anda Jane'e bakmıyordu ama birkaç dakika önce onu izliyordu. Jane bundan adı gibi emindi.

Şehirdeki herhangi biri elbette Caroline Chase'e bakabilirdi. Eğer haberleri takip ediyorlarsa ve dikkatli bir şekilde bakarlarsa Jane Boyle'un yüz hatlarını da fark edebilirlerdi. Fakat ümitsizce her yerde aranan Jane'i bulduklarını düşündükleri hâlde ona yaklaşmayan hatta baktığını gizleyenler... İşte onlar gerçekten tehlikeli olabilirdi.

Jane bir an kararsızlık içinde donup kaldı. Acaba kadının aklını okumayı denese miydi? Belki de bu gizemli kadın buraya gerçekten kahve içmeye gelmişti. Ya da Lynne'in casuslarından biriydi ve eğer öyleyse Jane kayınvalidesinin nerede olduğunu onun zihninden öğrenebilirdi.

Öte yandan en kötü senaryoda Jane'in zihni ona doğru uzandığında, kadının da bir cadı olduğunu gösteren boş bir duvara çarpabilirdi. Ya gücünü kullanmak sırrını açığa çıkarırsa? Büyü gücüyle ilgili bilmediği onca şey arasında, büyü yaparsa ardından takip edilecek bir iz bırakıp bırakmayacağını bilmemek en sinir bozucu olandı. Büyü ardında bir iz bırakıyorsa Jane gücünü kullanmayı göze alamazdı. Jane'e günler gibi gelen saniyeler boyunca bu iki ihtimal, zihninde mücadeleye girişti. Bu

azaba daha fazla katlanamayacağını hissedene Jane sakinleşip düşünmek için gözlerini yumdu. Derken tezgâhın arkasındaki espresso makinesinden gelen patlama sesiyle dükkândaki bütün gözler o tarafa doğru döndü. Makinedeki sıcak malzemeler bir taraftan fışkırıp dökülüyor, çıkan buhar ise başka bir yönden dağılıyordu. Gizemli kadın gayriihtiyari kendini yere atmış, korunmak için tezgâhın dibine çökmüştü.

Jane koşarak kapıdan çıktı, elinden geldiğince hızlı adımlarla yağmurlu akşama karıştı.

Rivington Otel'e ulaştığında nefes nefeseydi.

"Bayan Chase," dedi kırmızı suratlı otel müdürü alaycı bir sesle, Jane yanından koşarak geçerken. Ama Jane dönüp bakmadı bile. Basamakları üçer üçer çıktı, odasının dandik kapısını ardından kapatana kadar da durmadı. Hemen arkadaki sürgüyü çekmeye çalıştıysa da sürgünün bu kez yerine oturmayaacağı tuttu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jane. Paniğin, boğazına sarılan bir el gibi onu sardığını hissedebiliyordu. Damarlarındaki büyümlü kanın tanıdık zonklaması bir ninni ya da bir savaş çılgılığı olabilirdi ve Jane onunla savaşmaktan bıkmıştı. Parmak uçlarıyla kapıyı itip uzaklaşırken kapının üstünde on parmağının izini bıraktı ve görünmez üçüncü bir el gibi büyüsunü çıkarıp odanın bir köşesinde duran cilasız şifonyeri hedef aldı. Şifonyer titrediy, onu olduğu yerde tutmaya çalışan paslı menteşeleri gerildi, sonunda itaatkâr bir şekilde hızla kapıya çarptı. Onu, güveler tarafından yenmiş koltuk takip etti. Koltuğun ardından, üstünde odanın eski sakinlerinden kalma yazılar olan çürümeye yüz tutmuş masa ve gıcırdayan yatak havalandı ve yere inerken etrafı bir toz bulutu içinde bıraktı.

Küçük odadaki bütün eşyalar bir barikat gibi üst üste yığıldığında Jane'in büyü gücü sakinleşmişti. Öte yandan öfkesi, korkusu ve gerilimi henüz durulmamıştı. *Yetti artık!*

“Doran’lar kendini ne sanıyor!” diye bağırdı odaya doğru. Sesi, çıplak kalmış zeminde yankılandı. Eşyalar kapının önüne yığıldığı için şimdi odada bir aşağı bir yukarı yürümek mümkündü, Jane de bu avantajı kullanmaya karar verdi. Alt katta kalan bir deri bir kemik kadın -Sahara- gıcırdayan yer döşemelerini protesto etmek için tavanına vurdu. “Emin misin?” diye bağırdı Jane ve ayaklarını yere özellikle vura vura yürümeye devam etti.

Yine kapıma dayanmaya kalkarsa nasılsa içeri giremez, diye düşündü Jane garip bir neşeyle. Fakat bunun üzerine Sahara, otel müdürüne gidip onu kapısına getirebilirdi ki o zaman Jane'in odanın yeni dekorasyonunu açıklaması gerekirdi. *Eh, her şey Paris'te bir antika müzayedesinde, gerçek olamayacak kadar mükemmel bir adamla başladı...*

Jane'in eli gayriihtiyari, kırmızı timsah derisi çantası bu yeni çevrede birazcık dikkat çekici kaçabilir diye Rivington Otel'e giriş yaptıktan bir gün sonra H&M'den aldığı ucuz hasır çantaya uzandı. Çantadan pasaportunu çıkardı. Tırnağının ucuyla kalın sayfaları ayırıp pasaportun iç kapağına bantlanmış kâğıdın altındaki anahtarı aldı. Kâğıdın üzerinde Malcolm'un özenli yazısıyla “FIRST NY, REC. & TRIN., 41811” yazılmıştı.

Diğer üç pasaportun içinden de buna benzer notlar ve anahtarlar çıkmıştı ve Jane pasaportların içinden çıkan bu notların ve anahtarların, dünyanın dört bir yanındaki özel kasalara dair bilgiler olduğunu hemen anlamıştı. Jane eğer New York'ta ol-

masaydı hemen bu bankalardan birine gidebilirdi. Ama işte New York'taydı ve Malcolm, kaçmayı planladıkları gecedен, her şeyin ters gittiği o güne kadar New York'ta sadece birkaç saat geçirmişti. Başka bir deyişle, Rector Caddesi ile Trinity'nin köşesindeki First Trust New York Bankası'nda Malcolm'u tanıyor olmalıydı. Üstelik bu tanışıklık çok büyük olasılıkla Jane'le yaptıkları kaçış planından çok daha öncesine dayanıyordu. Ve eğer durum gerçekten böyleyse, Jane'in bankaya gitmesi çok tehlikeliydi.

Ya da en azından kahve dükkânındaki olaydan önce çok tehlikeliydi.

Jane'in ciğerlerindeki hava boşaldı ve yere çöktü. Malcolm'la tanışması, tüm hayatını altüst etmişti. "Gerçek olamayacak kadar mükemmel"nin, birkaç ay içerisinde gerçeği anlatmakta ne kadar yetersiz kaldığı ortaya çıkmıştı. Beyaz Atlı Prensi, ölüm saçan annesinin kuklası hâline gelmiş, yıllar önce bir kaza neticesinde boğulan kız kardeşinin ölümünü telafi etmek için önce Jane'in hayatını mahveden, nihayetinde de onu öldürmek isteyen bir adama dönüşmüştü. Gerçi Malcolm arada taraf değiştirip Jane'i korumaya da çalışmıştı. Bu iyi niyete karşılık Jane'in de Malcolm'u annesinin intikamından kurtarması gerekmişti ki bu da zamanında kaçamamasına ve Park Bulvarı'ndaki şu meşhur trafik kazasına sebep olmuştu. Yine de Malcolm onu korumak için elinden geleni yapmıştı ve şu küçük anahtarın açtığı kutuda her ne varsa Jane muhtemelen artık onu almaya gidebilirdi. Malcolm'un düğünlerinden önceki bir ayı, dünyanın çeşitli yerlerinde sadece ikisi için güvenli bir ev ayarlamak için şehir dışında geçirdiğini biliyordu. Hatta Malcolm şu anda o evlerden

birinde saklanıyor olabilir. Jane kendine, Malcolm'u birkaç dakikalığına düşünme izni verdi, onun ikisi için nasıl bir hayat planladığını merak etti. *Belki kumsalda bir yerdir*, diye haylazca tahmin yürüttü. *Belki de çöldedir*, diye düşündü hemen sonra. Rüzgârlı Alsace'ta geçirdiği on sekiz yıldan, üstüne altı yılını geçirdiği yağmurlu ve kasvetli Paris'ten, son olarak iki kere ölümüne yaklaştığı ve bir kışını geçirdiği New York günlerinden sonra Malcolm'un güneşli bir yerler araladığını umuyordu.

Uzun bir an boyunca, Malcolm'u düğmeleri açık beyaz keten bir gömlekle, hafif esintide dalgalanan saçları ikinci bir güneş gibi parlarken hayal etti. Mantiğı avaz avaz aksini haykırsa da, her neredeyse yeniden onunla birlikte olmak için Jane âdeta fiziksel bir arzu duyuyordu. Bir daha asla, ona sıırıslıkam aşık olan o saf kız olmayacaktı ama aralarındaki güçlü çekimi tamamen unutmaması da imkânsızdı. Ve tabii o muhteşem gülümsemesini...

Beni korumak, gözetmek istiyordu, diye düşündü Jane bir parmağını anahtarın kenarında gezdirirken. *Burada olmasa da, bunu yaptığımı bilmesede bana yardım etmesine izin vermeliyim.*

"Yarın ilk iş," dedi yüksek sesle ve bu kelimeler kulağına çok doğru geldi. Altındaki odada bir hareket oldu ama belli ki bu sefer sesi, Sahara'nın yeniden tavana vurmasına sebep olacak vurulacak kadar yüksek çıkmamıştı.

Mobilyaları yerlerine geri koyana kadar sabret, diye düşündü Jane, kapının önündeki yığını üzüntüyle süzerek. Sahara her an kapısına dayanabilirdi. *Bu onu dışarıda tutar*, diye kararını verdi sonunda. Yatak zaten çok da rahat değildi ve bir planı olması iyiye, bir planı ve korunaklı bir kapısı olması daha da iyiydi.

Anahtarı yeniden pasaportun içine, pasaportu da çantasına koydu, ardından çantayı yastık gibi başının altına koyup yere uzandı. Uyumayı ummuyordu bile ama gözlerini kapar kapamaz uykuya yenik düştü. Park Bulvarı, No: 665'ten kaçtığından bu yana ilk kez rüya bile görmedi.

İKİ

GİRDİĞİ BİNA BANKADAN ZİYADE LÜKS BİR OTELİN LOBİSİNE benziyordu. Yüksek cam tavanlar, kemerli cam kapılar, saksılar içinde egzotik ağaçlar ve çeşmelerle birbirinden ayrılmış vezne sıraları... Tüm bunlar biraz göz korkutucu olsa da sıra ona geldiğinde Jane omuzlarını dikleştirip ilerledi. Elindeki anahtarı, gişedeki sıkı topuzlu ve bol allıklı kadın ile aralarındaki gri mermer tezgâha koydu. Konuşmak için ağzını açtı ama aceleyle hazırladığı hikâyeyi unuttuğunu fark edince, “Mer-merhaba,” diye kekeleyip sustu. Neyse ki kadının anahtara şöyle bir bakması yetti. Ne yapacağını bilir gibi görünüyordu. “Müdürü haberdar etmem gerekiyor, hanımefendi,” dedi kadın ve masanın üstündeki bir butona bastı.

Gerçekten müdürü mü çağırıyor yoksa alarma mı bastı? Jane bunu düşünürken yandaki kapıdan biri koşar adım içeri girdi. Adamda güvenlik görevlisinden ziyade banka müdürü havası

vardı. Kısa boylu olsa da aslında yapılıydı ama bir şekilde çıktı-rıldım bir tipti, zarif bir burnu vardı ve metal çerçeveli küçük bir gözlük takıyordu. Dahası Jane'le tanışacak olduğuna memnun gibiydi. Adam kendini James McDeary diye tanıttığında Jane bir an duraksadı, bu esnada adamın ela gözleri önce anahtara, sonra da Jane'in elinde tuttuğu pasaporta kaydı.

"Bayan Chase, değil mi?" dedi adam ellerini endişe ve memnuniyet arası bir şekilde hareket ettirerek. "Bu taraftan lütfen." Baş döndürücü parlaklıktaki cam ve mermer koridoru işaret etti. McDeary'nin konuşması da en az adımları kadar hızlıydı. Yürürken bir yandan da geçen ay Malcolm Chase'i yeniden gördüğü için mutlu hatta çok mutlu olduğunu söylüyordu. Sonuçta bir süredir Bay Chase'in bütün kişisel hesaplarıyla o ilgileniyordu ama üzülerek söylüyordu ki onunla yeniden ancak yıllar sonra görüşebilmişti.

Jane bunu duyduğunda arkasına dönüp ardına bakmadan kaçmamak için kendini zor tuttu. *Demek Malcolm Chase'i senelerdir tanıyor, ha?* Oysa Jane, Malcolm'u sadece birkaç aydır tanıyordu. Jane hayatına girmeden evvel Malcolm bir takma isme ihtiyaç duyacak ne yapmış olabilirdi ki? Bunun kaçış planlarıyla bir alakası olmadığı açıkça ortadaydı. Jane acaba buraya hiç gelmese miydi? Yine de, sessiz ve havasız kasa odasına doğru ilerlerken yüzündeki ifadeyi ve sakinliğini korumaya çalıştı.

"Sizinki şu köşedeki," diye işaret etti McDeary heyecandan titreyen parmağıyla. Jane bütün duvarları kaplayan sıra sıra dizilmiş paslanmaz çelik kasaları inceledi. Odanın tam ortasında paslanmaz çelikten bir masa vardı. Masanın yüzeyi en az bir

yıldızınki kadar parlaktı. “41811 no’lu kasa. Kasanın küçüklüğüyle ilgili endişelerim var. Malcolm Chase acaba sizin...”

Jane sol elinin parmaklarını fark ettirmeden saklamak için elinden geleni yapıyordu. Büyükannesinin yüzüğünü işaret parmağından hiçbir zaman çıkarmazdı ama inanılmaz gösterişli nişan yüzüğünü tabii ki çıkarmıştı. Nişan yüzüğünden daha sade olan evlilik yüzüğünü de çıkarmıştı. “Erkek kardeşim,” diye cevap verdi müdüre.

“Ah, tabii ya, erkek kardeşiniz. Benzerliği fark ettim tabii ki. Her neyse, kardeşiniz yeni bir eşyayla geldiğinde daha büyük bir kasaya ihtiyacınız olacağını düşündüm ama neyse ki bu kasaya sığırdı. Siz de bilirsiniz, birçok müşteri daima aynı kasayı kullanmak ister. Ve tabii ki Bay Chase de uzun süredir bizimle çalışan hatırlı müşterilerimizden biri olduğu için bulunduğu konumu mümkün olduğunca muhafaza edeceğim. Onun da beklentisinin bu olduğundan eminim...”

Jane’in başı dönmeye başlamıştı, kasaların üstüne küçücük yazılmış sayıları zar zor okuyordu. Malcolm’un pasaportunun içine yerleştirdiği anahtarı tutan eli hafifçe titremeye başlamıştı. McDeary cebinden diğer anahtarla eşleşen bir anahtar daha çıkarıp 41811 no’lu kasadaki kilitlerden birinin içine yerleştirdi, sonra anlamlı bir şekilde Jane’e bakarak diğer kilidi işaret etti. İkisi de yerleştirdikleri anahtarları eşzamanlı olarak çevirince duvardan yavaşça bir kutu çıktı. Jane kutuyu alıp odanın ortasındaki metal masaya götürürken McDeary gözlerini yere çevirdi.

Kutunun dışı siyah deriyle kaplanmıştı. Jane açmak için elini uzattığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Kapaktaki mandallarla, bağlarla cebelleşti, nihayet kapağı açmayı başardı.

Para. Tabii ki sadece para. Aslında bir sürü para vardı; Grand Central'daki zulasında bıraktığından daha fazlası. Fakat asıl büyük heyecanı, düzgünce sıralanmış gri-yeşil destelerin yanında, köşedeki bir şeye gözü takıldığında yaşadığını inkâr edemezdi. Deste deste paraları sanki boş şeker ambalajlarıymış gibi kenara itti. Paraları gördüğüne sevinmişti ama Malcolm'un onu düşündüğünün gerçek kanıtı işte nihayet oradaydı.

"Bu bir çek defteri," dedi Jane yüksek sesle, sahte timsah derisi kapağı açarken. Çekler, First Trust New York Bankası hesaplarından birinin sahibi Caroline Chase adına düzenlenmişti. Jane hızlıca kutuyu karıştırdığında, farklı bir hesap numarasıyla Malcolm Chase adına ikinci bir defter buldu. *Dikkatli davranmış*, diye düşündü Jane hüznle. *İkimizden birinin yakalanabileceğini tahmin etmiş. Birlikte olmamızı planlarken bile ikimize ayrı hesap açmış.*

McDeary boğazını temizleyince Jane olduğu yerde sıçradı. "Üzgünüm," dedi adam, kabalık yaptığı için gerçekten üzgün bir sesle. Gözlüklerini burnunda yukarı itti. "Erkek kardeşinizin bu konuyla ilgili talimatları vardı."

Kimin? Jane neyse ki son anda kendini durdurup bunu sormadı. *Doğru ya. Benim adım Caroline. Malcolm yine Malcolm. Kocam aynı zamanda erkek kardeşim ve büyükannemi öldüren adam. Annesi henüz hamile bile kalmadığım bebeğimi benden çalmaya çalışıyor. Ne var karıştıracak, Jane, çok basit. Kafanı topla.*

McDeary son derece hevesli bir şekilde birbiriyle bağlantılı hesapların karışık ama güvenilir sistemlerini, kıtalar arası oto-

matik para transferlerinin yapılmasını, vadesiz hesaptan yapılacak para çekme işlemlerini anlatıyordu. Jane nihayet, kutuda gördüğünden çok daha fazla parası olduğunu anladı. Bu para, harcaıabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde yerine geri konacaktı. *Artık Rivington'da kalmama gerek yok*, diye düşündü neşeyle. Emin olmak için tekrar bir düşündü ve aslında kalan eşyalarını almak için son bir kez gitmesine bile gerek olmadığına karar verdi. İhtiyacı olan her şey çantasındaydı, dün artık dünde kalmalıydı. Yine zengindi ve para özgürlük demekti.

“Teşekkürler,” dedi Jane, uluslararası bankacılık işlemlerini uzun uzadıya açıklamaya devam eden McDeary bir anlığına sustuğunda. Uygun yerde araya girdiğini ummaktan başka çaresi yoktu.

“O zevk bana ait,” dedi McDeary. Hâline bakılırsa adam ciddi ciddi önünde eğilip selam vermeyi düşünüyordu.

Jane elini deri kılıfın üstünde gezdirdi. Ardından beceriksiz bir hareketle kutuyu kollarının arasına aldı. Kucağında kutuyla yürümek zor olsa da nasılsa sonra bir çaresini bulurdu. Her şey bir şekilde yoluna giriyordu.

“Ama, Bayan Chase!” diye bağırdı McDeary aniden.

Yakalandın! Jane’in korkudan nefesi kesildi. Fakat McDeary onun peşinde değildi, bankanın alarm sistemini kuruyordu, bütün dikkati 41811 numaralı kutunun çıktığı yerdeki karanlıktaydı. Henüz yakalanmamıştı.

McDeary avucunun içinde tuttuğu küçük mavi bir kutuyu göstererek, hafif somurtkan bir ifadeyle “Kendi eşyanızı istemiyor musunuz?” dedi. Adamın âdemelması aşağı yukarı oynayıp duruyordu. Yine boğazını temizledikten sonra ekledi. “Bay

Chase bu kutuyla ilgili herhangi bir talimat vermedi ama bunun size ait olduğunu söylemişti.”

Bunu duyunca Jane’in kalbi hopladı. Malcolm’un onun için özel, anlamlı bir şey bırakacağını biliyordu. O kutuda her ne varsa bir anda onun için elindeki nakit paradan daha değerli hâle gelmişti. Müdürün elindeki kutuyu çekip almak istese de nazikçe elini uzatmakla yetindi. “Evet,” dedi kararlı bir sesle, “onu da alacağım tabii.”

Jane kutuyu alırken müdür ela gözlerini kısmış, onu süzüyordu. “Bay Chase’i bize ilk getiren bu kutuydu. Arkadaşları arasındaki referanslarımızın çok iyi olduğunu söylemişti, umarım kendisi de hizmetlerimizden memnun kalmıştır,” derken McDeary’nin göğsü gururla kabardı. “Kendisi neredeyse on beş senedir bizimle çalışmaktadır, bu yüzden de bütün ihtiyaçlarını karşıladığımızı düşünmek istiyorum.”

“Pek tabii,” diye karşılık verdi Jane hiç düşünmeden. “Bana çok memnun kaldığını söyledi.” McDeary saygılı bir tavırla gülümserken Jane’in aklında yüzlerce tilki dönüp duruyordu. *Yaklaşık on beş yıl önce her şey bu kutuyla başlamış demek.* Kutunun kilidini hissiz parmaklarıyla açtı. Demek bu kutunun içindeki şeyin onunla bir alakası yoktu. Kutunun içinde her ne var ise Malcolm’un ondan önceki hayatına, yıllar öncesine aitti. Jane yanaklarının kızardığını hissetti. Kutuyu hiç almasa mıydı acaba? Ama şimdi nasıl vazgeçecekti ki?

Tam o sırada kilit açıldı ve kapak kendiliğinden arkaya fırladı. Mavi kadife kumaşın ortasına camdan bir tek boynuzlu at yerleştirilmişti. Kıvrılmış incecik bacakları, kavisli zarif boynu, toynakları ve boynuzuna serpilmiş altın tozlarıyla çok güzel

bir parçaydı. Ve at için *güzel* dışında söylenecek bir şey yoktu çünkü ne büyüyle ilgili herhangi bir izlenim ne de herhangi bir maddi değeri olduğuna dair bir ipucu göze çarpıyordu. Amerika'daki herhangi bir alışveriş merkezinden alabileceğiniz sıradan bir bibloydu. Malcolm bunu neden kasaya koymuştu ki? Jane büyülü bir şeyler hissedebilmek için parmağının ucuyla tek boynuzlu atın toynağına dokundu ama büyüye dair hiçbir ürperti hissetmedi. Malcolm'un bunca yıldır kişisel eşya olarak sakladığı şey bir cam parçasından başka hiçbir şey değildi.

Benim için saklanmamış. Her ne haltsa beni ilgilendirmez, diye azarladı Jane kendini ve kutuyu kapattı. "Teşekkür ederim," dedi ama devamını nasıl getireceğini bilemedi. Kutunun içindeki şey hakkında hiçbir fikri olmadığını, belki de yanına almaması gerektiğini söylemek uygun olmayacaktı.

"Bay Chase ve ailesine yardımcı olabilmek benim için onurdur. Eminim bu parçanın sizin için manevi bir değeri vardır çünkü bu parçanın sahibinin..." Müdür lafını yarıda kesip küçük gözlerini kıstı. "Pardon. Bay Chase'in *küçük* kız kardeşi olduğunuzu söylemiştiniz değil mi?"

Küçük kız kardeşi dememiştim, diye tısladı Jane içinden. Aslında pek de önemsenecek bir şey değildi. Sonuçta Malcolm ondan sekiz yaş büyüktü. Ayrıca McDeary konuşurken kadınların genç olduğunu vurgulamanın ona puan kazandıracağını biliyor olmalıydı.

Fakat adamın bakışları aniden rahatsız edici bir şekilde Jane'e kilitlenmişti ve Jane teninde bir karıncalanma hissetmeye başlamıştı. Kasa odasının ağır havası da giderek daha boğucu geliyordu.

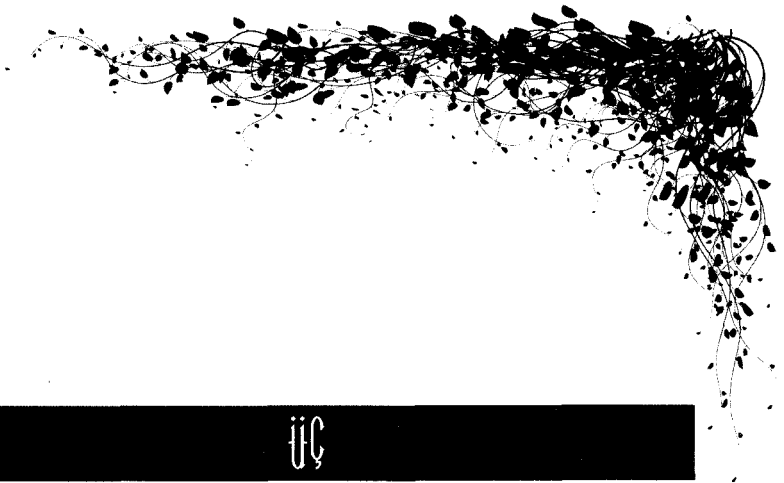
Jane paniğe kapılmamak için kendiyile mücadele etti. Güvenlik tedbirleri üst seviyede olan bu bina, paniğe kapılıp kimliğini ele verebileceği en kötü yerdi. Dudağının içini ısırdı hatta öyle bir ısırdı ki ağzına kan tadı geldi. Kendini McDeary'nin gözlerine bakıp gülümsemeye zorladı. Lynne'in kötü niyetli bir cadı olduğunu öğrendikten sonraki o korkunç bir ay boyunca Lynne'e karşı takındığı sahte gülümsemenin aynısıydı. "Evet. Ve bütün bu prosedürü en ince ayrıntısına kadar anlatmak konusunda nasıl titiz davrandığınızı abime mutlaka iletceğim."

Boşboğazlık yaptığı endişesiyle McDeary'nin yüzünden bir şüphe ifadesi geçtiğini görünce Jane onun için kendini kötü hissetse de bu avantajını kullanmak zorundaydı. Küçük kutuyu hasır çantasının içine attı, büyük siyah kutuyu yeniden kollarının arasına alıp kararlı adımlarla kapıya yürüdü. "Önce sola döneceğim, sonra üçüncü kapıdan çıkacağım, değil mi?"

"Size eşlik etmekten memnuniyet duyarım," diye önerdi McDeary hemen.

"Gerek yok," dedi Jane mesafeli bir şekilde, Lynne Doran'ın buyurgan sesini elinden geldiğince iyi taklit ederek. McDeary tonu yakalamıştı, sağ omzu seğirdi.

Jane sivri topukları zeminde yankılanarak kasa odasından çıktı. *Neyse ki ona patronluk taslanmasına alışık,* diye düşünüp iç geçirdi. *Ve neyse ki patronluk taslamayı öğrendim.* Jane binadan çıktı ve kapının iki yanındaki, onu her an durdurabilecek olan silahlı korumalar bile, çok işine yarayan bu tavrı Lynne'den öğrenmiş olmasındaki ironiye gülümsemesine engel olamadı.

ÜÇ

“KONUŞTUĞUMUZDAN BİRAZCIK DAHA BÜYÜK BİR EV AMA SANA göstermeden edemedim,” diye kıkırdadı Jane’in yeni emlakçısı. Bir yandan da geniş kalçasıyla apartmanın kapısını itekliyordu.

“Ah.” Jane yüksek pencerelerden içeri dolan güneş ışığıyla amber gibi parlayan oturma odasına girdi. Hoş bir asimetriye sahip olan odanın yerleri parke döşeliydi, parkeler pırıl pırıl cı-lalanmıştı. Duvarlar krem rengiydi, bu da zaten yüksek olan ta-vanın daha da yüksek görünmesini sağlıyordu. Mobilyalar cam, ham ahşap ve beyaz kumaştan oluşuyordu. Duvarlara asılmış minimalist resimler odaya şaşırtıcı bir mor ışıltı katıyor, kane-penin üstündeki düzgünce katlanmış battaniyeyle uyum sağlı-yordu.

Jane solunda kalan, pırıltılı mutfak eşyalarıyla tıka basa dolu olan mutfağa da bir göz attı. Mutfak gözüne biraz dar gözüксе de -hele de Doran’ların büyük yeşil mermer mutfağından sonra-

masa konabilecek kadar bir alan, iki kişinin bile rahatça yemek yapabileceği kadar bir tezgâh vardı. Jane kadar seyrek yemek yapan birine yeter de artardı bile. Sağındaki duvardan dik açıyla içeri doğru uzanan koridor muhtemelen yatak odasına gidiyor olmalıydı. Jane heyecanını belli etmemesi gerektiğini bilse de emlakçının hevesli gülümsemesine karşılık vermeden edemedi.

Jane üzerinde ucuz kıyafetlerle ilk kez emlak ofisine girip Manhattan'daki evleri sorduğunda, buz gibi ve kendinden emin kadın onu açık bir şüpheyile süzmüştü. Fakat sonra, kucağında bankadan aldığı kutuyla doğruca emlak ofisine giden Jane, Rivington'ı kafasından tamamen silip atmak için bir eve aşağı yukarı ne kadar kira ödeyebileceğini söylediğinde, aynı emlakçı aniden en yakın dostu oluvermişti. Belli ki Jane'in ucuz kıyafetlerle sisteme isyan eden mirasyedi bir genç kız ya da tanınmamak için böyle tuhaf bir kılığa bürünen bir tür ünlü olduğu sonucuna varmış ve çok geçmeden Jane'in bütçesinden *azıcık* yüksek kiralı bir dizi seçenek sıralamıştı.

Jane bu havadar, bol ışıklı evi sevdiğinden ve bütçesi artık neredeyse limitsiz olduğundan bu ufak farkı önemsemedi.

"Çok pencere var gibi göründüğünü biliyorum," dedi emlakçı, "ama yatak odaları tabii ki bu kadar camlı değil. Hem en üst katta olacaksın, gel de şu manzaraya bir bak."

Yatak odaları mı? Jane tabii ki tek yatak odalı bir yer aradığını söylemişti ama sonra manzarayı gördü ve yatak odalarını unuttu gitti. Geniş pencereler, aşağıdaki çatılara bakıyordu ve ilerideki pırıltı da muhtemelen Hudson Nehri olsa gerekti. Neredeyse Avrupa'da bir şehirde gibiydi. Bu manzaranın ona ağır bedeller ödeten New York'la alakası yoktu.

“Ve bu oda da harika bir çalışma odası olur,” diyen emlakçı ikinci odayı gösterip zevzeklik ederken Jane hâlâ ilk odayı ince-liyordu. Yatak odasıyla bağlantılı giyinme odası, çatı penceresi, devasa yatak ve ebeveyn banyosu... Hepsi tamamdı. “Ya da mi-safir yatak odası yapabilirsin. Herkese yılda en az bir kez yatılı misafir gelir, tabii eğer misafir seviyorsan... Ya da belki yanma bir ev arkadaşı alırsın. Genç kadınlar eğer evin kirası planladık-ları bütçeyi aşıyorsa genellikle bir ev arkadaşıyla yaşamayı tercih ederler ki bu da mantıklı bir alternatif olabilir.” Emlakçı başını salladığında saçları ahenkle dans etti, ardından Jane’e *kullanışlı bir şekilde tasarlanmış mutfak*ı göstermek için koridora yöneldi.

Bir mutfaktan tek beklentisi bir telefon ve verdiği siparişleri yığabileceği bir tezgâh olan Jane emlakçıyı takip etmek yerine, ayağına vuran ayakkabılarını çıkarıp kendini beyaz koltuğa bıraktı. Koltuk gerçekten çok rahattı. Jane böylece ayaklarını da altına aldı ve çatılara vuran parıltıyı, belirsiz aralıklarla bulut-ların arasından çekinirmişçesine ortaya çıkan ışık demetlerini izlemeye daldı.

Emlakçı, müşterisinin nerede olduğunu merak edip salona döndüğünde Jane’i çıplak ayaklarını altına almış, koltukta otu-rur hâlde bulunca hayretler içerisinde kaldı ve bir an konuşama-dı. Böylece ilk konuşan Jane oldu.

“Bir telefon etmem gerekiyor.” Sesinin odada yankılanması-nı keyifle dinledi. Jane’in aslında en büyük hayali böyle mekân-lar inşa etmektir ama sonra gerçek aşkı bulup mimarlık kariyerini bırakmıştı. Şimdi sırf böyle bir yerde olmak bile kendine gü-venini geri kazanmasını, daha kendi gibi hissetmesini sağlıyor-du. Kibrit çöplerinden Eyfel Kulesi inşa eden, ilk stajını Atalier

Antoine’de yapan eski hâlini hatırladı. Saklanarak geçirdiği üç ümitsiz haftanın ardından ilk kez eski hayatına yeniden kavuşmasının mümkün olduğunu fark ediyordu. Bir daha asla gerçek amacından sapmayacaktı. Sadece güvende olmak istediğinden değil, özgür olmak istediği için. Koltukta hafifçe dönüp emlakçıya baktı. “Telefonumu unutmuşum da...”

Emlakçı nihayet deri Chanel çantasından Prada kılıflı bir telefon çıkardı. “Al, benimkini kullan, canım,” diye mırıldandı.

Jane her saniye kendini daha güçlü hissediyordu. Ondaki bu değişimi emlakçı da fark etmişti, aceleyle odadan çıkarsa da gözleri Jane’in üstündeydi.

Jane klavyeyi kaydırıp ön ekrana taşıdı. Telefonunu unutmuş falan değildi ama kaza gecesinden sonra Doran’ların sinyali izleyerek onu bulabilecekleri korkusuyla telefonunu uçak moduna almıştı. Hasır çantasından telefonunu çıkarıp kişi listesine girdi, aradığı numarayı buldu, numarayı emlakçının telefonundan çevirip giderek artan bir endişeyle bekledi.

“Diana Rivera,” dedi gırtlaktan konuşan tanıdık bir ses ve Jane’in boğazı mutlulukla düğümlendi. “Dee,” dedi iç geçirerek, “demek güvendesin.” Pastacılığa yetenekli bir Wiccan olan Dee, Jane’in Doran’ların şoförü Yuri’yi öldürmesine (onu Lynne’in polisleri inandırdığı gibi Park Bulvarı’nda değil, Brooklyn’de bir ara sokakta öldürmüşlerdi) yardım ettikten sonra hem işini bırakmak hem de dairesinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Polisin, Yuri’nin cesedi ile Jane’in düğün pastasını yapan kadın arasında bir bağlantı kurması riskini almak istememişlerdi. Daha korkuncu aynı bağlantıyı Lynne’in de kurabilecek olmasıydı. Ceset sonradan büyüyle Park Bulvarı’na taşındığı için ar-

tık polisin Dee'den şüphelenmesi ihtimali ortadan kalkmış olsa da hâlâ cadıların intikam alması riski vardı.

“Ja... ıı, benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten sen misin?” Hattın diğer ucundan ayak sesleri geliyordu, Jane, Dee'nin daha sessiz bir yere doğru yürüdüğünü tahmin etti. *Muhtemelen Misty denen kadının dükkânındadır*, diye düşündü. *Ortalık müşterileri kaynıyordu*. Misty, Dee'nin New York'taki en eski arkadaşıydı ve bir kitabevi vardı. Ama Jane, Dee'nin orada bile dikkatli davranmak zorunda olduğuna emindi. “Bekle,” dedi Dee'nin artık daha net gelen sesi. “Aslına bakarsan senin gerçekten sen olduğunu ispatlamalısın bence. Biliyorsun, senin gibi insanlar için her şey mümkündür.”

Jane, Dee'nin dudaklarının o anda bir gülümsemeyle kıvrıldığına emindi. “*Benim gibi insanlar mı?* Sen ciddi misin? Pekâlâ, o zaman bana sadece benim bilebileceğim bir şey sor. Hadi bana Wicca toplantısında salonda çıkarmak üzere olduğum yangını sor ya da tam bir aptal gibi davranarak düğün günümde bana vermesi için Mal... ııı, kocama verdiğin kura-biyeleri sor. Bu arada lafı açılmışken söyleyeyim, çok lezzetlilerdi.”

“Tabii ki öylelerdi,” diye kıkırdadı Dee. “Book & Bell” deyim,” diye devam etti. “Misty dükkânı bana bıraktı ama gelecek ay Peru'ya gittiğinde bu görevi şu Wicca toplantısındaki kızlardan birine devredebileceğimi düşünüyorum. Burada her şey yolunda. Fakat, Jane, şu magazin haberlerini okuyup duruyorum da, *sen* iyi misin? Aradığın hattın kodu...”

Jane aradığı numaranın Manhattan'ın cep telefon koduna ait olan 917 olduğunu o zaman fark etti.

“Jane,” diye fısıldadı Dee ve Jane onun sesindeki gerçek korkuyu duydu. “Hâlâ buradasın demek. Ama her yerde seni arıyorlar. Anlaşılan seni daha bulamamışlar ama, Jane, benim anlamadığım... Tanrı aşkına, ne halt ediyorsun sen?”

“Bir daire kiraliyorum,” diye karşılık verdi Jane şakayla karışık. “Ev arkadaşım olmak ister misin?”

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki Jane bir ara Dee’nin hâlâ hat-tın diğer ucunda olduğundan bile emin olamadı. “Peki,” dedi Dee sonunda ve Jane bunu takip edeceğini hissettiği *ama*’ya fırsat vermemek için hemen atıldı.

“Harika. Açık adresi tam olarak bilmiyorum ama Washington Meydanı Parkı’nın batı tarafının üç blok ötesindeyim. Altıda kemerin altında buluşalım mı? Benim birkaç evrak işini halletmem gerekiyor, sen de bu arada eşyalarını toplarsın...”

“Saat altıda Washington Meydanı’nda,” diye tekrarladı Dee ama sonra sesini iyice alçaltıp fısıldadı: “Jane, bunun senin için güvenli olacağına emin misin?”

“Saklanmaktan bıktım,” dedi Jane kararlı bir sesle. “Sürpriz maddi kaynaklarım oldu. Daha önceki işlerimize, evlerimize mal olan insanların dolaylı teveccühü diyelim. Artık hayatıma devam etmeye hazırım. Ah, unutmadan söyleyeyim, bundan böyle adım Caroline Chase.”

Dee kıkırdadı. “Benim de bir kod adım olacak mı? Ben de Anna Chapman olamaz mıyım? Gelirken kendime kırmızı bir peruk da alırım.”

Jane, Dee onu göremeyecek olsa da telefona gözlerini devirdi. “Kesinlikle olmaz. Gerçi hazır sen konuyu açmışken onu da söylemiş olayım, bugünlerde esmerim.”

Hattın diğer ucundan derin bir iç çekiş sesi geldi. “Kendini gizlemek için teninin rengine daha uygun bir seçim yapamazdın herhâlde.”

“Hoş geldin, kayınvalideciğim,” diye homurdandı Jane neşyle ve Dee hattın diğer ucunda bir kahkaha attı.

Jane telefonu kapattığında etrafı kolaçan etti. Eski hayatıyla ve magazin haberlerinde yazılanlarla bağlantılı bir şey söylemediğine emin olsa da emlakçı eğer konuşulanları duyduysa niye kısa bir süre önce adını ve görünüşünü değiştirdiğini doğal olarak merak edecekti. *Anıları silmenin bir yolu olsa keşke*, diye iç geçirdi Jane. Büyü gücünü böyle bir şey için kullanmak pek etik olmasa da bunun şimdi ve daha sonra çok işine yarayacağı kesindi. Aslında bir keresinde insanların zihnini karıştırabildiğini fark etmişti. Doran’ların malikânesinden kaçmadan bir süre önce, Malcolm’un zekâ özürlü kardeşi Charles’la tavan arasında kilitli kaldığı zamandı. Lynne, son hamileliğinde yaptığı büyülerin oğlunda bıraktığı arazlar yüzünden onu tavan arasında, gözlerden uzakta saklıyordu. Gücünü aktarabileceği bir kız çocuğu sahibi olmak için ümitsiz bir girişimde bulunmuş ama bunun sonucunda zavallı Charles özürlü doğmuştu. Jane kendisi de tavan arasına hapsedildiğinde, çıkmasına yardım etmesi için Charles’ın düşüncelerini bir oyun küpünün karelerini çevirir gibi yeniden organize etmiş, onu arkadaş olduklarına ikna etmişti. Gerçi hafızasını değiştirmeyi denememiş, sadece o an ihtiyacı olan şeyi yapmıştı. *Bir şeyleri değiştirebilir miyim? Ya da silebilir miyim? Peki Lynne değiştirebilir mi acaba? Lanet olsun.*

Jane biraz sonra emlakçıyı yatak odasının balkonunda buldu. Kadın sanki bütün hayatı ona bağlıymışçasına bir Virginia Slim

tüttürüyordu. Öyle dalmıştı ki kapı açıldığında olduğu yerde sıçradı.

“Evi tutuyorum,” dedi Jane kesin bir şekilde ve o anda emlakçının yüzü hatta saçlarına yaptırdığı gölgeler bile daha bir farklı parlayıverdi. Jane siyah deri kutunun kapağını kaldırıp para destelerini gösterdi. “Hemen bugün taşınmak istiyorum. Depozit ve sizin komisyonunuz yanımda. Kira kontratını imzaladık mı tamamdır.”

Emlakçı paralara bakıp gözlerini kırıştırdı, ardından sigarasını beyaz çatı oluğuna fırlattı. “Gidip mutfaktan evrak çantamı getireyim,” dedi ve yeni evinde Jane’in peşinden mutfığa yürüdü.

DÖRT

“ŞU FIRINI GÖRDÜN MÜ?” DİYE BAĞIRDI DEE MUTFAKTAN. SESİ tuhaf bir şekilde boğuk geliyordu. Jane, ev arkadaşının, buzdolabına yaptığı gibi fırına da kafasını sokup sokmadığını merak etmeden edemedi.

“Evet, mutfakta bir fırın olduğunu duymuştum,” diye seslendi karşılık olarak. “Ama bunun, benim sana yatak odasındaki giyinme odasını gördün mü diye sormamdan bir farkı yok hani.”

“Anlaşıldı,” dedi Dee salona doğru yürürken. Uzun siyah saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı. Yeni odasını, eve girer girmez mor pijamalarını giymek için kullanmıştı bile. “Bugün yiyecek alışverişi yapmaya vaktim olmadı ama bu gece ilk ve son kez dışarıdan yemek sipariş ediyorsun, ona göre.” Yemekleri çoktan gelmiş; ıspanaklı börek, kısır, döner, yaprak sarma, cacık ve pilavları salondaki cilalı sehpaye dizilmişti bile. Dee elindeki

çatalla bıçağı zafer kazanmışçasına salladı. “Bu mutfaktaki ekipman, Hattie’ninkinden bile daha iyi.”

Jane çatalındaki ıspanaklı böreği ağzına götürürken donup kaldı. Çünkü Doran’ların sebep olduğu dram, Dee’nin, Hattie’nin Soho’da yer alan pastanesindeki işinden ve rahat evinden ayrılmasına, sonraki üç hafta boyunca bir kanepede yatıp kalkmasına sebep olmuştu. Jane’in içi suçluluk duygusuyla ezildi. Bunca zamandır kendi başına gelenler için sızlanmaktan, Dee’nin baş etmek zorunda kaldığı koşulları düşünmemiştii bile. *Ama bir planım vardı*, diye kendini avutmaya çalıştı. *Malcolm’la kaçmayı başardığımızda ona bir miktar para ve yeni bir kimlik yollayacaktık.* Gelgelelim Malcolm’la kaçamamışlardı ve bu arada Dee kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmıştı. Jane’in planı işlemediği hâlde Dee’nin hiçbir şey olmamış gibi davranması durumu daha da kötü hâle getiriyordu. Birkaç kaliteli tencere ve tava ona her şeyi unutturmuş, onu mutlu etmeye yetmiş görünüyordu.

“Her şey için çok üzgünüm,” dedi Jane dürüstçe. “Benim için elinden gelenin fazlasını yaptın. Malcolm’la birlikte şehri terk etmemizin herkes için en iyisi olacağını düşünmüştüm. Ama sonra her şey altüst oldu ve şimdi de...” Jane sözlerinin devamını getiremeyecek kadar üzgündü, çaresizce elindeki çatalı sallayıp duruyordu.

“Ah, şu lanet böreğini yer misin lütfen?” dedi Dee burnunu komik bir şekilde buruşturarak. “Elindeki çatalı sallayıp ıspanakları odaya saçarak konuşmaktan vazgeç. Ama düğün günü neler oldu sahi? Magazin gazetelerinden olayların içyüzünü öğrenemedim doğal olarak.”

Jane yutkundu. “O gün, törenden sonra Malcolm’un zihnini okudum.”

Bu kolay bir iş değildi zira Malcolm’un damarlarında da cadı kanı dolaşıyordu. Fakat Jane, onlar kaçtıktan sonra Lynne’in onun arkadaşlarından öç almaya kalkmasından öyle korkuyordu ki bir şekilde kendini zorlayıp büyü engelini aşmayı başarmıştı... Ve Malcolm’un, büyükannesini öldürmekle ilgili anılarını görmüştü. Bu inanılmaz ihanet karşısında şok olmuş ve Malcolm’dan öyle tiksinimişti ki ondan kaçmaya çalışmıştı. Fakat bu davranışı, Lynne’in ve ikiz kuzenlerinin bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesine sebep olmuştu. Üç cadı güçlerini birleştirerek Jane’i bayıltmış, sonrasında da Malcolm’un zihnini okumuşlardı. Ne yazık ki Jane, Malcolm’un zihnini okuduklarını çok geç fark etmişti. Malcolm yıllar içinde annesinden bir şeyler saklamayı öğrenmiş olsa da, ne aradıklarını bilen ve güçlerini birleştiren bu üç güçlü cadı karşısında kendini uzun süre koruyamamıştı. Bunun üzerine Malcolm’u bodruma, Jane’i de Charles’tan gebe kalması için tavan arasına kilitlemişlerdi.

“Ah,” diye söylendi Dee. “Düşünüyorum da, kuğu şekerler aslında Lynne’in tüyler ürpertici kişiliğinin ilk ipuçlarıydı.”

Jane, emlakçının yolladığı şampanyadan büyük bir yudum aldı. “Kuğu şekerler sadece bir başlangıçtı. Tabii oradan kaçmayı başardım, şeyden önce... Büyü gücüm geri geldi ve Charles’ı atlatıp oradan kaçmayı başardım.” Dee’nin doğaüstü güçlere ilgi duyan güvenilir bir dost olduğunu bilse de Jane tavan arasında ümitsizce kilitli kaldığı süre zarfında keşfettiği, düşünceleri dizayn etme büyüsünü anlatmaya pek gönüllü değildi. Kendi düşüncelerini bir başkasının zihnine kaydırmak, birinin zihni-

ni okumaktan daha acayip hissetmesine neden olmuştu. Şimdi bunları anlatırsa Dee'nin heyecanına katlanamayacaktı. *Nasıl ona bir ara anlatırım*, dedi Jane içinden. *Bu gece anlatmak istemiyorum sadece.*

Öte yandan Park Bulvarı'ndaki kazanın içyüzünü açıkladı. Lynne'in kendi oluşturduğu güvenlik çemberinin içinde cadde- nin ortasından onlara doğru ilerlerken arabaya nasıl hâkim olduğunu, kendisinin nasıl bir ağacı kökünden söküp yola devire- rek beş arabalık bir zincirleme kazaya sebep olduğunu, böylece Lynne'in kendini korumaya odaklanmak için taksiyi bırakmak zorunda kalışını anlattı. Malcolm'un tüm yaşananlara rağmen bir şekilde ilişkilerine devam edebileceklerini, Jane'in onunla geleceğini umduğunu ise anlatmadı. Jane ne kadar korkmuş olursa olsun, düşmanları ne kadar tehlikeli olursa olsun, birilerinin ardına saklanacak bir kız değildi. Kaldı ki ona böylesine ihanet eden birinin ardına saklansın!

Kahve dükkânındaki gizemli kadını anlatmaya geçtiğinde Dee oturduğu koltukta dikilip gözlerini ona dikti. Jane onun endişesini anlasa da, mor pijaması içinde bu tetikte hâline gülmek için kendini zor tuttu. "Çok korktum," diye itiraf etti Jane. "Anlayabileceğini düşündüğümden zihnini okumaya da çekiniyordum. Bu sana son birkaç haftayı nasıl acınası bir hâlde geçirdiğimi özetlemiştir sanırım."

"Kadının gerçekten senin için orada olup olmadığını bile kesin olarak bilmiyorsun, öyle mi?" dedi Dee.

Jane birden kıpkırmızı kesilen yüzünü saklama umuduyla bardağını yeniden doldurdu. "Bilmiyorum. Ben, ıı, espresso makinesini havaya uçurup oradan kaçtım."

Dee ağzına tıktırdığı marulu yutup tekrar konuşabildiğinde “Hiç çaktırmamışsın,” dedi gülerek. “Bu gizli saklı hayat tam sana göreymiş.”

Jane dilini dışarı çıkardı, üstüne büyük bir dilim salatalık yerleştirip yuttu. Onda ajanlık kumaşı olmadığı muhakkaktı. Hedefine ulaşmak için en ufak bir ilerleme kaydedmeden geçirdiği üç haftanın sonunda onu sinir krizinin eşiğinden döndüren, uçsuz bucaksız bir banka hesabı olmuştu. *Yine de sonunda asla tükenmeyecek bir banka hesabına kavuştuğuma göre kendime çok yüklenmeme gerek yok.* “Sen kendine bak,” diye cevabı yaptırdı Dee’ye. “Seni elimle koymuş gibi bulurdum.”

Dee içini çekti, rahatça arkasına yaslandı. “Book & Bell o anda gidebileceğim tek yerdi ama sonra Misty bana o kadar iyi davrandı ki. Dükkânın açık olmadığı saatlerde bile bana vardiya yaptıırıyordu. Altı saat boyunca dükkânda oturuyordum, bir tek müşteri bile gelmiyordu ama Misty yatacak yer ve yemek masrafımı alnımın teriyle kazandığıma yeminler ediyordu. Çok şekerdi ama insan an geliyor iyilik meleği için üzölmeye başlıyor. Bu arada hazır söz açılmışken...” Dee gözlerini anlamlı bir şekilde salonda dolaştırıp sonunda Jane’e dikti.

“Malcolm benim için para saklamış.” Jane kısaca anlattı, derken aklına Malcolm’un parayla birlikte sakladığı kutu geldi. “Bir de bu var,” dedi koltuktan kalkıp çantasının durduğu dolaba yürürken.

Çantadan küçük mavi kutuyu alıp Dee’ye uzattı, Dee merakla kapağı kaldırdı. Uzun bir an boyunca baktıktan sonra parmağının ucuyla cam bibloya dokundu, sonra omuz silkti. “Valla hiçbir fikrim yok.”

“Malcolm’un koleksiyoner bir tip olduğunu düşünmezdim,” dedi Jane düşünceli bir tavırla. “Hadi diyelim koleksiyoner olsun, yine de cam biblo hiç onun tarzı değil sanki. Hele de tek boynuzlu at.”

“Hem koleksiyoner olsa birden fazla parçaya sahip olması gerekmez mi?” dedi Dee. Jane başını salladı. “Tek parçalık koleksiyon hiçbir işe yaramaz. Ama belli ki bu parçanın onun için özel bir önemi vardı. Şimdi benim elimde ve ben onunla ne yapacağımı hiç bilmiyorum.” Jane kaşlarını çatıp elindeki peçeteyi parmaklarının arasında büktü. “Ardımda bıraktığım insanlar için endişelenirken onu düşünemem. Şimdi en azından senin iyi olduğunu biliyorum. Ama hâlâ Harris’i ve Maeve’i çok merak ediyorum.” Jane, New York’taki ilk dostu Maeve Montague’u en son hastane odasında görmüştü. Maeve de Jane gibi cadı bir aileden geliyordu (ama baba tarafı cadı olduğu için bu doğaüstü güç ona geçmemişti). Maeve tam Jane’e evleneceği adamın ailesi hakkındaki gerçekleri anlatmak üzereyken Lynne bir taksinin üstündeki tabelayı büyüyle yönlendirip onun kafasına fırlatmıştı. Bunun üzerine Malcolm’un vicdanı ağır basmış ve Jane’e annesinin gücünden bahsetmişti. Gerçi o kaza zaten her şeyi açıkça ortaya sermişti.

Dee mavi kutuyu kapağı açık bir şekilde sehpanın üzerine bıraktı. “Mae şimdi iyi. Gerçekten,” dedi teselli edici bir tonla. “Başta yürümekte biraz zorluk çekiyordu ama fizyoterapi işe yaradı. İnanmazsın, fizyoterapist var ya, çocuk yirmi altı yaşında, harika bir müzik zevki var, yemek yapabiliyor, üstelik yakışıklı. Tabii ki kısa sürede Mae’yi yürütmeyi başardı.” Dee göz kırptı, Jane ise karşılık olarak burun büktü. “Hayır, cidden çok tatlılar,”

diye ısrar etti Dee bunun üzerine. “Düşün, Harris bile çocuğu seviyor. Ki Mae’nin abisinin ne kadar koruyucu olduğunu bilirsin.”

Dee gözlerini devirdi, Jane de onu taklit etti. *Harris*. Işıl ışıl yeşil gözleri, uzun ve ince vücudu, Jane’in omzuna, koluna, beline dokunan elleri... Jane ile Mae’nin erkek kardeşi asla hiçbir sınırı aşmamışlardı, yine de Jane onun teninin vücudunda değdiği her yeri hatırlıyordu. *Sadece büyü*, diye hatırlattı Jane kendine. Büyülü kan hisleri alevlendiriyor, çekiciliği artırıyor. İşte bu yüzden Malcolm için kolay lokma olmuş, sonrasında da Harris her yanından geçtiğinde kendini kaybedecek raddeye gelmişti. *Ayrıca yalnızdım ve ürkmüştüm, o da çok yakışıklı ve davetkârdı*, diye anımsadı. Gelgeç bir şeye başlamak olmazdı, üstelik Jane, Harris ve Dee’yi bir arada tutabilmek için kendine hâkim olmak pahasına elinden geleni yapmıştı. Ne de olsa daha uyumlu bir çifttiler, bir arada daha güvende olacaklarını söylemeye bile gerek yok. Jane, Dee’nin, Montague ailesi hakkında düşündüğünden daha fazlasını bildiği fikrine kapılınca ağzında ekşi bir tat hissetti.

“Harris’le görüşüyorsun demek,” dedi birden. Ve o sinirle, çatalının sapını kalçasına batırdı.

Dee golf topu büyüklüğündeki iri bir patlıcanı çiğnemekle meşguldü, Jane’in ses tonundaki gerginliği fark etmedi bile. “Şu magazin haberlerinin tamamen yalan olduğuna emindi. Sürekli olarak bana, senin ve Malcolm’un Tayland’da ya da herhangi bir yerde olduğunuzu, Lynne’in de seni bulmak için uğraştığını söyleyip durdu. Senin güvende olduğuna sevinecek ama benim haklı çıktığımı görünce sinir olacak,” diye karşılık verdi Dee neşyle sırtarak.

“Sakın ona söyleme,” deyiverdi Jane ve bu ani tepkiye en az Dee kadar kendisi de şaşırdı. Jane mantığını kullanarak kalbine söz geçirmeye çalışıyordu ama bulmacayı bir bütün olarak görmesi için daha çok parça birleştirmesi gerekiyordu. “Nasılsa zaten güvende olduğumu düşünüyormuş,” diye açıkladı ve bu açıklama o anda kulağına gayet doğru geldi. “Şimdi söylersen benim için endişelenecek, oysa ben güvendeyim. O yüzden ortalığı bulandırmaya gerek yok. Üstelik ben de artık sizin güvende olduğunuzu bildiğime göre endişelenmeyi bırakabilirim. Tek istediğim buydu. Yani, biliyorsun, Maeve neredeyse ölüyordu.” Jane’in gözleri yanmaya başlamıştı, ağlamak üzere olduğunu fark etti. Çatalını bir parça dönere sapladı. “Onları kendi dramıma dâhil ettiğim için zaten çok üzgünüm. Senin için de aynı şekilde. Hatta belki bugün seni hiç aramamalıydım. Ama onları artık bu çılgınlıktan uzak tutabilirim en azından.”

Jane içini dökmüştü, iç geçirip Dee’nin kaçınılmaz itirazını bekledi. Fakat beklediği itiraz gelmedi; Dee bunun yerine dudaklarını ısırıp düşünceli bir şekilde öylece durdu. “Harris’e şimdilik bir şey anlatmayacağım,” dedi sonunda her zamankinden daha boğuk bir sesle. “Mae’nin başına gelenler ona çok ağır geldi... Sana yardım etmek isteyeceğine eminim, Jane, ama şimdilik senin haklı olduğunu kabul etmem gerektiğini düşünüyorum. Şimdilik,” diye tekrarladı Dee sonra kaşlarını imalı bir şekilde havaya kaldırarak. “Eğer başını yeniden belaya sokmayı düşünüyorsan sonrası için herhangi bir söz vermiyorum.”

Jane isteksizce gülümsedi. Doğru olanı yaptığını biliyordu ama Dee’nin onu vazgeçireceğini ummuştu bir şekilde. “Başka bela yok,” dedi hem kendine hem Dee’ye. “Henüz ne yapaca-

ğımı bilmiyorum ama sağlam bir plan yapana dek beklemeye kararlıyım. Kriz yok, panik yok. Malcolm sağ olsun, bir sonraki adımımı hesaplayana kadar yetecek param var.” Jane’in ruhuna kıskançlık hançeri saplanmıştı ama bunu endişeye yormayı tercih etti. “Keşke nerede olduğunu bilseydim,” dedi. Bunu bilme-yi gerçekten isterdi. Gerçi kafasındaki asıl soru bu değildi.

“Sana hiçbir ipucu bırakmamış mı?” diye sordu Dee.

Jane kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “İletişim kurabilelim diye bir e-mail adresi almasını söylemiştim ama alıp bana yazdıysa bile ben fark etmeden istenmeyen posta kutusuna düşmüş olmalı.” Doran’larla yakınlaştığından beri bir dolu istenmeyen posta alıyordu. Dügün üç hafta önce olup bittiği hâlde organizasyon şirketleri hâlâ düğünde çalışmak için kapışyordu. Kuru kuru gülümsedi. “Sanırım şu *Bay ve Bayan Smith* gibi bir kumpasın içinde kayboldum. Ama benim içinde bulunduğum durumun kendine has bir farklılığı var herhâlde. Keşke böyle olacağını bilebilseydim...” Ellerini belirsiz bir şekilde havada salladı. Malcolm’un şu anda nerede ne yaptığına dair hiçbir şey bilmiyordu, belki bilse biraz ilerleme kaydedebilirdi.

Belki bir sahildedir. Palmiye ağaçlarının olduğu bir yerde, diye hatırlattı kendine kararlı bir şekilde, o gün bankadaki Malcolm hayaline geri dönerek. *Sıcak bir yerde, gülümsüyor...* Jane vücudunun bir nebze gevşediğini hissetti.

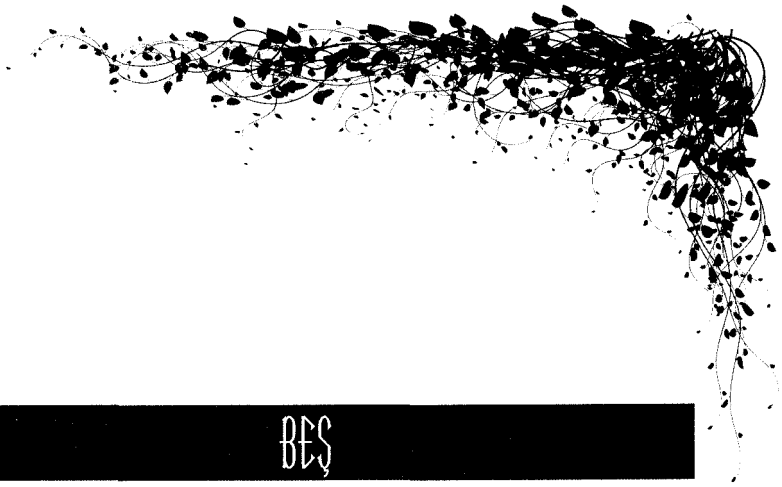
Dee kaşlarını çatıp şampanya kadehini döndürmeye başladı; on iki kat aşağıdaki sokağın ışığı altında kadehteki sıvı altın gibi ışıldadı.

“Oysa insanların zihnini okuyabiliyorsun,” dedi Dee. Sesinde, o anda aklından bambaşka şeyler geçiyormuş gibi bir tını vardı.

“Evet, okuyorum,” diye kabul etti Jane. “Ama sanırım zihnini okumak için o insanı görmem gerekiyor. Ya da... Yok, öyle olmayabilir. Çünkü Malcolm’un zihnini okuduğumda bodrumda kilitliydi. Belki de yakınımda olması ya da görebilmem gerekiyordur. Karşımdaki kişiyi tanırsam bir ihtimal daha fazlasını da yapabilirim...” Jane’in sesi zayıftı, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor gibiydi. “Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok aslında.”

“Benim var,” dedi Dee düşünceli bir şekilde. “Book & Bell’de çalışırken, tek bir müşterinin bile gelmediği saatlerde boş durmamak için bunları okudum. Tam bir araştırma gurusuyum. Ama söylentiler ile gerçekleri birbirinden ayırmalıyım ve bunu da elimin altında bir cadı olmadan başarmam zor.” Dee imalı bir şekilde sırtınca Jane de gülümsemek zorunda kaldı. Fakat bal rengi gözleri dalıp gitmişti. Dee üzerinden dökülen mor pijamasıyla ayağa kalktı. “Artık yatma zamanı,” dedi. Artakalan pideleri, daireyi ve Jane’i içine alan bir hareketle elini salladı. “Biraz okuma yapmam lazım, mademki...”

“Evet,” dedi Jane tereddütle. “Benim de uyku var zaten. Ne gündü ama...” Dee çoktan odasına giden koridorda gözden kaybolmuştu. Jane iç geçirdi. Son zamanlarda korkunç olaylar yaşamış olsa da başını sokabileceği mükemmel bir çatısı ve o çatı altında onunla birlikte yaşayan iyi bir dostu vardı. Sadece bir gün içerisinde hayatını yoluna sokmak için attığı devasa adımı düşününce yüzüne yine aptal bir gülümseme yayıldığını hissetti.

BES

“HADİ KALK. JANE,” DİYE BAĞIRDI DEE KAPININ ARDINDAN.
“Kalk artık, saat dokuza geliyor.”

“Git başımdan,” dedi Jane başını beyaz yastığa gömerek. Yatağının yan kısmındaki kilime vuran güneş ışığı, Dee’nin saat konusunda haklı olduğunu gösteriyordu. Ama güneş gözlerine girene kadar yataktan kalkmaya niyeti yoktu. Ve şansına bu bekleyiş saatler sürecekti. Rivington’da geçirdiği üç hafta boyunca hem oteldeki sesler hem de kendi kâbusları yüzünden tek bir gece bile doğru düzgün uyuyamamıştı.

Dee bir an sessiz kalsa da Jane onun kapının arkasında kıpırdandığını duyabiliyordu. “Hımmm, Misty yolda, seni görmeye geliyor. Umarım sorun değildir. Çok heyecanlandı, hemen gelmek istedi ve ben de senin bu sabah keyifsiz olacağını tahmin edemedim.”

Jane yastığını kapıya doğru fırlattı ama yumuşak pat sesi hiç tatmin edici değildi. Krem rengi yorgani kenara itip kalkmaktan

ve kendini banyoya atmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Duşakabin küçük olsa da tazyikli suyun altında durup gözlerini kapadığında, geçen ayın sadece kötü bir rüyadan ibaret olduğuna ve şu anda Malcolm’la birlikte Belize’de balayı yaptığına inanmak istedi. Derin bir nefes alıp el yordamıyla havlusuna uzandı. İlişkilerinin romantik evresinin bittiğine emindi. Bir sürü sır, bir sürü gecikmiş itiraf. Aralarında geçenleri telafi edecek kadar dev bir karizma, dev bir çekicilik, dev bir para, hatta dev bir seks yoktu. Yine de cennetten bir köşede birlikte olduklarını hayal edebilirdi... Malcolm’un, Lynne’den kurtulduktan sonraki hayatlarını ne kadar titizlikle planladığını gördüğünden beri Malcolm’un iyi olup olmadığından daha çok endişelenir olmuştu. *Onun bana sahip çıktığı gibi ona da sahip çıkan birileri olsa keşke*, diye düşündü, ev sahibinin lüks bir otelden çaldığı açıkça anlaşılan bornozu giyerken. Ve bu bornoz ona, Misty’yle görüştükten sonra bütün gün alışveriş yapabileceğini hatırlattı. Kahvenin ve lezzetli başka bir şeyin kokusunu takip ederek mutfağa gitti, küçük masada kendine bir sandalye çekti. Fildişi rengi granit tezgâhın üstü, içinden yiyecek taşan geridönüşümlü poşetlerle doluydu. Sinir bozucu derecede mutlu ve fena hâlde uyanık görünen Dee, Jane’in önüne beyaz bir espresso fincanı ve fincanla takım bir porselen tabak koydu.

“Omlet yapacaktım,” dedi Dee, Jane’in öldürücü bakışlarını görmezden gelerek. “Ama Fransızların çırpılmış yumurta yiyip yemediğine, yumurtaları çırpmanın şiddet içerikli bir Amerikan icadı olup olmadığına karar veremedim. Ben de *yağda yumurta* yaptım.” Jane arkadaşının Fransız aksanı taklidiyle irkildi. “Ve kızarmış ekmek de var.” Jane’in arkasın-

daki tezg hta bir Şey hopladı ve kızcağız sandalyesinde tuhaf bir Şekilde sıçradı. “Kızarmış ekmekler de hazır,” dedi Dee ve Jane’in tabağına birkaç tane ekmek koydu. Jane, yumurtanın beyazından b y  k e bir parçayı kızarmış ekmeğinin üzerine kaydırđı ve ısırdı. Ekmek gevrek, yumurta çok lezzetliydi. Jane ilk lokmanın ardından sandalyede biraz daha dik oturmaya başlamıştı bile. “Eee, Misty geliyor mu?”

“Hımmmm.” Dee diğ er sandalyeye oturdu, sonra otomatikman ocağına uzanıp bir Şeyi karıştırdı. Demlikten çıkan buharlar tavana doğru yükseliyordu ve Jane’in karnı guruldadı. Jane karnını susturmak için biraz daha yumurta yedi ve Dee’nin cevap vermesini bekledi. “Dün gece Malcolm için endişelendiğini, iyi olup olmadığđndan emin olmak istediğini söylüyordun.”

Jane dudağının kenarında kalan yumurta parçalarını espresso içerek temizlemeye çalıştı ama bu karıőım, tek tek yiyeceklerin tadından bile daha muhteőemdi. Bu lezzetin tadını çıkar-maya karar verdi, konuşmak yerine başını sallamakla yetindi. “Browning’de böyle bir Şey, bir büyüü olduğunu hatırladım ama tam olarak aradığım Şeyi bulamadım. Sonra Şu elyazmasında buna benzer bir Şey vardı. Şeeey, yani elyazması bende değıl tabii ama *Ritüeller Tarihi*’nde ona atıfta bulunmuőlar, o da Browning’e atıfta bulunuyor, yani bir yere varamadım. Bu yüzden Misty’yi aradım ve onda gerçekten de Şu elyazması var-mıő, daha doğrusu elyazmasından alıntı yapan başka bir kitap, hani Rosalie Goddard’ın -onu hatırlıyorsun, değıl mi?- kaynak olarak g sterdiğı...”

Jane kızarmış ekmeğini sabırsızca havada sallayıp Dee’ye sadede gelmesini işaret etti, sonra ısırdı.

“Malcolm’u bulabileceğini düşünüyoruz. Ya da onu görebileceğini ya da onunla görüşebileceğini ya da bizim tam anlamadığımız başka bir şekilde ona ulaşacağını... Sonuçta bu bir şekilde senin içini rahatlatır, değil mi?”

Jane lokmasını aceleyle yutmayı düşündüyse de vazgeçti, bunun yerine kızarmış ekmeğini diğer elinde güvende tutarak masanın üzerinden Dee’ye uzanıp onu yarım kucakladı. Tekrar arkasına yaslandığında da başparmağını kaldırdı.

“Harika,” dedi Dee. “İhtiyacın olan tek şey Malcolm’a ait bir eşya ve büyüye odaklanmak. Gerisini Misty getiriyor.”

Jane sol elini kaldırıp parmaklarını oynattı. Evlilik yüzüğünü tekrar takmamıştı ama kendi evinin güvenliğinde, beş karatlık zümrüt kesim pırlantasını yeniden parmağına geçirme arzusuna teslim olabilirdi. Sonuçta muhteşem bir yüzüktü ve Jane fırtınalı nişanlılık döneminde yüzüğün tadını pek çıkaramamıştı.

Ama Dee başını iki yana salladı. “O yüzük Malcolm’un değil ki, senin. İşin püf noktası bu. Aradığın insana ait bir şey olmak zorunda. O kişi için anlamlı bir eşya, kendi malı olarak gördüğü bir şey.” Jane’in yüzü düştü ama Dee elini sallayarak endişesini kovaladı. “Bunun şu anda sana can sıkıcı geldiğini biliyorum ama düşünürsen iyi bir fikir olduğunu anlayacaksın. Aksi takdirde diğer cadılar seni, ne bileyim, kullanıp masanın üstünde bıraktığın bir peçeteden bile bulabilirdi. Ya da aceleyle çekip giderken birinin Park Bulvarı’ndaki evinin dolabında bıraktığın tasarım kıyafetlerden,” diye hatırlattı Dee ve Jane ona hak vermek zorunda kaldı. Malcolm’un nerede olduğunu öğrenmek istiyordu ama Lynne’in de kendisini kolayca bulacağı bir büyüyle onu bulmaktansa bulamamayı tercih ederdi.

Jane sandalyesinde döndü ve yatak odasına giden koridora doğru baktı. Yanına malikânenen çok az eşya almıştı, üstelik onların bir kısmını da Rivington Otel’de bırakmıştı. Tam bunu söylemek için Dee’ye dönüyordu ki salondaki sehpanın üstünde bir mavilik gözüne çarptı. Son lokmasını aceleyle yuttu ve tezgâhtaki tavada bu muhteşem yumurtalardan biraz daha olmasını umdu. Ama şu anda bunu öğrenmeyi birkaç dakika erteleyecek kadar heyecanlıydı. Nihayet ağzı boşaldığında “Tek boynuzlu at,” diye bağırdı. “Hani sana dün gece gösterdiğim şu cam biblo. Kişisel eşya! Bana hediye falan etmiş değil ve kasada sakladığına göre kişisel ve onun için anlamlı bir şey olmalı, değil mi?” Dee düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Olabilir,” dedi hemen sonra. “Aslında benim önermeyi düşündüğüm olasılıklardan kat kat iyi. Çok iyi!” Dee’nin gözleri ocağın dijital saatine kaydı. “Misty birazdan gelir. Yine de hazırlanmamız zaman alacak. Senin bu arada meditasyon için zamanın olur ki bence mutlaka meditasyon yapmalısın. Ne kadar güç toplarsan o kadar iyi görürsün. Benim dolabımdan kendine giyecek bir şeyler bul, günlerdir giydiğin şeyleri giyme artık ve yarım saat sonra salona yanımıza gel, tamam?”

Jane itaatkâr bir tavırla başını sallayıp ayağa kalktı. Yukarıdan bakınca tavanın içini gördü; yumurtaların sarıları güneş gibi parlıyordu, beyazların üzerindeki karabiber davetkâr bir kontrast oluşturmuştu... Jane parmaklarını uzattı ve yumurtalardan birini kızarmış ekmeğinin üstüne uçurdu. Ardından Dee’ye dönüp omuz silkti. “Büyü zor iş,” dedi masumca. “Enerjiye ihtiyacım var.” Sonra diğer yumurtayı da kızarmış ekmeğinin üzerine kaydırıldı. “Çok fazla enerjiye.”

Dee'nin odasına vardığında ilk yumurtayı yalayıp yutmuştu bile. Büyük bölümü siyah kıyafetlerden oluşan dağınık dolabı bir süre karıştırdıktan sonra nihayet koyu yeşil örgü bir elbise buldu. Dee'nin uzun vücudunda bu elbise muhtemelen süper mini duruyordu ama Jane giydiğinde etek boyu dizinden sadece beş santim yukarıda kaldı. Jane gülümseyerek ikinci yumurtasını yemeye geçti ve kendi odasına yürüdü. Yemesi bittiğinde yatağına sırtüstü uzandı, büyü gücünü toplamak için vücuduna yayılan karıncalanmanın yerini saptamaya çalıştı.

Son iki günün olaylarını zihninden uzak tutmaya çalışmak ciddi bir mücadele gerektirse de, Dee'nin ona öğrettiği şekilde nefes almaya konsantre olarak sonunda kafasında dönen tilkileri sakinleştirebildi. Yeni kazandığı bu sakinliğin altında, kanında uğuldayan büyüye uzanmak daha kolaydı. Duygusallaştığında ortaya çıkan o öfkeli yıldırımlardan farklı olarak şimdi büyüğü sakin ve huzurluydu. Güç böyle sakin olduğunda hem kullanılabilir hem de kontrol edilebilirdi, ani ve sert bir tepki vermek yerine, istenilen yere yönlendirilebilirdi. Üç kere derin nefes alıp ciğerleri acıyana kadar nefes verdi. Sonunda gücünü parmaklarında toplayarak tutup itti, kontrolünden sıyrılmaya çalışan kaçak akımı kontrol altında tutmayı başardı. Yarım saat sonra Jane'in ellerinin arasında gözle görülmese de kayda değer miktarda güç demetleri toplanmıştı. Bunun yeterli olup olmayacağından emin değildi, gücünü artırmak için kendini öfkelenilmeyi denese mi diye bir düşündü. Ama sonra hazır böyle sakinken ve zihni berrakken bunun aptalca bir risk olacağı kanısına vardı. Dünyanın en güçlü cadısı ya da gücünün doruk noktasında olmayabilirdi, yine de büyü yapmaya hazırdı ve önemli olan da

buydu. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı, önce kadifemsi pelüş halının, ardından da onun ötesindeki cilalı parkenin keyfini çıkardı. Hisleri keskinleşmişti. Her dokunuş anlamlı, dokunduğu her yüzey kendi içinde karmaşık ve ilgi çekici bir hâle gelmişti.

Dee'yi Misty'yle birlikte salonda buldu. Misty otuzlarında, dalgalı ve hacimli sarı saçları ve sanki bütün hayatını rüzgârlı bir sahilde geçirmiş gibi görünmesine yol açan bronz tenli bir kadındı. Aslında Dee'nin Jane'e anlattığına göre Misty Travers (kızlık soyadı Lois Trapinski) esrarengiz kitabevinin sadece üç blok ötesindeki Aşağı Doğu Yakası'nda doğmuştu.

Misty belli ki dükkândaki tüm süsleri yanında getirmişti. Her boyutta ve renkte kristalle salonda büyük bir çember oluşturulmuştu. Ayrıca köşede duran bakır bir kâsenin içinde bir demet adaçayı yanıyor, acı dumanı havaya yayılıyordu. Jane, Misty'nin berrak ve koyu kıvamlı bir sıvıyı dikkatle ölçüp şişelere böldüğünü gördü.

İkisi de aynı anda başlarını kaldırıp Jane'e baktılar ve ikisinin de dudaklarının kıpırdadığını Jane o zaman fark etti ama büyü- nün kendi kulaklarında yankılanan sakin uğultusu onların sesini bastırıyordu. Jane onlara hafifçe el sallamakla yetindi, ardından kristal çemberin içinde onlara katıldı. Elbisesini kalçasına kadar kıvrımadan önce tek boynuzlu atı çemberin tam ortasına yerleştirdi. Misty bir şişeyi kendine alıp diğer ikisini Jane'le Dee'ye uzattı. Ardından şişeyi içecekmiş gibi dudaklarına götürdü ve anladıklarından emin olmak için bir kaşını kaldırıp sorar gibi onlara baktı.

Misty'yle Dee küçük şişeleri ağızlarına götürür götürmez Jane de şişeyi ağzına götürdü. Hiçbir tat almasa da sıvı boğazın-

dan aşağı doğru ilerlerken ruhunun bedeninden başka yerlere doğru uzaklaştığını hissetti. Hepten havalanıp uçacakmış gibi hissedince, iki yanındaki kadınların ellerine körlemesine uzandı. Elleri kolayca bulabildiğine bakılırsa onlar da aynı şekilde tutunma ihtiyacı duymuşlardı. Böylece Dee'nin sıcak ve nasırlı, Misty'nin ince ve yumuşak ellerini sıkıca tuttu. Gözünün ucuyla, Misty'nin coşkulu bir şekilde bir büyü okuduğunu gördü ve ellerindeki büyüyü onlara ileterek her iki yöne doğru, kendi kalbinde başlayıp biten bir büyü çemberi oluşturdu.

Çemberdeki kristaller parlamaya başladığında Jane'in kulaklarında uğultu da arttı. Tam elleriyle kulaklarını kapamak üzereydi ki ortadaki tek boynuzlu at da ısıldamaya başlayınca kendini tuttu. Büyü çemberi oluşturmaya devam etti, ta ki hissettiği şiddetli bir ağrıya her şey yok olana kadar. Şimdi ne görebiliyor ne duyabiliyordu. Kendi bedenini bile hissetmiyordu. Tek hissettiği, bedeninin her zerresindeki mide bulandırıcı yanmaydı. Hareket etmeye çabaladıysa da fiziksel bir formu olmadan bu imkânsızdı. Acı nihayet -nihayet- kesildiğinde, bir an bunu niye yaptığını bile hatırlayamadı. Derken görüşü yavaş yavaş netleşti ve böylece hedefine vardığını tahmin etti.

Şimdi havadar ve güzel dairesinin yerine kirli camlı bir odadaydı. Jane etrafına bakmaya çalışsa da kafası tek bir yönde sabit kalmış, gözleri de modası geçmiş bombeli küçük bir televizyon ekranında yayınlanan durum komedisine takılıp kalmıştı. Gücünü kullanarak Malcolm'un zihnine uzanmaya çalıştı ama gücü de tıpkı kendisi gibi hareketsiz bir hâldeydi. *Aslında burada değilim*, diye hatırlattı kendine. *Malcolm'u görüyorum. Daha doğrusu göremiyorum. Hangi cehennemde bu adam?*

İmge bir anda sallanıp değişti ve Jane odanın içinde bir uçtan bir uca endişe verici bir şekilde hareket etmeye başladı. *Malcolm'un gözleriyle görüyorum*, diye fark etti Jane ve Dee'nin büyüü anlatırken söylediklerini hatırladı. *Malcolm ne görüyorsa ben de onu görüyorum*.

Böylece odada gördüklerine dikkat kesildi, Malcolm'un nerede olduğuna dair bir ipucu yakalamaya çalıştı. Çıplak duvarları, zevksiz ve eski mobilyalarıyla sefil bir apartman dairesiydi. Köşedeki ikiz yatağı görünce Jane buranın bir stüdyo daire-üstelik bayağı küçük bir stüdyo daire- olduğunu tahmin etti. Kıyafetler oraya buraya atılmıştı, geometrik desenli siyah-beyaz yatak örtüsünün bir kısmı yerleri süpürüyordu, sehpanın yanında bir çift mokasen ayakkabı duruyordu. Ahşap sandalyenin arkasından parlak kırmızı bir kumaş sarkıyordu.

Bir şeyleri kaçırıyorum, diye şikâyet etti Jane'in beyni ama Malcolm'un bedeninde odada oradan oraya sürüklenirken her şeyi yakalaması imkânsızdı. Tam artık pis duvara toslayacağından eminken keskin bir dönüşle, önceden görmediği bir açıklığa dönüverdi. Malcolm şimdi küçücük bir banyodaydı, hafiften kırmızıya çalan suyu avucunda biriktirip yüzüne çarpıyordu. Elleri tıpkı Jane'in hatırladığı gibi altın rengiydi. Sadece şimdi daha ince görünüyorlardı. Jane ruhu bedeninden ayrılmış olsa da midesinde bir yumru hissetti. Bu imgede bir terslik vardı. Başının kalktığını hissetti ve kendini suyla lekelenmiş aynaya bakarken buldu. Malcolm'un siyah, berrak gözlerini, sonra köşeli çenesini ve koyu sarı saçlarını gördü. Ama aynadaki yansımanın Malcolm'un yüzüyle benzerliği sadece bu kadardı çünkü gördüğü yüz şüphe götürmez bir şekilde bir kadına aitti.

Jane, girdiği zihinden aniden geri çekildi, olmayan kendi dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Önce elleri geri geldi, henüz kullanılmamış büyüyle neredeyse parlıyorlardı. Ellerini iki arkadaşının sıkıca tuttuğu ellerinden kurtarıp panikle tek boynuzlu ata uzandı. Başlangıçta neden tek boynuzlu atı tuttuğu hakkında bir fikri olmasa da veya bir sonraki aşamada ne yapacağını kestiremese de, damarlarındaki büyü hem korkusundan besleniyor hem de ona bazı sırlar fısıldıyordu. Gözlerini kapayıp ellerinin arasında tuttuğu camın kıvrımlarını hissederek zihnini arındırmaya çalıştı.

Derken bir şeyler görmeye başladı: Paket kâğıdını yırtarak mavi kutuyu ortaya çıkaran minik parmaklar, tek boynuzlu atı göz hizasında tutarak şık bir salonda dans eden sarı saçlı küçük bir kız... Kestane rengi saçlı anne koridorda gözden kaybolduğunda bir dadı kızın elini tuttu. Okyanus manzaralı odada en fazla on iki yaşında olsa da çoktan boy atmış olan Malcolm kumsalda futbol oynayan daha büyük çocukları izliyordu. Malcolm küçük kızı odada kalıp futbol maçını izlemeye ikna etmeye çalışıyor ama Annette kumda oynamak istiyordu. Jane'in zihninde imgeler fırıl fırıl dönüyor, ayrışıp yeniden bir araya geliyordu. Uzaktan yüksek bir ses geldi, biri çığlık atmış olmalıydı, galiba o bağırıyordu. Jane tekrar aynadaki yüzü gördü, derken bir anda Misty ve Dee'yle birlikte kendi oturma odasındaydı. Dee'yle Misty kristal çemberin içinden çıkmış, elbiselerinin üstündeki cam parçalarını silkeliyorlardı. Jane yüzünde ve şimdi boş olan ellerinde ufak batmalar hissetti, gönderdiği enerjiyle tek boynuzlu atı parçaladığını o zaman anladı.

“Annette,” diye fısıldadı Jane. Dee başını kaldırıp ona baktı ve elbisesindeki camları silkeleyip temizlemesine yardım etmek için ona doğru bir adım attı. Jane ellerini kaldırıp onu durdurdu. “Malcolm’un kız kardeşi. Onu gördüm. Annette Doran yaşıyor.”

ALTI

JANE BİR YANDAN MUZLU İÇECEĞİNİ YUDUMLUYOR, BİR YANDAN da yüksek topuklarıyla Washington Square Parkı'nda yürümeye çabalayan, Taylor Momsen çakması genç kadınları izliyordu. *Sağlıklıymış, hah, kıcımın sağlığı,* diye dalga geçti içinden, şekerli içeceğini yudumlarken. İçine biraz vitamin eklemek, en az üç öğün yemek kadar kalorili olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Dee öğle yemeği için dışarı çıkmıştı, Jane ise hâlâ yemek yapabildiğini ispatlamak için gönülsüzce bir girişimde bulunarak makarna pişirmeye kalkmış ve dibini tutturmuştu. Sonrasında da bir daha deneyesi gelmemişti. Dee nasılsa yemek konusunda çok iyiydi; Jane'in boşuna sebzeleri yıkamakla, doğramakla, yemeğe katacağı malzemeleri ölçmekle uğraşmasına ve sonunda dibi yanmış bir tencereyle kirli bir mutfakta kalakalmasına gerek yoktu.

Ayrıca hava dışarıda oturacak kadar güzeldi ve hedefini ısıtlayan büyüden beri Jane kendini yiyip bitiriyordu. Evde aşağı

yukarı volta atmış, homurdanıp durmuş, hatta düşüncelerini toplayıp bir kâğıda aktarmayı bile denemiş ama tüm sayfayı kenar süsleri, sarmaşıklar ve tiyatro maskesi çizimleriyle doldurduğuyla kalmıştı. Sonunda Dee yerinden fırlamış ve “Ben dışarı çıkıyorum,” demişti. “İster gel ister kal.”

Muhtemelen Harris’le buluşacak, iki dakikada bir telefonuna bakmasından belli, diye düşünmüştü Jane ve böylece Dee’yle gitmemesi gerektiğine karar vermişti. Dee, Jane kendini tehlikeye atacak başka bir şey yapmadığı sürece onun yerini Harris’e söylememeye söz vermişti ve Jane o anda büyü hezimetini yüzünden herhangi bir şey planlayacak hâlde değildi. Şimdi ihtiyacı olan şey biraz alışveriş, tonbalıklı bir sandviç ve parktaki insanları izlemektir.

Annette Doran nasıl olur da yaşar? Jane’in bildiği kadarıyla Annette altı yaşındayken ailesiyle çıktığı Hamptons tatilinde denizde boğularak ölmüştü. Lynne ve diğer yetişkinler günün erken saatlerinde düzenlenen bir kokteyl için verandadaydı, küçük kızı da abisi Malcolm’a emanet etmişlerdi. Henüz küçük bir çocuk olan Malcolm’um bir an dikkati dağılmış ve Annette... kaybolup gitmişti. Jane cesedin bulunup bulunmadığını hiç sormamıştı. Kötü anıları canlandıran bir soru sormaktan çekinmişti. Malcolm dalgaların kız kardeşini sürükleyip götürdüğünü söylemiş ama sonrasında ilgili tek kelime etmemişti.

Jane ılık bahar havasına rağmen biraz üşüdüğünü hissetti. Gökyüzü masmaviydi, tombul bulutlar mavi gökyüzünde serseri serseri dolaşıyordu. Güneşin altında bile Jane’in zihni buz gibi karanlık sulara dalıp gitti. Jane de bir keresinde az kalsın boğulacaktı. Gerçi onun boğulma tehlikesi geçirdiği yer, uçsuz

bucaksız dalgalı bir okyanus değil bulanık bir havuzdu. Onu büyükannesi kurtarmıştı ve kurtulmasında büyüünün de rol oynamış olabileceği daha yeni Jane'in kafasına dank etmişti. Ölüm ile yaşam arasındaki ince çizgide cadı koruması vardı. En azından Jane'in durumunda. Annette'in durumunda da böyle olmuş olabilir miydi? *Ama eğer kurtulmuş olsa Lynne bunu bilmez miydi?* Annette'in sözde ölümü de Lynne'in özenle hazırladığı planın bir parçası mıydı yoksa? Malcolm'un hayatı on iki yaşından itibaren kardeşinin ölümüyle gölgelenmişti ve Lynne o gölgenin daima yerli yerinde kalması için elinden geleni ardına koymamıştı. Malcolm ne zaman onun çirkin ve kötü komplolarına ayak direse Lynne ona geçmişî hatırlatıyor, borçlu olduğunu ima ediyordu. Biricik küçük kızının ölümünü telafi etmek için Malcolm ondan istenen her şeyi yapmak zorundaydı.

Küçük kızı çok *değerliydi*, çünkü erkekler bu doğüstü güçleri genlerinde pasif olarak taşıyordu ve biricik kızını kaybetmek Lynne Doran'ın hatırı sayılır kalıtsal mirasının sonu demekti. Bu kalıtsal miras, gücünü ölüm döşegindeyken yedi kızına miras bırakıp aralarında paylaştıran ilk cadı Ambika'dan bu yana aktarılmaya devam ediyordu. O yedi kız kardeşten biri olan Hasina, yüzyıllardır devam eden bu miras zincirini devralıp annelerinden kızlarına bırakma sürecini başlatan, kız kardeşleriyle aynı çatı altında güçleri üzerinde birlikte çalışıp dünyanın ve herkesin bildiği en güçlü, doğüstü güçleri olan aileyi yaratmıştı. Salonundaki mermer duvara oyulan soyağacıyla her gün yüzleşmek zorunda kalan, aile kökleriyle müthiş gurur duyan Lynne'in, kızının ölümünün ardından bütün ümitleri tükenmişti. Buzlu meyve püresinin içindeki pipeti çeviren Jane

adının aile ağaca eklenip eklenmediğini merak etti. Ne de olsa Malcolm'la evlenmişti. Lynne bu birleşmeyle ilgili her şeyin yasal ve bağlayıcı olduğuna emin olmak niyetindeydi. Çünkü olası bir kız torun hem Malcolm'un neslini hem de Jane'in doğaüstü güçlerini devam ettirecek, üstüne üstlük Hasina'nın soyunu canlandıracaktı. Bu ancak çaresizliğin yaptırabileceği bir plandı. Jane, Lynne'in eğer kızının yaşadığına dair bir umudu olsa ya da bir yerlerde yaşıyor olduğunu bilse böylesi karışık ve korkunç bir plandan medet ummayacağını biliyordu.

Jane'in ilk kez iki yıl önce dikkatini çeken, dize kadar tayt giymiş incecik bir kadın, uzun adımlarla yürüyüp parktan çıkmadan önce tuzlu krakerinin neredeyse yarısını bir güvercinin önüne serpti. Saniyeler içerisinde yüzlerce güvercin ziyafetten sebezlenmek için yere indi ve şişko gri vücutlarıyla birbirlerini itip kakmaya başladı.

Lynne'in bundan nasıl haberi olmaz? Kazara bile olsa Jane, Annette'i bulabilmişti. Malcolm'un hatıra olarak sakladığı tek boynuzlu at, Annette'in ölümünden sonra ardından onlara kalan tek eşya olamazdı. Kızı kaybolduğunda Lynne hem dünyevi hem de büyüsel bütün olanakları kullanarak kızına ne olduğunu araştırmıştı mutlaka. Dee'nin bulunduğu büyüü bilmiyorsa bile -ki Lynne'in büyücülük tecrübesi ve büyücülüğü eski kuşaklardan öğrendiği düşünülürse bu pek mümkün görünmüyordu. Annette'i aramaktan vazgeçmeden önce onun gerçekten öldüğüne emin olmak için kendince yollar biliyor olmalıydı.

Jane bardağın dibinde kalan son birkaç yudumu höpürdeterrek içerken bir yandan da düşünüyordu. Lynne, Annette'i bulmak için her ne yaptıysa belli ki işe yaramamıştı. Annette yaşı-

yordu ve Lynne onun yaşadığından habersizdi. Lynne'i kızını aramaktan vazgeçiren şey her ne ise Jane'e engel olmamıştı. *Onu gerçekten bulabilirim*, diye düşündü Jane birden.

O kasvetli stüdyo dairenin nerede olduğunu bilmemesi tabii ki bir sorundu. Fakat televizyonda gördüğü durum komedisinin BBC'de yayınlandığına neredeyse emindi. Bu elbette Annette'in yerini tam olarak söylemese de, eğer büyüyü tekrar edebilirlerse Jane belki Doran ailesinin büyü varisinin nerede olduğuna dair daha kesin bir şey bulabilirdi. *Eğer Annette'i bulursam Lynne bana ne istersem verir. Hatta daha fazlasını yapar; Malcolm'la benim peşimizi bırakır.* Bu harika olmaz mıydı? Lynne, Jane'in hayatından tamamen çıkacak ve bunu kendi isteğiyle yapacak kadar ona minnettar olacaktı.

Derken Jane tek boynuzlu atın paramparça olduğunu hatırladı. Şimdi elinde Doran'lara ait hiçbir şey kalmamıştı. Ne Annette'e ne de Malcolm'a ulaşmak için kullanabileceği bir şey vardı. Yine de Annette'in yaşadığı gerçeği hâlâ bir umut olduğu anlamına geliyordu. Eğer Jane ona bir şekilde ulaşabilirse -Dee yeni bir büyü araştırırsa ya da Jane bir şekilde Annette'e ait başka bir eşya bulursa- artık Lynne'le mücadele etmek zorunda kalmazdı. Lynne'le kızını kavuşturur, ardından kendi mutlu hayatına devam edebilirdi. Bunun düşüncesi bile baştan çıkarıcıydı.

Parktaki iki küçük tombul çocuk, toplanmış güvercinlere doğru koştu. Jane onları dikkatle izlerken, oturduğu banktan kalkıp parkın ana çeşmesinden biraz uzaklaşsa mı diye düşündü. Patikalar biraz daha ıssız olurdu ama oturup insanları ve güvercinleri izlemek de hoşuna gidiyordu ve hayır, henüz park-

tan çıkmak istemiyordu. Kıkırdayan oğlanlara ters ters baktı, nice sonra gözündeki kocaman güneş gözlüklerinin bu bakışı gizlediğini fark etti. Çocukların çeşmenin ağzından akıp havuza doğru ilerleyen suyu takip ederek beyaz kemerlerin altında bir o yana bir bu yana koşmaları Jane'in acı içinde evini hatırlamasına neden oldu. Tuzlu krakerlerden artakalan kırıntıların cazibesi ve tipik New York'lu kibrinin verdiği cesaretle güvercinler yeniden eski yerlerine yerleşti.

Jane güvercinleri izlerken bir yandan da zihninde uçuşan düşüncelerin bir düzene girmesini bekledi. *Tıpkı güvercinler gibi,* diye düşündü gülümseyerek. Güvercinler düzensiz hareket ediyor gibi görünüyordu ama gerektiğinde kolayca bir düzene göre hareket edebiliyorlardı.

Güvercinlerden bir tanesi kalabalıktan ayrıldı, onları tamamen arkasında bırakana kadar sekip arkadaşlarını gagaladı. *Savunmasız kaldı,* diye düşündü Jane birden, sonra kuşlara muhtemelen fazla anlam yüklediğini fark etti. *Savunmasız kalan benim,* diye kabullendi bunun üzerine. *Savunmasız kalan ve beni seven insanlardan koparılan benim. Neyse ki çoğu yaşıyor. Yine de sırf ben kendimi güvende hissedeceğim diye onları tehlikeye atamam.*

İleride kırmızı botlu bir ayak, yalnız kalan güvercini tekmeleyip onu korkutarak güvenli sürüsünün arasına yolladı. Jane'in bakışları botlardan yukarı doğru, bacakları sımsıkı saran devetüyü binici pantolonuna kaydı.

Ben bu kadını tanıyorum, diye bağırdı Jane'in zihni, bakışları kadının yüzündeki kocaman gözlüklere ulaştığı anda. Siyah kısa saçlarını görmesine bile gerek kalmadan, onun ge-

en gün kahve dükkânında gördüğü  u gizemli kadın olduğunu anlamıştı.

Kahve dükkânı ile park arasında A, C ve E trenleri i liyordu, yani kadını her iki yerde de görmesi öyle imkânsız bir şey sayılmazdı. Yine de bunun bir tesadüf olmadığını iliklerinde hissedebiliyordu. Bu kadın kahve dükkânında Jane’i izliyordu ve şimdi de devasa güneş gözlüklerinin ardından ona bakıyordu.

“Kim olduğunu bilmek istiyorum,” diye mırıldandı Jane dudaklarını belli belirsiz kıpırdatarak, birkaç bank ilerideki kadına gözlerini dikip. B y s yle uzanıp kadının zihnini yokladı. Bir hayran mıydı, belki bir gazeteci ya da Lynne’in tuttuğu biri? Fakat büyüsü boş bir duvardan geri sekt . Jane bir boşluk arayarak biraz daha oyalandıysa da bunun nafile bir çaba olduğunu biliyordu. Gizemli kadın da bir cadıydı.

Jane banktan kalktı, parkın dışına doğru giden patikalardan birine yöneldi. Gizemli kadının gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Ani bir dürtüyle arkasına döndü, güvercinlerin toplandığı yerin arkasındaki çöp bidonuna boş bardağını fırlattı. Boş bardak çöp bidonundan sekip güvercin sürüsünün tam ortasına düşünce sürü tela la havalandı. Sürü ardında bir toz bulutu bırakırken gökyüzünden aşağı doğru süzülen tüyleri parkın zemini kapladı. Jane, tela la kanat  ırpan güvercinlerin onu gizleyeceğini umarak parke ta lı bir yola saptı. Güvende ve yalnız olduğuna emin olduktan sonra Washington Meydanı’nın batı yakasına varana kadar dönüp arkasına bakmadı.

YEĞİL

“SANKİ BİRAZ YEŞİLİMSİ,” DEDİ JANE ŞÜPHEYLE, ÇATALIYLA FALAFELİ dürterek.

“Yeşilimsi renk taze olduğunu gösterir,” dedi Dee gözlerini devirip. “Domatesle ve biraz da şu sosla... Hey, o kadar çok değil, sos acı. Sonunda öleceğimi bilsem bile sana Fransız mutfağı dışındaki yemekleri öğreteceğim, Jane.”

Jane ağzına küçük bir parça falafel attı. Diri ve baharatlıydı, üstelik domatesle farklı bir lezzet kazanmıştı. Dee’ye söylenmeyi sevse de, Paris’te satılan hazır yemeklerin çoğunun tatsız tuzsuz ve gıda koruyucu madde içerdiği düşünülürse, yeni şeyler denemekten memnundu. Ayrıca bu mekâna da önce şüpheyile yaklaşmıştı ama masalarından yanından kasaya doğru uzanan self-servis sırası yüzünden biraz tıkış tıkış olsa da ıslıl ıslıl aydınlatılmış lokanta, en az Dee’nin söylediği kadar iyi bir yer çıkmıştı.

Jane bu yemeği, Park Bulvarı'nda tahammül etmek zorunda kaldığı Doran'ların sıkıcı ve düzenli aile yemekleriyle karşılaştırmaktan kendini alamadı. O aile yemeklerinde yiyecekler elbette çok iyiydi ama bu ucuz lokanta kesinlikle bin kat daha karakterliydi ve burada yemek yemek Jane için bin kat daha cazipti. Burası ona öğrencilik günlerini ve EİFA (En İyi Fransız Arkadaşı) Eloide'le müdavimi oldukları salaş mekânları hatırlattı. Malcolm Doran'ın hayatının aşkı olduğuna hâlâ inansa da, onunla tanıştığından beri kendi ilk defa hafıflemiş, güvende ve rahatlamış hissediyordu.

İlişkiniz henüz bitmiş değil, diye bir hatırlattı Jane'in vicdanı ve zihni böylece hayatın gerçeklerine geri döndü. Dee'ye öğleden sonra parkta gördüğü gizemli cadıyı çoktan anlatmıştı ama Annette'i bulma niyetinden henüz bahsetmemişti. Bunu duyunca Dee endişelenecekti ve muhtemelen endişelenmekte de haklıydı çünkü bu gerçekten tehlikeliydi. Öte yandan Dee'nin yardım edebileceğini biliyordu ve Jane şu son üç haftada eğer bir şey öğrendiyse o da yardım almadan bir şeyler yapamayacağıydı.

"Evet..." dedi ağzı mercimekle tıka basa doluyken, mümkün olduğunca sıradan bir tavırla, "şu şeyi yeniden denemek istiyorum." Son anda büyü demekten vazgeçmiş, masayı paylaştıkları diğer müşterilere manalı bir bakış atmakla yetinmişti. Yanlarında çok zayıf ve *eyeliner*'lı gözleriyle inanılmaz güzel bir oğlan ile tiril tiril kısa elbiseler giymiş iki kadın oturuyordu. Dee hemen karşılık vermeyince "Hani dünkü şeyi," diye ekledi. "Tabii ki kocamı hâlâ bulmak istiyorum ama önce kız kardeşini yeniden bulmaya yoğunlaşmak istiyorum."

Dee kafasını iki yana sallamaya başlamıştı bile ama Jane elini sallayarak bu itirazı savuşturdu ve masaya doğru eğildi. “O kız benim bu işten kurtuluş biletim,” diye açıkladı tıslayarak. “Eğer o geri dönerse kayınvalidemin bana ihtiyacı kalmaz. Hatta beni başından savar. Yapmam gereken tek şey o kızı bulmak. İnan bana sonra güvende olurum. Hepimiz güvende oluruz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Dee, “ama bazı büyük engeller var.” Gırtlaktan gelen sesi hafiften tizleşince sesi yükseldi. “Birincisi, tek boynuzlu at un ufak oldu. Onun yerine kullanabileceğin başka bir eşya da yok. İkincisi, eğer An... yani kız kardeşi bulsan bile kayınvalidenle nasıl uzlaşmayı düşünüyorsun. Psikopat kayınvaliden seni gördüğü anda saldırıya geçecektir.”

Annem ne derse desin, böyle zırvalıkları çekmektense evlenmediğime memnunum doğrusu... Masalarındaki çakma kızılın zihninden geçen bu düşünceyi duyduğunda Jane gülmemek için kendini zor tuttu. Hemen ardından parmağını dudaklarına götürerek Dee’ye daha sessiz konuşmasını işaret etti.

“Bazı problemler olduğunun farkındayım,” diye mırıldandı Jane ve Dee alaycı bir kahkaha attı. “Tamam, bazı büyük, aşılması çok zor problemlerimiz var,” diye düzeltti Jane. “Yine de bu, kucağımıza düşen büyük şansı göz ardı etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Açıkça görülüyor ki bu küçük aile buluşmasını gerçekleştirmenin kolay bir yolu yok ama eğer bir yolu varsa mutlaka denemeliyiz diye düşünüyorum.”

Dee endişeli bir yüzle, uzun parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. “Haklısın,” dedi sonunda. “O zaman en baştan başlayalım ve sorunları karşımıza çıktıkça çözelim. Bu durumda ilk yapmamız gereken, tek boynuzlu atın yerine bir eşya bulmak.”

“Ben de bunu düşünüyordum,” diye heyecanla atıldı Jane. Yanakları hafiften kızarmıştı. Tüm öğleden sonra boyunca neredeyse başka hiçbir şey düşünememişti. “Bak, bir evlat kaybetmek herkes için büyük bir acıdır, değil mi? Şeytanın ta kendisi olsalar bile. Demem o ki, kayınvalidem ruhsuz bir insan ama eminim onun da duygusal bir yanı vardır. Kızı öldüğünden beri aynı evde yaşıyor. Kızının o evde; kıyafetler, oyuncuklar ve eşyalarla dolu, kendine ait bir odası vardı. O kadar büyük bir malikânede ekstra bir odaya ihtiyaçları olmayacağı için belki odası hâlâ aynen duruyordu.”

Dee yemeğini yavaşça çiğnerken ela gözleri uzaklara daldı. “Bu mümkün,” dedi dikkatli bir şekilde. “Senin düğün hazırlıkların esnasında bize verdikleri personel girişi şifresini hâlâ hatırlıyorum ve iddiaya girerim şifreyi değiştirme zahmetine girmemişlerdir. Hem de kimseden yardım beklememize gerek yok.” Dee yaramaz bir tavırla göz kırpsa da Jane onun çenesindeki gerginliği fark etti. Arkadaşı görüldüğü kadar kendinden emin değildi.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Jane kararlı bir tavırla. Dee’nin yardım etmek istemesini takdir ediyordu ama bu olasılığı çoktan düşünmüş ve çok tehlikeli olduğu için elemişti bile. “Kayınvalidem ya da kuzenleri sana yaklaştıkları anda senin bildiğin her şeyi anında öğrenirler,” dedi şakağına hafifçe vurarak. Dee’nin bile isteye sırlarını açığa vurmayacağını elbette biliyordu ama herkesin zihin okuyabildiği bir ailede sır saklamak mümkün olmayabilirdi. “Ve seninle buluştuğumda yanımızda kimin olduğunu da unutma,” diye hatırlattı Dee’ye. Lynne düğün hazırlıklarıyla ilgili toplantı boyunca Dee’nin patronuna

emirler yağdırmış, gelini ve pastane sahibinin yardımcısını göz ardı etmişti ama Dee, Jane'e büyükannenin yüzüğü hakkında bir soru sorduğunda kulak kesilip dikkatini onlara vermişti. "Seni görür görmez kim olduğunu hatırlar. Kadının zihni resimli telefon rehberi gibi."

Bunun üzerine Dee'nin yüzü düştü. Jane ise parmak uçlarını hafifçe masaya bastırdı. Tüm olasılıkları gözden geçirdiğini biliyordu, yine de bunu kabul ettirmesi kolay olmayacaktı. "Ben gideceğim. Evi biliyorum, geldiğimi duyamazlar ve her ihtimale karşı bazı... özel yeteneklerim var."

"Ciddi olamazsın," dedi Dee öfkeyle arkasına yaslanıp. Etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra yeniden masaya eğildi. Avaz avaz bağırarak için daha uygun bir yerde olmayı dilediği belliydi. "Küçük problemimize bulduğun çözüm kendini ateşe atmak mı yani?"

"Ben kendimi o ateşten kurtarmaya çalışıyorum," diye açıkladı Jane mantıklı bir tonla. "Bu riski ben almalıyım. Ve işe yararsa..."

"Hayır," dedi Dee kararlı bir şekilde ve kot çantasına uzandı. "Hemen Harris'i arıyorum. Senin aklını başına getiremezse bile en azından seni odana kilitlememe yardım eder. Ah!" Dee'nin aniden gözleri parladı. "O gidebilir. Jane, eğer ona sorarsak eminim senin için eve gidip etrafı kolaçan edecektir. Üstelik oraya daha önce de gitmişti, ne de olsa Harris de o çevrenin bir parçası..."

Dee numarayı tuşlarken Jane öfkeyle cep telefonuna baktı ve telefon aniden Dee'nin ellerinin arasından fırlayıp masanın üstüne düştü. Pil yuvasının olduğu yerden yukarı doğru bir du-man kıvrımı yükseliyordu.

“Jane,” diye tısladı Dee, “sen az önce telefonumu havaya mı uçurdun?”

Jane ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Dee uzun parmaklarıyla ağzını kapadı ve Jane onun omuzlarının hafifçe sarsıldığını fark etti. Jane’in dudakları da bir gülümsemeyle kıvrıldı ve saniyeler sonra ikisi de kahkahalara boğulmuştu. Öyle yüksek sesle gülüyorlardı ki tüm müşteriler dönüp onlara baktı.

“Böyle olsun istememiştim,” diye itiraf etti Jane nihayet gülmesi biraz hafiflediğinde. “Sadece hareket ettirmeye çalıştım. Sanırım daha fazla pratik yapmam lazım.”

Dee sahte bir ciddiyetle başını salladı. “Biraz daha çalışana kadar sakın ha birilerini yerinden *hareket ettireyim* deme, tamam mı?” Parmağıyla bozulan cep telefonuna dokundu. “Sanırım Harris’i arama fikrine hayır diyorsun?”

“Buradan kalkıp koşarak malikâneye gidecek değilim,” diye açıklamaya çalıştı Jane. “Önce iyi bir plan yapacağız. Yani hemen endişelenmene gerek yok. Tamam, Harris evi biraz biliyor ve okunması senden daha zor ama o kadar da zor değil. Yeterince zor değil.” Harris’in zihni, damarlarındaki büyücü kanı yüzünden daha korunaklıydı ama Malcolm’la Charles’inki kadar korunaklı değildi ve Jane onların her ikisinin de zihnine girmeyi başarmıştı. Harris yakalanırsa Lynne ve ikiz kuzenlerin onu çözmesi uzun sürmezdi ve sonrasında ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu. Jane masanın üstündeki tuzluğu döndürerek düşüncelerini düzgün bir şekilde dile dökmenin bir yolunu aradı. “Düzgün bir plana ihtiyacımız olduğu muhakkak. Ama aradığımız çözüm kesinlikle Harris değil. Onu bu belaya sürüklememeliyiz.”

Dee başını sallayıp onayladı, ardan tuzluğu Jane'in ulaşamayacağı bir yere koydu. Kısa bir duraksamanın ardından karabiberi ve hâlâ dumanı tüten cep telefonunu da uzaklaştırdı. Oynayacağı bir şey kalmayınca Jane ellerini tuhaf bir şekilde kucığına koydu. Dee boğazını temizlediğindeyse başını kaldırıp beklentiyle ona baktı. "Demek ki Ly... Demek ki evdekilerin tanımayacağı birinin oraya girmesi gerekiyor. Aradığımız kişi ya gerçekten neden orada olduğunu bilmeyecek ya da okunmaya karşı koyabilecek biri olmalı. Evi önceden bilen biri olursa daha iyi olur, böylece tüm odaları dolaşarak vakit kaybetmez. Ya da eğer evde görmeye alışık oldukları biri olursa, aceleyle işi halledip hemen evden çıkması gerekmez."

"Şeeey, işiniz bitti mi acaba?"

Jane elindeki plastik çatalı silah gibi kavrayarak sıçradı ama arkasını döndüğünde yeşil yağmurluğu içinde, elinde kâğıt tabağıyla, saçları köpükle şekillendirilmiş, Mary Jane marka ayak-kabıllarını sabırsızca yere vuran on yaşlarında bir kızla karşılaştı. Dee bu kabalığa gıcık olduysa da yemekleri biteli bayağı olmuştu ve lokanta çok kalabalıktı, dolayısıyla kalkma vakti gelmişti.

"Kalkıyoruz," dedi Jane kıza ve küçük kız tıpkı kendisi gibi son moda kıyafetler içindeki arkadaşlarına el sallayıp onları çağırırdı. Jane'le Dee tabaklarıyla peçetelerini atıp gecenin serin havasına çıktılar. Lokantanın önündeki basamaklarda bekleyen ufak kalabalıktan da nihayet uzaklaştıklarında Jane bir sigara yaktı (kendine haftada bir ya da iki tane sigara izni tanıyordu). Böylece masadaki konuşmalarına geri döndüler. "Saydığın kriterleri taşıyan hiç kimseyi tanımıyoruz ama bu yüzden bu fikri bir kenara atamayız."

Dee başıyla onayladı. “Aslında teknik olarak senin şu gizemli cadı muhtemelen ihtiyacımıza en uygun düşen kişi ama ona böyle bir teklifte bulunmamalısın herhâlde.”

“Hımmm...” Jane, gizemli cadıya böyle bir şey teklif ettiğini hayal etmeye çalıştı. Bu tam da Lynne’in yapacağı türden bir şeydi ve belki birkaç on yıl sonra, yeryüzünde tanıdığı en güçlü cadı kendisi olduğunda Jane de yapardı. Fakat şu anda böyle bir şeye kalkışmak intihardan farksızdı.

Dee tereddütle, “Jane,” deyince Jane ona döndü. “Kitabevinde tek başıma kaldığım zamanlarda bazı şeyler üzerinde çalıştım. Büyü değil,” diye ekledi Dee aceleyle. Jane’in kaşları merakla havaya kalktı. “Ama sadece araştırma da değildi. Malcolm’un yapabildiğini söylediğin şey var ya, onu öğrenmeye çalıştım. Hani zihninden geçenleri annesinden saklama meselesini. Sırlarını zihninde bir yere kilitlemesini, böylece annesinin onları görememesini. Bir gün buna ihtiyacım olacağını düşündüğümünden üç haftadır bunun hakkında araştırmalar yapıyorum. Ve sanırım nasıl yapıldığını öğrenmeye başladım.”

“Malcolm neredeyse otuz yıldır buna çabalıyor,” diye hatırlattı Jane, Dee’ye. “Yine de Lynne’den kesinlikle saklaması gereken bir şey olduğunda bir ay ondan uzak duracak kadar temkinli.” Dee’nin hayal kırıklığıyla yüzü düştü ve Jane bu ani çıkışı yüzünden suçluluk hissetti. “İstersen pratik yapmana yardımcı olurum,” diye ekledi daha yumuşak bir tonla. “Düşüncelerini saklayabilmek gerçekten işine yarayacaktır. Bunu düşünmen çok akıllıca. Keşke önce benim aklıma gelmiş olsaydı. Ama bunu yapabilmek, o üç kaltağı sonsuza dek zihninden uzak tutmaya yetmez. Eğer seni yakalayacak olurlarsa... Bak, benim için

böyle büyük bir riske girip yakalanma ihtimalini düşünmeye bile katlanamıyorum, tamam mı?”

Dee içini çekti. “Tamam, biliyorum. Böyle diyeceğini biliyordum, yine de denemeye değerdı. İhtiyacımız olan şey, içi senin gibi, dışı farklı biri. Evde çalışan hizmetçilerden biri ya da Doran’ların evlerine davet edilen şu yüksek sosyete tiplerden biri mesela.”

“Kraliyet ailesinden biri olabilir miyim?” diye sordu Jane neşeyle ve kırklı yaşlarında Kızılderili saçlı bir adamın yolundan çekilmek için kenara zıpladı. Şimdi hava karanlık olmasına rağmen öğleden sonra parkta hissettiği o nemli bahar havasını hâlâ alıyordu. Gecenin havasını derin derin içine çekti. “Eskiden kayıp bir prenses olduğumu hayal ederdim. Hani Anastasia gibi. Sürgündeki kraliçe büyükannesı tarafından büyütölmüş bir prensesmişim gibi yapardım. Bazen de büyükannemin beni kaçıran deli hizmetçi olduğunu düşünürdüm ama tabii sadece aşırı korumacı olduğu zamanlarda. Artık niye öyle korumacı olduğunu anlayabiliyorum ama çocukken buna hiçbir anlam veremezdim.”

Dee aniden durunca Jane önce onun bir tehdit gördüğünü sandı. Fakat Dee bal rengi gözlerini uzaklara dikmiş, öylece duruyordu. Yakındaki bir barın neon tabelasının kırmızı, mavi, sarı ışıkları, siyah saçlarında kolajlar oluşturuyordu. “Büyü,” diye fısıldadı Dee. Jane elini arkadaşının yüzünün önünde sallayınca Dee’nin gözleri nihayet ona döndü. “Sadece sana ihtiyacımız var,” diye açıkladı sakince. “Sen olup sana benzemeyen birine ihtiyacımız var. Sonuçta cadılar böyle şeyler yapabilir, değil mi?”

“Büyüyle kılık değiştirmek,” dedi Jane heyecanla. “Bütün olarak değişmem, tamamen başka bir insana benzemem lazım. Ve büyüü yaptıktan sonra devam ettirmek için fazla güç gerekmemesi lazım yoksa yanıp kül olurum. Ayrıca Lynne’in bir şekilde izini sürüp ben olduğumu anlayacağı bir büyü olmamalı. İstedğim yüzü seçebilir miyim sence, ne düşünüyorsun?”

“Tanrı aşkına, Jane!” diyerek içtenlikle güldü Dee. “Bak, şu ana kadar yaptığımız en iyi plan bu. Yarın sabah ilk iş Misty’yi arayacağım ve araştırma için harekete geçeceğiz. Ama sen bu arada detaylarda kendini boğmazsan iyi edersin. Büyünün de kendine has bir zihni olduğunu anlayamadın mı hâlâ?”

Jane, Dee’ye dil çıkardı ve az kalsın bir bisikletin altında kalacaktı. Bisiklet ardında hafif bir taze soğan ve susamyağı kokusu bırakarak uzaklaştı. “Karma,” dedi Jane. “Tamam, Ben meditasyon yapacağım ve sizin bu operasyonunun beyni olmanıza izin vereceğim. Bir sonuca vardığınızda bana hemen haber verin çünkü bu işi hafta sonuna kadar bitirmiş olursak, gidip şu herkesin dilindeki Coney Adası meselesine bir bakmak istiyorum.”

Dee gözlerini devirdi. “Artık kimse Coney Adası meselesini konuşmuyor ama tamamdır. Jane, dur. Eve geldik.” Jane’in geçip gitmekte olduğu çelik çerçeveli cam kapıyı gösterdi.

Jane durdu, “Yakında gerçekten evde olacağız,” diye mırıldandı ağzının içinde ve arkadaşının peşinden lobiye girdi.

SEKİZ

“İŞTE BUDUR.”

Jane, ona yeni bir yüz verecek büyümlü parçayı ilk kez görmek için hevesle salondaki ahşap sehpa üzerine eğildi. Misty dünya üzerinde bu parçadan bir tane daha kaldığına bile emin değildi ama iki gün boyunca bıkmadan usanmadan iz sürmüş ve sonunda Jane’in on binlerce doları karşılığında orijinal parçayı vermeye istekli bir adam bulmuştu.

“Forvrangdan küresi,” dedi Misty gururla, elindeki küreyi masaya koyup üstündeki örtüyü kaldırırken. Pürüzsüz cam yüzeyiyle saydam bir küreydi. Ağır görünüyordu ve tam merkezindeki hareketsiz küçük baloncuklar dışında yekpareydi.

“Çok güzel,” dedi Dee soluk soluğa, farklı açılardan küreyi görmek için başını yana eğerek.

“Gerçekten de öyle,” diye ona katıldı Jane. “Ve inanılmaz pahalı bir kâğıt ağırlığı gibi görünüyor sadece.”

Dee panikle başını kaldırırsa da Misty güldü. Gülüşü bile insana kumsalı hatırlatıyordu. “Gerçek,” dedi kendinden emin bir tavırla. Ardından malzeme çantasından gri-beyaz bir güvercin tüyü çıkarıp teninin cam küreye değmemesine dikkat ederek tüyü nazikçe kürenin tepesine yerleştirdi.

Başta hiçbir şey olmadı ama bir an sonra Jane tüyün yavaşça koyulaştığını fark etti. Birkaç saniye sonraysa tüyün koyuluğu belirginleşti; tüy şimdi neredeyse siyaha çalıyordu ve bir kuzgunun tüyleri gibi parlak hâle gelmişti. Tüy daha da uzadı ve parlaklaştı, bir tarafı genişledi, derken Jane artık plastik bir tarağa baktığını fark etti. Tarak önce belirgin bir şekilde mora dönüştü, sonra saydamlaşana kadar ışıldamaya başladı. Birkaç dakika sonra ucuz bir kırmızı kaleme, ardından şömine maşasına, sonra bir muma ve daha sonra da beyaz deri bir kitap ayracına dönüştü. Jane giderek büyüyen bir korkuyla olanları izlerken kitap ayracının köşeleri görünmeyen bir ateş içinde önce yanmaya, sonrasında da ateş deriyi artan bir hızla yiyormuşçasına kıvrılıp pullanmaya başladı. Kitap ayracı tekrardan bir güvercin tüyüne dönüşüp saniyeler içerisinde cam kürenin pürüzsüz yüzeyinde en ufak bir iz bırakmadan yok oldu.

“Tamam,” dedi Jane zorla yutkunarak. “Bir kâğıt ağırlığı bunu yapamazdı. Ama ben, ııı, kürenin bana bunu *yapmasını* istemiyorum.”

“Yapmayacak,” diye atıldı Dee güven verircesine ama yüzü normalde olduğundan daha solgun görünüyordu.

“Elbette, böyle olmayacak,” dedi Misty üstüne basa basa, daha ikna edici bir tavırla. “Yapacağımız büyü bunu kontrol edecek, gücü yönetip sınırlamalar koyacak. Zaten bu yüzden

cam küre büyüünün sonunda yok ediliyor, yani eşya yok olmasın diye. Eşya derken seni kastediyorum tabii,” diye ekledi dönüp Jane’e bakarak. “Birçok kuralın olması da bundan kaynaklanıyor çünkü kurallar olmadan böylesi büyük bir gücü kontrol edemezsin. Bu küreleri İsviçre’deki cadılar meclisi yapıyormuş, sanırım onlar da tıpkı senin ailen ve Doran’lar gibi gerçek cadıarmış. Ritüelleri doğru şekilde yerine getirmeden bu küreleri kullanmaya kalkanları yok etmek için bir tür silah olarak bunları böyle tasarlamışlar. Ama bu yeterli olmamış ki söylentilere göre bu cadılar meclisi yüzyıllar önce ortadan yok olmuş. Onlardan geriye depolarında kaç cam küre kaldığını bilmiyoruz ve bugünlerde bu kürelerden bahsedildiğini bile duyamazsın. Benim haberim vardı çünkü on beş yıl kadar önce bir arkadaşım çok sarhoşken hava atmak için bunlardan birini gördüğünü anlatmıştı ama yine de bir tane bulmam pek kolay olmadı. Neyse, sonuç olarak, başlamadan önce kuralları gerçekten ama gerçekten anladığından emin olmak istiyorum.”

Jane cevap vermek istese de kelimeler boğazında düğümlendi.

“En baştan bir daha gözden geçirelim,” diye mırıldandı Dee ve Jane minnetle başını salladı.

“Büyü kesinlikle yirmi sekiz gün içinde sona eriyor,” diye söze girdi Misty ukala bir tavırla. “Bir tam Ay döngüsü yani. Büyüyü yaptıktan sonra neye benzeyeceğini bilemeyiz, yani büyüü yapmadan evvel yeni karakterinle ilgili herhangi bir ön hazırlık yapamıyoruz. Bu da büyüden sonra hemen işe koyulman gerektiği anlamına geliyor. Zira yirmi sekiz gün dolduğunda yeni kişiliğin tümüyle yok olacak. İyi haberse, değişim büyüüsü-

nün, gücünü cam küreden alacağıdır. Yani ihtiyacın olduğunda kendi gücünü kolayca kullanabileceksin.”

“Bu iyi,” dedi Jane kafasını sallayarak. Bir gün önce değişim büyüsunü denemiş ve birkaç girişimden sonra saçını sarıya dönüştürmeyi başarmıştı, ne var ki bu çok yorucu bir işti, üstelik bir şeyler düşünmeye başladığında, düşündüğü her ne olursa olsun saç eskirengine dönüveriyordu. Kolay bir büyüydü ama kalıcı değildi.

“Gerçekten de çok iyi,” diye atıldı Dee, Jane’e cesaret vermek için. “Fakat bir ay, yeni yüzünle yapacağın işler için çok da uzun bir süre değil. Yüzün neye benzerse benzesin Lynne seni görür görmez cadı olduğunu anlayacak, o yüzden hiç boşuna cadı değilmişsin gibi yapmakla uğraşma. Ayrıca bir cadı olarak senden büyü yapmanı da bekleyecek ve bir cadı olarak ne kadar güç gösterirsen seninle o kadar ilgilenecektir.”

Jane daha hevesli görünmeye çalışarak söylenenleri başıyla onayladı. Yine de, bir yarasa misali zihninin karanlık köşelerinde çırpınıp duran bir düşünceyi aklından uzak tutamıyordu: *Büyünün de kendine has bir zihni vardır.*

Büyü etkili olduğu gibi beklenmedik veya istenmedik bir şekilde de etki gösterebilirdi. *O zaman mahvolurum. Büyü, ben tam Lynne’le bir konuşmanın ortasındaiken de etkisini yitirebilir. Bir aylığına bir kara kurbağasına da dönüşebilirim. Yüzümün yanı sıra aklım da dönüşebilir. Hem de bir hiç uğruna.* Jane bu düşüncelerle ürperdi ve omzuna attığı Dee’nin kapüşonlusuna daha sıkı sarındı. *Ama elimizdeki en iyi plan bu.*

“Kimlik değişimi muhtemelen ayın sonuna doğru zayıflamaya başlayacaktır,” diye devam etti Misty, Jane’in korkusunu dillendirerek. “Büyüyü en başta ne kadar güçlü bir şekilde yapmayı

başarırsak, zayıflaması o kadar az tehlikeli olur, o yüzden eğer başlamadan önce biraz daha hazırlanmak istersen...”

“Bütün gün hazırlandım zaten,” diye onun sözünü kesti Jane. Gün boyunca gücünü toplamış, büyüünün damarlarındaki uğultusunu dinlemişti. Büyü gücüyle tüm daireye hâkimdi; Dee’nin kapısına bıraktığı yiyecek tepsilerini fark etmiş ama görmezden gelmişti ve Misty daire kapısından girdiğinden beri kadının aklından geçen tüm endişeleri tek tek duymuştu. Hatta bundan kaçınmaya çalıştığı hâlde Dee’nin bile bazı düşüncelerini okumuştur. Öte yandan Dee’nin zihin kapama üzerine yaptığı çalışmaların işe yaradığını görmek hoş bir sürpriz olmuştu. Dee’nin zihninde tüm görebildiği sadece yüzeysel düşüncelerdi. Jane çabalarsa daha derinlerdeki düşünceleri de okuyabileceğinden emindi, yine de Dee’nin zihninin bir nebze kapalı olması ve Jane’in konsantrasyonunu bozmaması büyük bir rahatlamaydı.

Şimdi güneş ışığı Jane’in panoramik salonunun pencerelelerinden içeri süzülerek kırmızı ve altın sarısı renkleriyle fevkalade bir cümbüş yaratıyordu. Jane ufuk çizgisine doğru bakıp da mavinin tonlarında beliren yıldızimsı benekler gördüğünde, büyüye başlamak kendini daha hazır hissetmeyeceğine emin oldu.

“Büyüyü yapmak uzun sürecek,” diye hatırlattı Dee yumuşak bir sesle. “Sen kendini hazır hissettiğin an başlayabiliriz. Ama uzun bir gece olacak, bu yüzden en azından bir şeyler atıştırmak istersen...” Dee devamını getirmeden sustu.

Jane bacaklarını oturduğu beyaz koltuktan aşağı sarkıtıp ayaklarını cilalı serin parkeye koydu. “Hemen başlayalım,” dedi ve pencerelerin önündeki, yüzlerce mumun garip bir sembol oluşturduğu yere doğru yöneldi. Pencereden görünen manzara

Jane hareket ettikçe belli belirsiz değişiyor, Jane'in kendini bir gemideymiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. *Manhattan'ın göbeğindeki bir binanın on birinci katında, eski bir İsveç sembolünün ne işi var?* Bu işe böyle başlamak çok mu İsveç işi oldu acaba? Oysa Ambika ile kızları, haritalar bile keşfedilmeden evvel yaşayıp ölmüştü.

Misty yine örtüye sarınmış cam küreyle Jane'in arkasında belirdi. Jane bu örtünün büyü geçirmez olduğunu fark etti. Jane'in sehпасının, güvercin tüyüyle aynı akıbeti paylaşmasını bu örtü engellemişti.

Dee de diğer taraftan Jane'in yanına geldi. Elinde gümüş bir bıçak tutuyordu. "Değişim kanla başlayacak," dedi ve bıçağı Jane'e uzattı. Jane bu çift taraflı bıçağın athame olduğunu fark etti. Büyü gücünü kullanmayı ilk öğrenmeye başladığı zamanlarda zihnini yoğunlaştırmak için yine bu bıçağı kullanmışlardı ama keskin kenarlarını hiç kullanmamışlardı. Lynne kullanmıştı. Jane'in gözünün önünde aniden tüm canlılığıyla kayınvalidesi belirdi. Sanki yine tekmede yan yana duruyorlarmış, onun çantasına bir şey koyduğunu ve karanlıkta damlayan kanına bakıyormuş gibiydi. Lynne gücünü kullanarak Jane'in hayal bile edemeyeceği kötölükler yapmıştı ama şimdi Jane de o yola girmek üzereydi. Çok büyük bir büyü yapacaklardı ve Jane on kat aşağıda dünyanın her zamankinden daha yavaş döndüğünü hissedebiliyordu.

Değişim elbette kanla başlayacak.

Jane, athame'yi tutan ve büyüü mırıldanmaya başlayan Dee'ye elini uzattı. Dee bıçağı onun eline doğru çevirdiğinde bıçağın üzerinde yıldızların ışığı oynadı ve büyü başladı.

DOKUZ

JANE UYANDIĞINDA YATAĞINDAYDI. BİR SÜRE GÖZLERİNİ DİKİP beyaz tavanı izledi, gözlerini hafifçe yana kaydırıp çatı penceresinden gökyüzüne bakmaya bile mecali yoktu. Kasları ağrıyor, göğsü sanki çok uzun süre deli gibi koşmuş ya da avazı çıktığı kadar bağırmış gibi sıkışıyordu. *Belki hem koşup hem de bağırmışımıdır*, diye düşündü merak içinde. *Büyü yapıyorduk... Büyü mü yapıyorduk?*

Büyü saatler sürmüş olmalıydı ya da her şey bir rüyadan ibaretti. Yatağında doğrulup nihayet pencereye doğru döndüğünde kasları ve eklem yerleri bu harekete şiddetle isyan etti. İşte yıldızlar yine oradaydı ama şimdi dışarısı zifiri karanlıktı. Jane yavaşça kalktı, çıplak ayaklarıyla yere bastığında olduğu yerde hafifçe sallandı. Eliyle duvara tutuna tutuna, her adımda vücudunu dik tutmak için çabalayarak yürüdü. Banyoya ulaştığında, lambayı açmak için duvarı bırakmaya cesaret etti. El yordamıyla

da olsa tek bir hareketle hem tavandaki lambayı hem de lavabonun üstünde duran aynayı çevreleyen minik lambaları yakmayı başardı.

Lanet olsun. Panikle geri çekildi, diğer elini ışığa duyarlı gözlerine siper etti. *Bu saçma sapan büyü yüzünden bir vampire dönüştüm kesin!* Parmaklarının arasından ışığa baktı, nihayet gözleri ışığa alışmıştı ama hâlâ tereddüt ediyor, aynaya bakmaya korkuyordu.

“Bütün gece banyo kapısında dikilecek değilim,” diye mırıldandı ve baştan aşağı ürperdi. Sesi ne çok yüksek ne çok alçaktı ama tamamen farklıydı. Sanki sesi, aynı notalarla bestelenen bir şarkının farklı bir enstrümanla çalınmış hâliydi. Şimdi korkmaktan ziyade merak içindeydi; banyoya doğru bir adım atıp zarafetten yoksun bir şekilde sallanarak ışıklı aynanın önünde durdu.

Çok uzun boylu, diye düşündü yarı histerik bir hâlde. *Yani ben uzunum.* Bacak boyu ve gövdesi olduğundan yirmi-yirmi beş santim daha uzundu ama boyuna oranla kilolu değildi. Mankenlerinki gibi uzun boyuna; sivri omuzlar, küçük dik göğüsler, düz bir karın, gözyaşı damlalarına benzeyen gergin bir popo eşlik ediyordu. Keskin elmacık kemiklerine rağmen yüzü şaşırtıcı derecede genç ve masumdu. Geniş bir çenesi, yuvarlak yanakları, etli ve kavisli bir ağzı, parlak siyah gözleri vardı ve gözleri omuz hizasındaki küt siyah saçlarıyla mükemmel bir uyum sağlıyordu. En vurucu tarafıysa ten rengiydi. Jane hayatı boyunca hiç de moda olmayan şeftali ve krem rengi arası, utandığında anında kızaran ve güneş yüzü gördüğünde anında yanan bir tene sahipti. Şimdiyse ceviz rengi parmağı şaşkınlıkla ceviz rengi çenesinde dolaşıyordu.

Nereliyim acaba, diye merak etti gayriihtiyari. Ten rengine ve bademe çalan gözlerine bakarken hangi ırktan olduğu hâlâ belirsizdi. *Nereli olmak istediğime ve ismime bir an evvel karar vermeliyim.*

Önünde duran sınırsız seçenek karşısında bir an bunalır gibi oldu, boğazı düğümlendi. Sonunda yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdi. Ne zamandır baygın yattığını bilmiyordu ama Dee'nin bu tuhaf büyüünün sonucunu görmek isteyeceğine emindi. Büyük olasılıkla hâlâ uyanık olmalıydı. Jane büyüünün sonucunu göstermek için aynanın önünden çekildi, banyodan çıkıp yanlarına gitti.

Koridorda burnuna çarpan tereyağında erimiş un ve şeker kokusuyla bir an durdu, ardından sarsak adımlarla yoluna devam etti. Dee uyanıktı ve tatlı yapıyordu. Jane uzun bacaklarını zorladı. *Hadi biraz daha hızlı lütfen!*

Dee elinde kokunun kaynağı olan bir kurabiyeyle tam mutfaktan çıkarken Jane de salona giriyordu. Dee olduğu yerde kalakaldı, şaşkınlıktan büyüyen gözlerle Jane'e baktı. Büyü yapılırken giydiği siyah dantelli bluz ve siyah bol kargo pantolon, şimdi biraz kırışmış olsa da hâlâ üstündeydi. Dee de bir hayli yorgun görünüyordu.

"Benim, ben," dedi Jane gereksiz yere. "İşe yaradı."

"Tanrım, Jane, ben sanmıştım ki..." Dee susup bir an düşündü. "İşe yaradı mı?"

Jane ellerine baktı: Elleri hâlâ parlak bir esmerliğe sahipti. Tırnak yatağının ucundaki yarım ay Dee'ninkinden bile daha parlaktı. "Öyle görünmüyor mu?"

Dee elindeki kurabiyei salladı. "Elbette, sadece... Gidip gelip sana baktık, sonra Misty gitmek zorunda kaldı ama ben yine

seni kontrol etmeye devam ettim ve hep aynıydın ve uyuyordun ve şimdi aniden... Ah, açlıktan ölüyor olmalısın.”

“Fındıklı mı?” diye sordu Jane yeni çenesiyle kurabiyeyi ıştırarak ederek.

Dee elindeki kurabiyeye onun nereden geldiğini bilmiyormuş gibi baktı, derken kendini toparladı. “Beyaz çikolatalı ve kirazlı,” dedi sonunda. “Ama önce Güney Asya’ya özgü bu muhteşem lezzeti tatmalısın. Samosa böreği. Aslına bakarsan bir sürü şey pişirdim. Endişeli olduğumda yemek yaptığımı bilirsin. Tanrı aşkına, Jane, iki gündür bir şey yemedin.”

Dee mutfaka geri döndüğünde Jane olduğu yerde kaldı. Boğazını temizledi ama yeni vücuduyla bu bile normalden daha uzun sürüyor gibiydi. “Ne zamandır ne yapmadım?” diye seslendi sonra Dee’nin arkasından.

Arkadaşının dağınık siyah saçları yeniden görünse de vücudunun geri kalanı fırının içindeydi. “Büyüden önce kapına bıraktığım tepsiye dokunmadın ve bugün bütün gün baygındın. Gerçekten paniğe kapılmaya başlamıştık, biliyorsun...”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Jane, sonra yine sesini yükseltti. Sesinin histerik tonunu duymaması mümkün değildi ama böyle bir durumda biraz paniğe kapılması normal olsa gerekti. “*Bugün mü?*”

Dee mutfak kapısında yeniden görüldüğünde bu kez elinde bir tabak tutuyordu. Jane yağ ve tatlı nohut kokusunu aldığında midesi guruldadı. Dee tam bir şeyler söylemek üzere ağzını açmıştı ki yüksek bir zil sesi onu durdurdu. Bal rengi gözleri önce kapiya kaydı, sonra yeniden Jane’e döndü. “Kahretsin,” diye fısıldadı. “Jane, ben ihtiyacımız olur diye...”

Bugün? Jane hâlâ az evvel duyduklarını kafasında evirip çevirirken otomatikman kapıya doğru yürüdü. Dee'nin arkasında telaşla bir şeyler için özür dilediğini duyuyorsa da şu anda ona konsantre olamıyordu. Sonuçta gecenin bir vakti kapılarında biri vardı ve Jane büyük bir büyüden daha yeni uyandığından kafası karıştı. Böylece gözetleme deliğinden bile bakmadan kapıyı açiverdi.

O kadar da uzun değilmiş, oldu ilk düşüncesi ama geri kalanı tıpkı hatırladığı gibiydi. Bakır rengi kısa saçlar, dans eden yeşil gözler, deri ceketin üzerinde mükemmel durmasını sağlayan uzun ve güçlü kaslar... "Harris." Jane ona doğru atıldı, Harris'e sarıldı ama Harris mesafeli bir tavırla öylece durmakla yetindi. Jane önce bunu, Harris'in onu gördüğüne şaşırdığına yordu.

Ona karşılık vermeyen bedene sarılmaya en az bir on saniye kadar daha devam ettikten sonra Jane nihayet Harris'in ona sarılan kadın hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Fakat anlaşılan oydu ki büyü her şeyi değiştirmemişti zira Harris'e yakın olduğunda teninin altında dolaşan elektrik akımı yine yerli yerindeydi. Jane yavaşça geri çekildi. "Özür dilerim," dedi. "Ben, şey, Brezilyalıyım. Bizde sarılmak âdettendir." Jane geri çekilirken dönüp Dee'ye yalvaran bir bakış attı. Harris'in burada olması Dee'nin sırlarını daha fazla saklamak istemediğini gösteriyor olsa da Jane'in bu yeni yüzü onlara isterlerse hâlâ sırlarını saklama fırsatı sunuyordu. "Lütfen içeri gel."

Dee, Jane'e telaşla kaş göz işareti yapıyordu ama Harris içeri girdiğinde görmesin diye hemen kesti. Dee'yle Harris sarıldıklarında Jane dudağını içini kemirdi çünkü bu manzara elbette

onun az evvelki tek taraflı sarılışından çok daha hoş bir manzara-
raydı. "... Gecenin bu saatinde," diyordu Dee.

Saat kaç? Jane ocağın üstündeki dijital saate bakmak için yavaşça o tarafa yürüdü. Saat 00:14'tü. Cumartesi günü gece yarısını geçmişti yani aslında pazar günüydü. Cumartesi tüm gün uyumuştı. Ve elbette Dee, Jane'in yirmi dört saati aşan büyü koması yüzünden Harris'i çağırmıştı. Jane onu aradığı için arkadaşını suçlayamazdı. Bir cadının oğlunun oğlu olan Harris, büyükannesinin cadılıkla ilgili engin bilgisi ve anlattığı hikâyelerle büyümüştü ve böyle bir durumda yardıma çağrılabilen en doğru insandı.

"Arkadaşınla daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum," dedi Harris ve Jane'in gözleri sanki kendine has bir iradesi varmışçasına onun üstüne kitledi. Onun durduğu yer âdeta salonun diğer köşelerine göre daha parlak gibiydi.

"Ev arkadaşım," diye tanıştırdı Dee, Jane'i ve Jane az öncekinden daha resmi bir selamlaşma için sağ elini uzatarak Harris'e doğru yürüdü. "Şey, ııı, o... Ella. Ev arkadaşım Ella."

"Senin hakkında çok şey duydum," dedi Jane, az evvel ona adıyla hitap etmesine bunun yeterli bir açıklama olacağını umarak.

"Çok hoş, büyüleyici," dedi Harris, Jane'in uzattığı eli çevirip üzerine bir öpücük kondurarak. Jane yeni dudaklarının ilk kez bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Uygun bir cevap verebilmek için kendini zorluyordu ki Dee elinde bir tabak dolusu sıcak samosa böreğiyle yanlarına geliverdi.

"Tabii ki önemli bir şey olmadığı ortaya çıktı," dedi Dee, Harris'e ve Jane onun soğukkanlılığına hayran oldu. "Alt kat

komşumuz eve sarhoş gelmiş, yanlışlıkla bizim eve girmeye kalkışmış. Gecenin bir yarısı o sesle uyanınca, bir de akşam *Paranormal Aktivite*'yi izlediğimiz için biraz ürktük doğrusu. Ben hemen uyuyamadım, bari bir şeyler pişireyim dedim, sonra adam geri geldi herhâlde ki kapıda yine sesler duydum ve acayip korktum.”

Dee'nin tüm bunları uydurduğunu bilse de Jane şaşkınlıkla kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Dee bu işte gerçekten çok iyiydi. “Polisi aramalıydınız,” dedi Harris nazikçe ve güven verircesine Dee'yi omuzlarından tuttu. “Ama tabii sizi korumak için ben her daim emrinize amadeyim,” diye ekledi her zamanki sıcak gülümsemesiyle. Harris ne zaman böyle gülümsese Jane gülümseyerek karşılık vermeden edemezdi.

Harris'in parlak yeşil gözleri Jane'in gözleriyle buluştu ve bir an merakla kısıldı. Jane derin bir nefes alıp başını çevirdi. Yanaklarında tanıdık bir sıcaklık hissediyordu. Bir yanı bu gizliliğe isyan ediyor, ona gerçeği söylemek istiyordu.

“Ona ne şüphe,” dedi Dee tabağı diğer tarafta tutup Harris'e biraz daha sokularak. “Teşekkür ederiz.”

“Sanırım artık güvende olduğumuza göre ben yatmaya gidiyorum,” dedi Jane kendini zorlayıp. *Sıradan insanların sıradan hayatları olur, onlar adına tek dileğim böyle bir hayatları olması. Lynne'le olan işlerimi yoluna koyduğumda benim de böyle bir hayatım olacak. Ya da işte ona benzer bir hayat.* Bu ümitler aniden çok boş gelince sinirli bir şekilde omuzlarını silkti ve yorgun omuz kaslarında bir sızı hissetti.

“Aslında ben de yatsam iyi olur,” dedi Dee suçlu suçlu. “Sabah Kate diye bir kadın aradı, yemek şirketi kuruyormuş ve benim

pastacı olduğumu duymuş, görüşmeye çağırırdı.” Mutfağa doğru dönüp üstü yiyeceklerle dolu tezgâha bir göz attı. “Sanırım bu geceyi *görüşme hazırlığı* olarak da görebiliriz,” diye ekledi.

“Bu harika,” dedi Jane içtenlikle. “Bunu bilmiyordum. Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa beni haberdar et lütfen.” *Ne bileyim, artık ikimize de kısa gelen kıyafetlerin bir hayır derneğine bağışlanması olur, yaptığın keklere hayran bir yabancı taklidi yapmak olur, yeni erkek arkadaşınla oynamak olur. Ne istersen...* Jane düşüncelerinin akışından rahatsız bir şekilde hüznle gülmüsedti. Harris ve o belalı büyülü kanı güvenli bir mesafede olduğunda bunu kabullenmekte bu kadar zorlanmayacağına ve Dee’nin Jane Kasırgası’nı atlatıp hayatını hâle yola soktuğuna layıkıyla mutlu olmayı başaracağına emindi. Şimdi yapması gereken, içgüdülerini görmezden gelmek ve ona düşen iyi arkadaş rolünü oynamaktı.

“O zaman ben gideyim de siz uyuyun,” dedi Harris ama önce kapıya yönelse de sonra dönüp mutfağa girdi. “Ama uzun ve yapayalnız metro yolculuğum için eğer bana bir şeyler vermek isterseniz...”

“Sana kurabiye paketleyeyim,” dedi Dee neşeyle ve Jane arkadaşının bacağına bir tekme atmamak için kendini zor tuttu. Mutfaktaki kısa süreli koşuşturma ve terbiyeli bir vedalaşmanın ardından sonunda Harris gitmişti. Dee, Harris’in arkasından kapıyı kapadığında Jane nihayet rahat bir nefes aldı.

Dee ona döndüğünde Jane kaşlarını havaya kaldırdı. “Ella? Hani şu *Ella* filmindeki gibi mi?”

“İspanyolcada dişil olan *ella* gibi,” diye itiraf etti Dee süklüm püklüm. “Aklıma başka bir şey gelmedi, öylece sallayıverdim.

Ama olur ya bir gün anılarını yazacak olursan sen filminden esinlendiğimizi söylersin, tamam mı?”

Jane nihayet mutfağıa yürürken mınıldandı. “Tamam, söz.”

665 NUMARALI BİNANIN OYMALI AĞIR KAPISI ARDINA KADAR AÇILırken Jane dikkat kesildi. Sabah dokuzdan bu yana Seksen Altıncı Cadde'deki evin karşısındaki Starbucks'ta oturmuş, kapıyı gözetliyordu. Şu ana kadar işe yarar bir şey görmemişti. Jane kapıyı gözetlemeye başladıktan kısa bir süre sonra Lynne'in kuzeni Cora'nın torunları, McCorrall ailesinin iki ufaklığı yanlarında dadılarıyla evden çıkmıştı sadece. Ardından on buçuk civarında Cora'nın ikizi Belinda'nın oğlu Blake Holding üzerinde buruşuk kıyafetlerle ve akşamdan kalma bir hâlde sendeleyerek eve girmişti. Gelgelelim o saatten öğlene kadar, personel kapısından giren çıkan çalışanlar dışında kimseyi görmemişti. Bu yüzden şimdi kendini hem biraz hayal kırıklığına uğramış hem de aşırı doz kafeinden muzdarip hissediyordu.

Jane cama biraz daha yaklaştı, eli otomatikman güneş gözlüğüne gitti. Gerçi bu tedbir gereksizdi zira Doran malikânesi

sakinleri onu en son gördüğünden bu yana yüzü, vücudu ve her şeyiyle bambaşka biriydi. Yine de alışkanlıklar kolay kaybolmuyordu işte. *Kaldı ki onların çevresinden biri gibi davrandığımda, “evi gözetleyen şu tuhaf kadın” diye hatırlanırsam bu tedbir geri bile tepebilir,* diye hatırlattı kendine.

Kapıdan çıkan kadın her an kırılıverecekmiş gibi zayıftı, yüzünü en az Jane’inki kadar kocaman güneş gözlüklerinin ardına gizlemişti ve saçlarındaki gösterişli gölgeler inanılmaz dikkat çekiciydi. *Laura.* Blake Holding’in karısı Laura, kocasının eve gelişinden belli ki rahatsız olmuş, o yüzden erkenden evden çıkmış, caddenin aşağısına doğru yürüyordu. Jane onu takip etmek için oturduğu yerden aceleyle kalkarken az kalsın taburesini devirecekti. Böylece karşı caddeden, trafik ışıklarına yakalanmamaya dikkat ederek bir zamanlar arkadaşı sayılabilecek kadını takip etmeye başladı. *Eğer uzağa gidecek olsaydı ailenin arabalarından birini alırdı,* diye tahmin etti Jane. Nitekim üç blok sonra tahmininde haklı çıktı.

Pazar öğlen, brunch vakti, diye hatırladı Jane, Laura 212 numaraya girerken. Düşünceli bir şekilde üst dudağını ısırtıp olduğu yerde bekleyip beklememeyi diye tarttı. Fakat sadece yirmi sekiz günü vardı, bir günün yarısı gitmişti bile, yani temkinli davranmanın hiç sırası değildi. Caddeye doğru bir adım attı ve az kalsın ayağındaki sivri topuklu ayakkabı yüzünden bileğini kıracaktı. İkinci adımında, bir kurye minibüsünün altında kalmaktan kendini kıl payı kurtardı. Altmış Beşinci Cadde’nin geri kalanını başladığından daha dikkatli geçti ve bu arada zincir saptı Chanel çantasındaki gıcır gıcır ellilikleri yeniden kontrol etti.

Ardından sırada bekleyen müşterilerin önünden sanki onları göremiyormuş gibi geçip gitti, zaten Laura'yı ve zengin adamlarla evli üç arkadaşını görmeye çalışmakla meşguldü. "Brunch, bir kişi," dedi kapıdaki yer göstericiye, Doran'lardan öğrendiği gibi sıkılmış ve kibirli bir tavırla.

"Rezervasyonunuz var mı acaba?" diye sordu garson, sarı bıyığı tuhaf bir şekilde seğirerek.

Jane çantasından çıkardığı paraları adamın önündeki ahşap standı koydu ama bırakmadı, parmaklarının arasında tutmaya devam etti. "Şu arka taraftaki masa iyi gözüküyor," dedi nazikçe, sonra paraları standı, adamın parmaklarının önüne bıraktı. Garson bir an tereddüt ettiyse az sonra paralar gözden kaybolmuştu bile.

"Buyurun lütfen," dedi garson çekingen bir tavırla ve Jane'in oturmak için önerdiği beyaz örtülü masayı işaret etti. Jane, sıradan yükselen öfkeli uğultuyu duyar gibi oldu ve bir ezik gibi değil olabildiğine kurumlu yürümesi gerektiğini kendine hatırlattı.

Kahverengi deri banka yerleştiğinde garson masayı hafifçe ona doğru çekti ve sonra aceleyle görev yerine döndü. Adam uzaklaşırken Jane onun sağ elinin ceketinin sol koluna girdiğini, oradan cebine doğru hareket ettiğini ve gülümsediğini gördü. Keşke Malcolm burada olsaydı, Jane'le çok gurur duyardı. Derken kulakları tırmalayan bir kahkaha Jane'i daldığı düşüncelerden kopardı. Kahkahanın sahibi, Laura Helsing'in arkadaşlarından biriydi. Kadının saçları mükemmel bir şekilde fönlenmişti ve Jane'in hayal meyal hatırladığı kadarıyla ünlü bir sporcunun karısıydı. Ve kadının bronzlaşmış çıplak omzu

Jane'inkine o kadar yakındı ki hani neredeyse ona değecekti. Laura ise kadının karşısında, Jane'in çaprazında oturuyordu ama o bile Jane hafifçe eğilip uzansa dokunabileceği kadar yakındı.

İşte burada, diye düşündü Jane gergin bir şekilde. *İyi de şimdi ne olacak?*

Onun sorusuna cevap veriyormuş gibi tam o anda bir garson elindeki tepside üç Bellini ve bir Bloody Mary ile Laura'nın oturduğu masaya geldi. *Şimdi bekleyeceğim,* dedi Jane içinden. *Önce biraz çakırkeyif olsun.* Laura o düzgün vücuduna iki-üç kadeh kokteyl girdiğinde normalde olduğundan daha cana yakın biri olup çıkardı.

Jane çantasını masaya bırakıp menüye uzandı ve kararını uygulamaya geçti. Niçoise omletini yerken (Jane'in Fransız gözü, bunun bir Niçoise değil sıradan bir omlet olduğunun farkındaydı ama sonuçta çok lezzetliydi) Laura'nın gözlerinin Chanel çantasındaki işlemelere kayıp durduğunu fark etti. Jane sonuçta bu göreve öyle gözü kapalı atılmış değildi, kadını iyi tanıyordu. Laura müzayedeleri, türünün tek örneği tasarımları sever ve kocasından iyi huylu bir şekilde nefret ederdi.

Jane bir yudum suyundan, bir yudum Chardonnay şarabından içtikten sonra küçük çantasına uzanıp yeni aldığı Vertu Constellation marka telefonunu aramaya koyuldu. Bu telefonu resmen dudak uçuklatan bir fiyata satın almıştı. Fakat dönüşüm büyüsü için küreyi aradıkları ve büyüye hazırlık yaptıkları günlerde Dee, bir tür güç gösterisi olarak her şeyin en pahalısını kullanması gerektiğine onu ikna etmişti. Jane o zaman bunu bir tür alışveriş terapisi olarak düşünse de şimdi bu pahalı aksesuarların neden gerekli olduğunu çok iyi anlıyordu. Doran ailesinin

sosyetik ortamına girmesi için Ella'nın tam da bunlara ihtiyacı vardı. Ve gösterişli nişan yüzüğünü Doran'ların çevresinde takamayacağına göre, dikkat çekmek için başka küçük aksesuarlara çuvalla para dökmesi gerekiyordu. *Çok güzel olması da cabası*, diye düşündü Jane telefonun tuşlarına dokunurken.

Telefonunu fark eden Laura kalın eyeliner'lı gözlerinde beğeni dolu bir ifadeyle Jane'i süzünce Jane hedefine ulaştığını anladı. *Şu ana kadar her şey yolunda*. Ne var ki bu bakışlarda henüz bir tanışma daveti yoktu. Jane, Ella'nın küçük ve mükemmel dişlerini sıkarak Dee'nin numarasını tuşladı.

"Şu yemek şirketiyle görüşmeye gidiyorum," diyerek açtı Dee telefonu. "Her şey yolunda mı?"

"Geç kaldın," dedi Jane sözcükleri yayarak ve normalde bir restoranda telefonda konuşurken yapacağı gibi sesini alçaltmamak için kendini zorlayarak. Çünkü gerçek oyuncular onların kimin duyduğuna aldırmaıdı. Konuşurken, eski dostu Eloide'in o hoş İngiliz İngilizcesini, Haiti Fransızcasını ve yatılı okul İsveççesi karmasını taklit etmeye çalışıyordu. Jane aniden Eloide'le birlikte Dessaixler'in Londra'daki lüks evinde geçirdikleri iki haftayı anımsayınca zihnine hücum eden anılarla başa çıkabilmek için krem rengi masa örtüsünün kenarıyla oynadı.

"Hayır, ben..." Dee şaşalamıştı, derken birden durdu ve Jane onun durumu anladığını anladı. "Tanrım, hangisi orada?" diye sordu Dee merakla.

"Aptal mazeretlerin beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor," dedi Jane sesini bir tık daha yükselterek. "Ama akşamdan kalma olduğun belli, o kadarını söyleyebilirim."

“Eveet,” dedi Dee ciddi bir ton takınarak, “büyü komasında olduğun için bütün gece ayakta kalmamın nedeni sendin. Böyle deli bir ev arkadaşı varken kim kendini içkiye vermez ki?”

Jane evdeki telesekreter yerine Dee’yi aradığına bir an pişman oldu, sonuçta telesekreter ukala yorumlarıyla onun dikkatini dağıtmazdı. Fakat pişman olmak için artık çok geçti, dolayısıyla kararlı bir şekilde devam etti. “Alfred’i arayıp seni eve saat kaçta bıraktığını soramayacağımı mı sandın? Maaş çekini imzalayan benken senin sırlarını saklayacağını mı düşünüyorsun? Seni geri zekâlı. Aman, neyse, harcadığımı vakte bile değmezsin. Artık umurumda değilsin zaten.”

“Çok adisin,” dedi Dee alınmış gibi yaparak. “Ayrıca sözüm ona biricik sevgilin ya da yaramaz delikanlın olmak isteyip istemediğime emin değilim.”

“Eşyalarını topla ve hemen evi terk et,” dedi Jane içini çekeerek. “Kahvaltıyı unut, bizi unut, her şeyi unut. Ben Garren’den dönene kadar evi terk etmiş ol. Ve pılını pırtını taşımak için çalışanları da rahatsız etme.”

“Kaltak,” dedi Dee nazıkçe. “Ben de bu gece *ikimiz* için yemek yapmayı düşünüyordum.”

Jane bıkkın bir ifadeyle telefonu kapattı ve maviler içindeki garsona işaret edip dudaklarını oynattı: “Şampanya.”

Telefon konuşmasından hoşlandığı açıkça belli olan Laura garson daha uzaklaşmadan parmaklarını şaklatıp “Şişeyi getir,” dedikten sonra Jane’e döndü. “Benden, merak etme. Görünen o ki şu sıralar bedavacılar da yeterince dertlisin.” Laura gülümsediğinde Jane, Doran’ların en iyi üyesini böyle kandırdığı için suçluluk duysa da, Anette’i ailesine geri götürdüğün-

de Laura'nın ki de dâhil herkesin hayatının daha iyi olacağını kendine hatırlatarak içini rahatlatmıştı. Hem onu aldatıyor olsa da aslında hainlik etmiyordu ki. Üstelik Lynne bile, Ella'yı hayatlarına soktuğu için muhtemelen Laura'ya teşekkür edecekti. *Ve sonra Ella sonsuza dek kayıplara karışacak, cevaplanmayan sorular da onunla birlikte uçup gidecek. Böylece Malcolm yeniden güvende olacak ve ben de hayatıma devam edebileceğim.* Bunları düşünürken gülümseme ve garsonun ışıltılı hızıyla getirdiği şampanyasını şerefe kaldırmak kolay oldu.

"Sırttaki yükleri atmanın şerefine," dedi Laura ve beş kadın kadeh tokuşturdu.

"Erkeklerin derdi ne anlamıyorum," dedi Jane hüznle içini çekerek. "Rahata erdikleri anda küçük bir çocuk gibi davranmaya başlıyorlar. Bunun ne kadar itici olduğunu anlamıyorlar mı?"

"Sen asıl benim kocamı görmelisin," dedi Laura'nın arkadaşlarından biri takma kirpiklerini kırıştırarak. "Dünyanın poker gecesi etrafında döndüğünü sanırsın."

"Geçen hafta ASPCA'nın* düzenlediği gecede benimkini bir görseydiniz," dedi bir diğeri. "Ayrıca biraz kilo vermem gerektiğini düşünüyormuş. Siz yabancı değilsiniz, o yüzden rahatlıkla söyleyebilirim. Her ne yaparsam yapayım, inanın onun için yapmayacağım. Şu bizim çiçekçinin teslimatçısı güzel vücutlu çocuk için yapacağım."

"Blake bu *sabah* Oliver'ın bekârlığa veda partisinden döndü," dedi Laura alçak sesle ve şampanyasının kalanını başına dikti. "Ve şu korkunç canavar için bu gece gülümseyip birbi-

* ASPCA: American Society For the Prevention of Cruelty to Animals- Hayvanları Koruma Cemiyeti. Ç.N.

rimize nazik davranmak zorundayız.” Jane bu itiraftan sonra Laura’nın kadehini yeniden doldurup bekledi. “Ah, özür dileirim,” diye ekledi Laura, Jane’in onları tanımadığını hatırlayarak. “Kayınvalidemin kuzeni. Biraz tuhaf biliyorum, inanamayacaksınız ama hepsi birlikte yaşıyor. Sanki Iawo’da, kimsenin asla terk etmediği küçük bir kasabada yaşıyorlarmış gibi. Her neyse, şu tuhaf Avrupalılarla bir tür şirket birleşmesi hakkında görüşüyorlar. Bilirsin, sonuçta Manolo ayakkabılarımın parasını şirket ödüyor, o yüzden ben de her şeyin yolunda gitmesini sağlamaktan sorumluyum. Ama yani her aptal partiye ve etkinliğe gidip dünyadaki en mükemmel insanlar bizmişiz gibi davranmak zorunda mıyız gerçekten? Geçen hafta buraya geldiklerinden beri *tek* bir gecemiz bile boş geçmedi. Kadını yarın 5. Cadde’deki Bendel’a alışverişe götürmem gerekiyor. Gerçekten de alışveriş yaparken *hiç mi hiç* eğlenmeyeceğim tek gün eminim yarın olacaktır.”

Laura doğal rengiyle hiç alakası olmayan bir tutam saçını parmağına dolayıp oynamaya başladı, ardından Jane’in yeni doldurduğu şampanyasının yarısını bir yudumda içti. Jane olur da içince ağzından bir şeyler kaçırma korkusuyla kendi şampanyasına dokunmaya korkuyordu. *Lynne’in ilgisi başka konulara kaymış ve Doran’lar her gece parti düzenliyormuş!* Kendini malikâneye davet ettirmek için daha iyi bir zamanlama olamazdı.

“Eh, bunu bir tür hayır işi olarak düşün,” diye önerdi Jane, Laura’nın çok gurur duyduğunu bildiği yüzüğünü süzerek. Hafızasını yoklayıp o yüzükle ilgili bildiklerini hatırlamaya çalıştı. “Otantik Lalique mücevher tasarımlarını nerede bulabileceğini bilen biriyle alışverişe çıkacak olan herkes çok şanslıdır

bence. Birkaç yıl önce Elaine Ausprey müzayedesinde birkaç parçanın yüksek fiyatlara satıldığını duymuştum ama bunun sadece bir dedikodu olduğunu sandım.”

Laura kıkırdayıp şampanyasından bir yudum daha aldı. *İşte şimdi oyuna girdim*, diye düşündü Jane ve içinden kendini tebrik ederken sırtıtmamak için dudaklarını ısırды. “O canavarla sen alışverişe çıkmayı denesene, bakalım o zaman da böyle pozitif olabilecek misin?” diye dalga geçti Laura. “Ama merak etme, bu işi senin üstüne yıkmayacağım. İşte!” Masaya uzanıp Jane’in Vertu telefonunu aldı ve kendi yakut işlemeli telefonunun yanında tutup tuşlara dokundu. “Senin için başka bir şey düşüneceğim. Bana teşekkür edeceksin.”

Ben sana tam şu anda teşekkür etmek istiyorum ama bekleyebilirim, diye düşündü Jane ve bu sefer gülümsemesinin yeni yüzüne yayılmasına izin verdi.

ON BİR

JANE, MANHATTAN KOKTEYLİNİ YANINDAKİ CAM MASAYA BIRAK-
madan önce bir yudum daha aldı. Doran'ların malikânesine yal-
nızca on blok mesafedeki Lowell Hotel'de yeni evine yerleşmesin-
den bir saat sonra, artık yeni kişiliğine bürünmesinin vaktinin gel-
diğine karar vermişti. Yirmi sekiz günden ikisi geçip gitmişti bile
ve bu geçen iki günün sonunda Ella nihayet soyadına da kavuş-
muştu: Medeiros. Güya Brezilyalıydı ama İngiliz, Fransız ve İsveç
karması bir aksana sahipti, üstüne üstlük bir de barones unvanı
almıştı ki bunun da kökenine dair soru işaretleri yaratmasından
çekiniyordu. Bu yüzden otelin barında oturup şu Ella'nın kim
olduğuna dair düzgün bir hikâye yaratması gerektiğine karar ver-
mişti ama derken bunun bile bir problem olduğunu fark etmişti.
Jane her fırsatta Chardonnay içerdi, peki acaba Ella ne içerdi ki?

Garson siparişini almak için sabırla beklerken Jane uzun bir
kararsızlığın ardından, Maeve'le birlikte gittikleri MoMA'daki

korkunç kokteylde arkadaşının içtiği tatlı-sert içkiyi hatırladı. Aslında Jane'in tercih edeceğinden daha sert bir içkiydi ama bir yudumunun bile sinirlerini nasıl gevşettiğini hatırlayınca Ella'nın bunu seveceğine karar verdi. Ella ayrıca canlı renkleri seviyordu (Jane'in dolabındaki pastel renkli kıyafetler onu sıkıcı ve ruhsuz gösteriyordu). Ayrıca uzun boylu olmasına rağmen topuklu ayakkabı giymeyi, kedilerdense köpekleri ve barın köşesindeki masada oturan, gömleğinin üst düğmeleri açık olan uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamı seviyordu. Jane için köşedeki koltukta oturan adam biraz tehlikeli bir tipti ama aynı adam Ella için çekiciydi.

Bunu kesinlikle yapabilirim, diye kararını verdi Jane, kokteylindeki viskinin sıcaklığı karın boşluğundan vücuduna yayılırken. Bir gün önceki iş görüşmesi iyi geçtiği için çok mutlu olan Dee onu her şeyinin baştan aşağı değiştirmesi gerektiğine, ilk iş olarak da evden taşınmaya ikna etmişti. Doran'ların onun gerçek adresini öğrenmesi riskini göze alamazdı ama eğer Doran'larla takılacaksa evsiz gibi ortalıkta dolanacak hâli de yoktu. Laura'yı davet edebileceği, matbaacının en geç saat dörtte teslim etmeye söz verdiği kartvizitlerin üstünde yazan bir adresi yani bir evi olmalıydı.

Jane mermer zeminde yankılanan ayak seslerini duyduğunda matbaacının söz verdiği saatte kartvizitleri teslim etmeye geldiğini sanıp arkasını döndü. Fakat duyduğu ayak sesleri, yaklaşık otuz alışveriş poşetinin ağırlığı altında ilerlemeye çalışan bir komiye aitti. Poşetlerin çoğu yakınlardaki Barney'den, birkaçı da Fresh, Teuscher ve Jo Malone mağazalarındandı.

Bence Ella, Annick Goutal'ı tercih ederdi, diye düşündü Jane, komi onun sandalyesinin arkasından geçerken, *ama diğerleri de*

iyi markalar hani. Kokteylinden aldığı her yeni yudumun ardından kendini daha kararlı hissediyor, yeni kişiliğiyle ilgili verdiği her kararın ardından da bunu kutlamak için yine içkisinden bir yudum içiyordu. “Bahçe belli ki sana, bana ifade ettiğinden başka bir şey ifade ediyor,” dedi Jane’in arkasından gelen buz gibi bir kadın sesi ve Jane sesin sahibini görmek için siyah deri sandalyesinde tekrar arkaya döndü. Sesin sahibini, parlak mermer zemin boyunca yürüyüp parlak pirinç döküm döner kapıları geçerek resepsiyona gidene kadar izledi. “Yeni süitimi bir göreyim de, ancak o zaman odamı karşılıksız olarak *upgrade* etmenizden mutlu olacağım,” dedi kadın resepsiyonun önünde dikilerek ve Jane onun sesinin tonundan, bu *upgrade*’in aslında karşılıksız yapılmadığını anladı. Şikâyet etmeye devam eden kadının kısa siyah saçlarına ve bronzlaşmış bacaklarına bakarken Jane onun aynı zamanda az önceki alışveriş poşetlerinin sahibi olduğunu da tahmin etti.

Uzlaşma yanlısı olduğu belli olan resepsiyon görevlisi, mutsuz kadına yeni oda kartını uzattı. Jane bu kadar uzaktan duymıyor olsa da özür diler gibi görünüyordu. Jane gözlerini devirerek içkisinin içindeki vişneyi ağzına attı. Acaba Ella da sırf ekstra para ödemedi daha iyi bir odaya geçmek için böyle olay yaratacak kadınlardan mıydı? İşte bu onu kesinlikle Jane’den çok farklı kılardı ama neyse ki aralarında yeterince fark vardı, artık bu kadarına lüzum yoktu. Jane ağzına attığı vişneyi çiğnedi ve içkinin acı tadının ağzına yayılmasına izin verdi.

Resepsiyondaki kadın nihayet öldürücü yüksek topuklarının üzerinde dönüp asansörlere doğru yürürken Jane’in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı, minik bir vişne boğazına kaçtı. *Gizemli kadın.* Güneş gözlükleri olmasa da bu kadın kesinlikle oydu.

Manhattan'ın her köşesinde onu izleyen kadın şimdi de yeni yerleştiği oteldeydi. Jane nefes almaya çalıştı ama boğazındaki vişne yüzünden zorlanıyordu. Bunun üzerine öksürmeye başladı. Nihayet nefes alabildiğinde de gözleri acil çıkış kapısını aradı.

Ama bunu nasıl yapıyor? Acaba Lynne derimin altına bir çeşit izleme cihazı mı yerleştirdi? Bu teori pek akla yatkın değildi ama doğrudan gülünemeyecek kadar da ihtimal dâhilindeydi, hele de gizemli cadı şu anda ona doğru yaklaşılmaktayken. *Lanet olsun. Diyelim ki beni buldu; o zaman onunla mücadele eder, ondan kurtulurum.* Jane sandalyesinde dönüp büyü gücünü toplamaya çalıştı. Büyü gücünü toplamak için bu kez geçen haftaki kadar vakti yoktu ama öfkelenildiği anda ortaya çıkan bir büyü gücünün avantajına sahipti ve öfkeyle tetiklenen bu güçle, gizemli kadını alt edebilirdi. *Önce onu sorgulamalıyım,* diye düşündü birden. *Ayrıca insan içinde ölümüne bir kavgaya pek akıllıca değil.*

Jane panikle bunları düşünürken gizemli kadın önünden geçip asansöre girdi ve ardında bir *L'Air du Temps* bulutu bırakarak gitti.

Ne oldu şimdi?

Jane afallamış bir hâlde etrafına bakındı. Gizemli cadı onu fark etmemişti bile. Derken ne olduğunu anladı. Çünkü *ben Jane değilim ki.* Cadı onu Yukarı Doğu Yakası'na kadar takip etmemişti, tam tersi Jane buraya taşınıp gizemli cadıyı bulmuştu. Hem de kaldığı otelde. Şans işte.

Jane içkisini bitirdi, barmene yeni bir tane getirmesini işaret etti. Laura'yı kahvaltıda takip etmek iyi bir plandı ve şansın da

yardımla işe yaramıştı ama gizemli cadıyla burada karşılaşması tamamen şanstı. Gizemli cadının burnunun dibindeydi ve kadın onu fark etmemişti. Yani biraz çabalarsa gizemli kadını kimin onun peşine taktığını ve ondan ne istediğini öğrenebilir, sonraki adımlarını buna göre planlayabilirdi.

Yeni içkisi geldiğinde hevesle uzandı. Cam bardağı dudaklarına götürmüştü ki içkisini köşedeki koltukta oturan uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamın getirdiğini fark etti. *Ella gerçekten de şanslı bir kız*, diye düşündü Jane ve yabancı adama cilveli bir şekilde gülümsedi. Bu kadar yakından adamın deri ceketinin kokusunu alabiliyordu. Derin bir nefes alıp feromonların beynine dolmasına izin verdi. “Sizi burada görünce, *bu güzel kadın ya çok kötü ya da çok iyi bir gün geçirmiş olmalı*, diye düşündüm,” dedi adam nazıkçe. Alçak sesle, huzur verici bir tonla ve Jane’in keşke bütün gün konuşsa diye dilemesine sebep olan hoş bir aksanla konuşuyordu. “Bu yüzden de yanınıza gelip gününüzün nasıl geçtiğini sorayım dedim.”

Jane ona karşısındaki sandalyeyi işaret edince adam bir panterin kontrollü zarafetiyle oturdu. “Her ikisinden de biraz,” diye karşılık verdi Jane dürüstçe, bir parmağını kadehin ağzında dolaştırırken.

“Şu anda iyiye gidiyordur umarım,” dedi adam kaşlarını kaldırıp, sahte bir tevazuyla ve Jane hafifçe gülümsedi. Bu adamdaki bir şey ona, Paris’te Malcolm’la tanışmadan önce flört ettiği erkekleri hatırlatıyordu. *Keşke şu aksanı alıp saklayabilseydim*, diye geçirdi içinden.

Adamın hâli tavrı tamamen “Eski Dünya” havası taşıyordu, Jane de arkadaşı Elodie’den ödünç aldığı aksanla birlikte yine

onun özgüvenini taklit etti. Sandalyede rahatça arkasına yaslandı ve “Bu bence arkadaşınızın ne kadar iyi olduğuna bağlıdır,” dedi Manhattan kokteylinden bir yudum daha alarak. Son içtiği yudum boğazını yakmadığı için şimdiden çakırkeyif olduğunu tahmin ediyordu. *Gizemli cadıyla savaşılmayacak olmam iyi oldu,* diye düşündü Jane. *Gerçi bu yakışıklı yabancıyla flört etmem de bir o kadar riskli olabilir.*

Yabancı dostunun adının André olduğu ortaya çıktı ve adam kısacık bir tereddüdün ardından Romanyalı olduğunu da ekledi.

André iş için burada olduğunu söylediyse de daha fazlasını anlatmaya yanaşmadı. Jane onun kendisini kasten meraklandırmaya çalıştığından şüphelendiğinden oltaya gelmedi ve Ella’nın yapacağını düşündüğü şekilde, Yukarı Doğu Yakası’nın seçkin yaşam tarzından sohbet açtı. Malcolm’un yüksek sosyeteden ailesiyle geçirdiği zamandan sonra bu konuda rol yapmakta zorlanmıyordu ve böylece dikkatinin bir kısmını yeni arkadaşını incelemeye de yöneltebiliyordu. André’nin çenesini sıktığına bakılırsa, iş konusunda yarattığı gizemi eşelememesine biraz bozulmuştu. Buna rağmen yüzünün ve vücudunun geri kalanı bu hayal kırıklığını hiç yansıtmayacak şekilde sakın ve umursamazdı. Jane bundan etkilenmeden edemedi. André ona, izleyen ve bekleyen bir kediye anımsatıyordu ve bu ilginin merkezinde olmak Jane’in gururunu okşadı. Tabii ki bunun sebebi temel olarak yeni yüzü ve vücuduydu ama Jane kendine bu yeni görünümün altındaki kişilik, hâl tavır ve zekânın hâlâ kendisine ait olduğunu hatırlattı. Ve André’yi en başta onun masasına getiren sebep ne olursa olsun adam şu anda geri kalanından da gayet memnun görünüyordu.

Kaldı ki önceki hâlimin de çirkin olduğu söylenemez, diye kendini avuttu Jane. Lynne Doran birbirinden yaratıcı yüzlerce ifadeyle ona şişman dese de, kıvrımlı vücuduyla sarışın Jane de hiçbir zaman kendini erkeklerin ilgisinden mahrum hissetmemişti. Başka biri gibi görüldüğüm için ilgilenilmek tuhaf, hepsi bu.

“Barones Medeiros,” diye fısıldadı ürkek bir ses kulağına ve Jane hafiften irkildi. Neyse ki içkisini bardağın kenarından taşmayacak kadar içmişti. Elindeki bardağı dikkatli bir şekilde masanın üstüne, kendisi ile André’nin arasına koymak için eğildiğinde, André yine hiç istifini bozmasa da, Jane onun gözlerinin boynunun ipeksi tenine kaydığına emindi. *Göğüs dekoltem bile yok*, diye bir an üzüldüyse de André, Ella’nın daha küçük göğüslerini beğenmiş görünüyordu. Jane gayriihtiyari gülümse-di, ardından yanında bekleyen otel görevlisine döndü. “Evet?”

“Size bir şey geldi,” dedi görevli, titreyen ellerinin arasındaki kartı uzatarak.

Beklediğim kartvizitler olamaz. Jane kartı eline aldığı anda bunun kesinlikle Doran’lardan birine ait olduğunu fark etti. Malikânede yaşarken Lynne ona birçok defa randevu hatırlatma kartı, davetiye/davet kartları göndermişti. Şimdi Jane’in de el-leri titremeye başlamıştı ama kartı açtığında üzerindeki yamuk yumuk yazının Lynne’in inci gibi yazısıyla alakası olmadığını görüp rahat bir nefes aldı.

Sevgili Ella,

*Kızımın doğum günü davetiyesi için Cenzo tarafından
işletilen Papiro’yo gittiğimde, kesinlikle muhteşem bazı kart-*

lar hazırladığını gördüm. Kartın üzerinde senin ismini görüp senin için hazırlandığını fark edince, muhitimizde sana ilk hoş geldin diyen ben olmak istedim! Akşam yemeği için buluşalım lütfen. Numaram, telefonunda kayıtlı!

Laura Helding

Jane kartı elinde evirip çevirip incelememek için kendini zor tutuyordu. Ama Laura'nın davetinin içeriğinde ne bir kod ne de gizli bir mesaj saklıydı. Jane'in amacına giden yolda bir adım daha atmasını sağlamıştı sadece. *Şu "akşam yemeği" acaba malikânede mi olacak,* diye düşündü Jane, derken kendine zaten şimdiye dek şansının fazlasıyla yaver gittiğini hatırlattı. Değişime kadar daha yirmi altı buçuk günü vardı.

"*Barones Medeiros?*" diye mırıldandı André ve Jane elinde olmadan kızardı.

Neyse ki yeni tenim kızardığımı belli etmiyor, diye hatırlattı kendine ve Laura'nın kartını çantasına koydu. Çantayı kapatmak için tokayla cebelleşmesi gerekti. Çantanın bu kadar karmaşık bir sistemi olduğunu hiç hatırlamıyordu... Derken çakırkeyifliği geçtiğini fark etti! Nihayet çantayı kapatmayı başardığında André'ye döndü. "Dostlarım bana sadece Ella der," dedi neşeyle. Ama hemen ardından, gerçek asillerin bu kadar alçakgönüllü olmayacağı kanısına varıp pişman oldu. "Aklıma gelmişken," diye devam etti, "maalesef bu öğleden sonra halletmem gereken birkaç işim vardı, bu yüzden artık kalksam iyi olur." *Mesela soğuk bir duş, iki-üç fincan kahve ve akşam yemeği için en uygun kıyafeti bulmak gibi işler,* dedi içinden. André işi

konusunda gizemli davranabiliyorsa Jane de gizemli kadını oynayabilirdi.

André'nin yüzünde içten bir hayal kırıklığı belirince Jane gerçekten kalmak istedi. Ama şu anda romantizmden -ya da şehvetten- daha ciddi meseleleri vardı. İsteksizce ayağa kalkıp eteğini düzeltti. "Burada kaldığımız sürece umarım tekrar görüşürüz," dedi André, onun her bir hareketini dikkatle izlerken. "İş uğruna böylesi bir zevkten mahrum kalmak yazık olur."

Jane gülümsedi, ne de olsa André doğru bir noktaya değinmişti. Bütün zamanını Doran'ları takip ederek geçiremezdi. "Kesinlikle," diye karşılık verdi André'ye ve onun arkasından bakacağını bildiğinden, asansöre âdeta süzülerek yürüdü. Asansörün kapısı kapanırken dudaklarına bir tebessümün yayıldığını hissetti. Ella olmak kesinlikle çok eğlenceliydi.

ON İKİ

“SONRA SANKİ ONA OPERADAN HİÇ BAHSETMEMİŞİM GİBİ DAVRANDI. Sadece o cuma için de değil, hiç hatırlamıyormuş. Diyelim ki gerçekten hatırlamıyor, peki şu Nathan kızının sıkıcı gece matinesine gitmeyeceğimizi nerden çıkardı? Ama o hep böyledir. *Kendi* planları önceliklidir. Eğer o planlara uyulmayacaksa kılını kıpırdatmaz. Tabii ya, tabii, eğer o çok sevgili Nathan kızını izlemeye gitmiyorsak o zaman cuma gecesi serbest olmalıydı. Böylece okul arkadaşlarıyla takılabilir ve eve döndüğünde herkesi ayağa kaldırabilirdi. O gece az kalsın, milyon yıldır ailesinde olan antikalardan birini kıracaktı.”

“Bacağını incitmesinin nedeni de bu mu yoksa?” diye sordu Jane umutla. Laura’nın, kocasının davranışlarıyla ilgili şikâyetleri haksız değildi ama öyle çok şikâyeti vardı ki. Anlaşıldığı kadarıyla Jane o ailenin bir parçası olmak üzereyken buzdağının sadece ucunu görmüştü. Şimdiyse, akşam yemeğinin daha ba-

şında olmalarına rağmen Jane'in gözleri kararmaya başlamıştı bile. Jane yemeğe gelirken Laura'nın en iyi arkadaşını oynamaya hazırlıklıydı ama ondan yemek boyunca sadece başını sallaması ve anlayışlı sesler çıkarmasının bekleneceğini biliyordu.

Ama iyi yemekten anlıyor doğrusu, diye kendi kendine itiraf etti Jane çatalına bir parça daha kalamarlı spagetti dolarken. Laura'nın akşam yemeği için seçtiği restoran beş yıldızlı bir mutfağa, yirmi yedi çeşit votkaya ve Manhattan'ın en pahalı lokasyonuna sahipti. Restoranın yüksek kubbeli tavanı ortamdaki abartıyı büsbütün ortaya çıkarıyordu ve sarı örtülü masalar tüm müşterilere mahremiyet sağlayacak kadar mesafeli bir şekilde yerleştirilmişti. Jane diğer masalardaki konuşmaları mırıltılar hâlinde duysa da karşısındaki Blake mağduru arkadaşıyla aşık atabilecek kimse yoktu yakınlar da.

"Söylediğine göre öyleymiş," diye homurdandı Laura ve ince-likten yoksun bir şekilde kırmızı şarabından bir yudum daha aldı.

Jane, yeni arkadaşının sesindeki şüpheyi yakalasa da bu şüphenin ardındaki sebebi hiç bilmiyordu. Blake'in bacağı incinmemiş miydi? İncinmişti ama başka şekilde mi incinmişti? Keşke Jane de Laura gibi içkisini başına dikebilseydi. Fakat o gün zaten çok erken içmeye başlamıştı ve şu anda ayık kalması gerekiyordu. "Erkekler," diye mırıldandı belirsiz bir şekilde, içini çekip gözlerini devirdi ve bu tepkinin onu dinlediğini kanıtlamaya yetmesini umdu. Birkaç masa ilerideki mavi elbiseli kadın bir yerlerden tanıdık geliyordu. Jane kadının göz alıcı görüntüsünü zihninde magazin dergilerinin manşetlerine taşıyarak oyalanmaya çalıştı. *Yarışma programı sunucusu? Reality-show karakterlerinden biri? Hava durumu sunucusu?*

Laura, Nars rujlu alt dudağını huysuz bir şekilde sarkıttı. “Evet, erkekler,” diye onayladı. “Biliyorum. Ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.” *Gerçekten bilmiyor*, diye düşündü Jane üzüntüyle. Ella gibi kurgusal olsa da güçlü bir karakterin karşısında bile Laura’nın aklına basitçe eşyalarını toplayıp Blake Holding’i terk etmek gelmiyordu. Jane daima onun para için ya da yüksek sosyete de kalmak için ya da belki Belinda Holding’in korkusundan evliliğini devam ettirdiğini sanmıştı ama şimdi Laura’nın bambaşka bir yüzüne şahit oluyordu. Bu kadın dramdan besleniyordu. Evliliğini bitirip daha mutlu bir ilişki kurabilirdi ama mutlu olduğunda arkadaşlarına şikâyet edecek bir şeyi olmazdı ki. Jane’in onları tanıdığı kadarıyla Blake de karısı için aşağı yukarı aynı şeyleri hissediyordu ve böylece birbirlerine yapışıp kalmışlardı.

Laura aniden sanki sadece kendisinin duyduğu bir şeye karşılık veriyormuş gibi sandalyesinde dikleşti ve gözleri parladı. “Hadi bana kendi aşk hayatını anlat.”

Papyonlu bir garson Jane’in ekmeğe tabağına elindeki gümüş maşayla taze bir dilim ekmeğe koydu. Jane ekmeği alıp bölünce sıcak buhar havaya yükseldi. *Pekâlâ, düğün gecemden beri görmediğim ve büyükannemin katili olduğunu öğrendiğim bir kaçakla evliyim. Başka birinden hoşlanıyor gibiyim ama kız kardeşi benim yüzümden az kalsın ölecekti, bu yüzden ondan uzak durmaya çalışıyorum ve şimdi görünen o ki ev arkadaşım ile çıkıyorlar. Ha, bir de bu öğleden sonra barda tanıştığım, bana bariz bir şekilde kur yapan şu seksi yakışıklı var. Hımmm, ilk ikisi olmaz, sonuncu olur.* “Aslında bugün çok ilginç biriyle tanıştım,” diye beceriksizce söze girdi Jane ama Laura tam bu noktada atılıp sözünü kestiği için daha fazla devam edemedi.

“Tanrım! Hemen mi? Hiç vakit kaybetmiyorsun ha? Hadi her şeyi anlat? Tipi nasıl? Ah, dur, Yukarı Doğu Yakası’nda mı tanıştınız? O zaman belki tanıyorumdur. Şey, yani, bizimle... aynı seviyede biri değil mi? Ah, n’olur sana hiç yakışmayacak biriyle takıldığını söyleme. Bu gerçekten çok klişe. Gerçi St. Barth’ta havuzda tanıştığım bir çocukla yaşadığım kısa süreli ilişkinin bayağı ateşli olduğunu kabul etmeliyim. Bazen uzun ve yalnız gecelerimde *bâlâ* onun hayaliyle avunuyorum. Yani aslında evlenmek gibi ya da evliliğini bozmak gibi ya da adamın dans kariyerini finanse etmek gibi aptalca bir şey yapmadığın sürece aslında böyle uygunsuz ilişkiler kabul edilebilir.” Laura içini çekti, gözlerini uzaklara dikti.

İşte duymak istediğim bir hikâye! Jane sandalyesinde ilgiyle öne eğildi ama bu hareket ne yazık ki Laura’ya, Ella’nın henüz sorulara cevap vermediğini hatırlattı. “Eee? Nasıl biri?”

“Eski sevgilimden çok farklı,” diye cevap verdi Jane dikkatle. Sarı masa örtüsünün üstündeki olmayan kırıntıları temizlemeye girişti. Gerçi yalan söylememişti. “Aslında onunla otelde tanıştık. Yani sizin -bizim- burada tanıştık ama buralı değil.”

Laura diliyle tuhaf bir ses çıkardı. “Buralı değil ha? Tüh. Tabii eğer muhteşem bir ülkedense ve zamanınızı burası ile orası arasında bölerek geçirebiliyorsanız ne âlâ. Ben mesela hep Dubai’de yaşamak istemişimdir. Sen de istemez miydin?”

“Daha bugün tanıştık,” diye kibarca hatırlattı Jane. “Dolayısıyla ikinci evimiz hakkında planlar yapmak için biraz erken. Üstelik Romanyalı. Evet, aksanı çok hoş ama gerisini almayım, teşekkür ederim. Anlarsın ya.”

“Romanya mı?” Laura oturduğu yerde doğruldu, dudaklarına götürdüğü içkisi yarı yolda kalakaldı. “Otuzlarında, gür siyah saçlı, hareketleri çok zarif, Amerikalı bir erkeğe kıyasla çok fazla deri giyiyor ama ona yakışıyor... Böyle biri olabilir mi?”

“Daha genç görünüyor sanki,” dedi Jane zayıf bir sesle ama bunun dışında Laura’nın tarifi tuhaf bir şekilde uyuyordu. “Adının André olduğunu söyledi.”

“İşte bu!” diye bağırdı Laura neşçyle, diğer masaların şaşkınlık dolu bakışlarından bihaber bir şekilde. “André Dalcascu. Ben de onunla geçen hafta tanıştım ve sonra kayınvalidem beni dün kahvaltıdan sonra onun kız kardeşini alışverişe götürmeye *mecbur bıraktı*. Dur baştan anlatayım: Hani şu hepimizin içtiği şampanyaya fena hâlde ihtiyacım vardı. O Katrin denen kadının neredeyse hiç tam cümle kurmuyor ve asla gülümsemiyor. Yani demek istediğim, ben de feminizmi destekliyorum ama, *ben bir kadıyım, kükrememi duy*, saçmalıkları olmasa da olur, haksız mıyım? Ama bu kadın ortalıkta sanki Üçüncü Dünya Savaşı’ndaymış gibi pat pat dolanıyor. O çirkin koca çantasının içinde bir tabanca taşıdığını görsem şaşımam, gerçi o kadın muhtemelen palayı tercih eder. New York’ta pala taşımaya izin vermezler, değil mi? Karides alır mısınız?”

Jane bu laf kalabalığının ortasında yolunu bulmak için gözlerini kırıştırdı. Başını iki yana sallayıp karidesi reddetti, karnına dokunup “Doydum,” dedi. Laura’nın kahvaltıda Bendel’a gideceğinden söz ettiğini hatırlıyordu ama Jane o zaman onu çok dikkatli dinlememişti. Önemli bir şeyden bahsettiğini *nasıl anlayacağım ki?* Şu ana kadar öğrendiği kadarıyla, New York’ta çantada pala taşınıp taşınamayacağı Laura için büyük bir merak

konusuydu ve Dubai’de yaşamak istiyordu. Fakat kadının aklına estiği gibi sıraladığı detayları yakalamak neredeyse imkânsızdı. Jane tüm bunları aklında tutmak için bayağı bir çabalamak zorunda kalacaktı. “Öyleyse André’yi tanıyorsun?” *Sanki bir ara tanıdığını söyledi diye hatırlıyorum.*

“Ah, iyi birini yakalamışsın,” dedi Laura başını bilmiş bilmiş sallayarak. “Gerçi uzun vadede savaş baltalı kız kardeşiyle uğraşmak istemezsin muhtemelen. Fakat ailenin tüm cazibesi ona miras kalmış görünüyor. Hoş geldin partilerinde neredeyse tüm vaktimi onun milleti nasıl etkilediğini izleyerek geçirdim. Tabii Lynne teyze parti boyunca burnundan soludu. Ford McCaroll’ı Sri Lanka’dan geri çağırmışlar, bu da yetmemiş gibi Dalcascu’lar da partiye sadece iki kişi göndermişti. İki! Neyse, sonra Lynne bunun bir aşağılama değil, büyük ihtimalle... maddi imkânlarının daha çok kişi göndermeye yetmemesi olduğuna karar verdi. Ve eğer para sıkıntısı çekiyorlarsa bu sonuçta bizim işimize geleceğinden Lynne aniden neşeleniverdi. Benim zaten keyfim yerindeydi çünkü tüm bu küçük ayrıntıları düşünüp taşınmak ve dünyayı kontrol etmeye çalışmak yerine André’nin deri pantolonunun içindeki harikulade kıcına odaklanmıştım.”

Buna eminim, diye içinden sinirlendi Jane ama hemen ardından zihninde taşlar yerli yerine oturuverdi. “Hoş geldin partisi mi? O zaman André ve alışverişe götürmek zorunda kaldığın şu kadın, dün bahsettiğin birleşme işinin karşı tarafı, ha?”

Jane çatalını sıkıca tutuyordu hatta o kadar sıkıyordu ki çatalın sapı avucuna batıyordu ama Laura konuşmakla meşgul olduğu için bunu fark etmedi bile. “Evet, Lynne’in son büyük

işi. Büyük bir projesi olmazsa hayatta ne yapacağını bilemiyor sanki. Birkaç ay boyunca büyük projesi Malcolm'un düğünüydü. O fiyaskoyla ilgili her şeyi çoktan duymuşsundur herhâlde. Hâlâ gazetecilere ağlayıp sızlıyor ama daha olayın üstünden iki hafta bile geçmeden çoktan tüm gündemi şu şirket birleşmesi olmuştu bile. Arada bir yine gazetelere endişeli açıklamalar yapar ama kapalı kapıların ardında o olayı çoktan unuttu, üzül-
düğü falan yok. Şimdi dürüstçe söyle lütfen, kaçıp gittiği için Lynne'in oğlunu suçlayabilir misin? Ben uyuşturucuya karşıyım ama böyle bir anneyle büyüyen birinin sorunları olması ben-
ce gayet normal. Belinda da Blake'in hayatını az mahvetmemiş ama zavallı kuzeninin başında bin beteri var."

Laura nihayet sustuğunda Jane bile nefessiz kalmıştı. *Lynne nasıl olur da Malcolm için endişelenmez? Acaba nerede olduğuna dair bir şeyler mi biliyor? Laura şu uyuşturucu saçmalığına gerçekten inanmış mı yani? Romanya'dan gelen bu insanlar da kim ve ben nasıl oldu da onlara da bir şekilde bulaşabildim?* "Malcolm, 111, Doran?" diye sordu Jane elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışarak ama çatalın avucunda bıraktığı iz muhtemelen bayağı bir süre geçmeyecekti. "Geçen ay onun hakkında üzücü bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Gerçi şimdiye kadar her şey yoluna girmiştir mutlaka."

"Tam olarak yoluna girmede," diye karşılık verdi Laura bir sır verecekmişçesine masanın üstünden Jane'e doğru eğilerek. "Lynne bir şeyler öğrenebilmek için Güney Amerika'nın yarısını na rüşvet verdi ama Malcolm da karısı da hâlâ kayıp. Hem de Lynne'in onlar için yaptığı o düğünden sonra. Benim annem-
le babam düğünümde ayık kalmaya bile zahmet etmemişti ve

Tanrı biliyor ya Belinda da hiç yardımcı olmamıştı. Lynne ise Hazar'dan havyar, Küba'dan orkide getirtti ve gelini taş çatlasın bir aydır falan tanıyordu. Oysa biz Blake'le yıllarca çıktıkdan sonra..."

Laura asıl konudan uzaklaşıp kendi hikâyesine daldığında Jane dudağını kemirdi. *Güney Amerika mı?* Lynne, Malcolm'un Güney Amerika'da olduğunu mu düşünüyordu... Yoksa orada olduğunu biliyor muydu? Malcolm kapana mı kısılmıştı yoksa hâlâ kaçıyor muydu? Jane bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu ve Malcolm söz verdiği gibi ona bir e-mail atmadıkça da cevapları öğreneneceğe benzemiyordu. Ani bir dürtüyle telefonunu kontrol etti. Dee'den ilk iş gününün harika geçtiğini haber veren bir mesaj gelmişti. Ucuz Kanada ilaçlarını tanıtan üç reklam vardı. Dokuz kişi Facebook'ta Ella Medeiros'u eklemek için arkadaşlık talebi göndermişti ve Jane'in düğününün tam bir felakete dönüştüğünden her nasılsa hâlâ habersiz olan theknot.com yine bir indirim teklifi sunuyordu.

Jane, Laura'nın çeliğimsi röfleleri çınlamaya başlayınca kadar onu sarsmak ve şu Güney Amerika işinin aslını astarını öğrenmek istiyordu. Fakat kendine bir planı olduğunu hatırlattı ve Ella'nın bunu mahvetmesine izin veremezdi. Bir şekilde Lynne'in evine girmeliydi ve Laura'yla ne kadar iyi arkadaş olursa olsun Laura bu hedefe giden bir sıçrama taşıydı sadece. Öte yandan André daha bile fazla işe yarayabilirdi, dolayısıyla iki taraflı ilerlemeye çalışması akıllıca olurdu. Ve şimdilik Malcolm'u bu işe bulaştırmamalıydı.

Jane elindeki çatalı sarı masa örtüsünün üstüne bıraktı, kalın kumaştaki inatçı bir kırışıklığı eliyle düzeltti. Sol tarafından

gelen bir kristal çınlaması duydu, derin bir nefes alıp tekrar başını kaldırdı. “André’yle daha yeni tanıştık ama itiraf etmeliyim, biten ilişkimin ardından şöyle biraz eğlenmeye çok ihtiyacım var ve André tam aradığım kişi olabilir. Bir kadında ne aradığına dair bir fikrin var mı? Ya da işte hobileri falan neler? Kız kardeşiyle yakınlar mı? Sence kız kardeşiyle de arkadaş olmaya çalışmalı mıyım?”

Ve en önemlisi, bir sonraki birleşme etkinliğinde konuklar yanlarında birini getirebilecek mi?

ON ÜÇ

GECE YARISINA DOĞRU LOWELL'A GERİ DÖNDÜĞÜNDE JANE'İN başı biraz alkolden, çokça da Laura'nın bitmek tükenmek bilmez gevezeliğinden zonkluyordu. *Ama bir kısmını dinlemeye değerci,* diye hatırlattı kendine, beyaz ceketli kapı görevlisiyle çarpışmamak için son anda kenara çekilirken. Adamın yüzünde yaprak kımıldamasa da Jane geçene kadar cam kapının yanında değil arkasında durmayı tercih etti. *Eh, her mesleğin kendine göre riskleri var,* diye düşündü Jane, fiyonklu ayakkabılarından birini büyük bir dikkatle diğerinin önüne atarak mermer zeminde ilerlerken.

Ağır adımlarla asansörlere doğru yürüyorsa da aslında hiç uykusu yoktu. Saat geç olsa da düşünmesi gereken bir sürü şey vardı ve bunu boş bir otel odasında yapmak pek cazip görünmüyordu. Tam o sırada lobideki barda bir hareket gözüne çarpınca o tarafa döndü. Bar kısmı öğleden sonra olduğundan

daha karanlıktı, masaları minik mumlar aydınlatıyordu sadece. Koltuklardan birinde André oturuyordu ve bu mesafeden kanyak gibi görünen içkisinin son yudumlarının tadını çıkarıyordu. Dışa doğru bakan bir koltuk seçmişti ve Jane onun yeniden Ella'yla karşılaşmayı umduğundan emindi.

Bu kesin his ile midesindeki viski birleşince vücuduna bir sıcaklık yayıldı ve kendinden emin adımlarla André'ye doğru yöneldi. Bar kısmı karanlıkken lobinin diğer kısmı aydınlık olduğundan Jane kendini sahnedeymiş gibi hissetti; sanki spotların altından, André'nin bulunduğu seyirci sıralarına doğru yürüyordu. André'nin yakıcı siyah gözleri tüm bu süre boyunca bir an bile üzerinden ayrılmadı, nihayet onun karşısındaki koltuğa uzandığında Jane kendini her an alev alacak gibi hissediyordu. "Dikkatli olmalısın," dedi Jane uzun vücuduyla mavi koltuğa yerleşirken. "Buradan hiç ayrılmadığını düşünebilirim."

Laura, André hakkında fazla bir şey bilmesede Jane'in bildiğinden fazlasına biliyordu. Fakat maalesef tüm öğrendikleri tek bir kapıya çıkıyordu, adam belanın önde gideniydi. Gerçi Jane'in de farklı bir bedende hayatının aşkını arayacak hâli yoktu. André otoriter bir edayla iki parmağını kaldırıp garsona işaret etmeden önce ona yavaşça gülümsedi. "Buradaki arkadaşlığı, şu ana dek New York'ta başka herhangi bir yerde karşılaştıklarımın çok daha hoş buluyorum," dedi ardından, zarifçe başını sallayarak. Barmen masaya iki yeni kanyak bırakıp ahşap bar tezgâhının arkasına geri döndü.

Jane'in iç sesi, önünde duran altın kırmızısı sıvıdan kaçınması gerektiğini söylüyordu. Fakat André kadehini kaldırdı ve onun da kaldırmasını bekledi. Eh, sonuçta André'yle yakınlaş-

ması gerekiyordu, değil mi? Hem şu anda cam hiç düşünmek istemiyordu. Ayrıca kanyak içmeyeli aylar olmuştu. Üstelik bardaktan yükselen o tatlı, baş döndürücü koku bunun bayağı kaliteli bir kanyak olduğunu vadediyordu. Kadehini kaldırıp André'ninkine hafifçe dokundurup boş bara yayılan hoş çınlamayı dinledi ve kanyağından bir yudum aldı. Kanyak âdeta karamel kadar tatlı, dumanlı ve sertti. Önce diline değen, ardından boğazından süzülüp inen bu tadın keyfini çıkardı. Kanyak tıpkı ev gibi kokuyordu.

“Kendi kendinin arkadaşlığından zevk alan bir erkekle karşılaşmak daima ilginçtir,” dedi Jane, kanyağın sebep olduğu boğazındaki hafif yanma geçtiğinde. Laura'yla birlikte André'nin kadınların peşinden koşmaktan hoşlandığı sonucuna varmışlardı. Jane onunla flört ederek merakını uyandırabileceğini ve yeterince uzun süre ilgisini canlı tutabileceğini düşünüyordu ve Fransa'da öğrendiği bir şey varsa o da flört etmektir. Bu sanata girişi, tamamen Amerikalı ve aşırı korumacı büyükannesinin dikkatli bakışları altında hayli yavaş olsa da daha sonra Elodie ve diğer Parisli arkadaşları ona sanatın inceliklerini öğretmeye hevesliydi ve sonunda bu işte en az onlar kadar uzman olup çıkmıştı.

André gülümseyerek arkasına yaslandı. Merakı uyanmış gibi görünüyordu. *Nasıl görüldüğüne bakıp ne düşündüğünü tahmin etmeme gerek yok ki,* diye düşündü birden Jane. *Sonuçta zihin okuyabiliyorum.* Bu aslında Jane'in kullanmaktan hoşlandığı bir beceri değildi, özellikle de tanıdığı ve hoşlandığı insanlar üzerinde. Fakat şu anda André'den ne kadar hoşlansa da sonuçta bir iş üzerindeydi. Kanyağından bir yudum daha içti ve sohbeti otopilota aldı.

Ardından derin bir nefes çekip gücüne uzandı ama büyüünün damarlarındaki uğultusunu duysa da gücünü bulmakta, bulduğunda tutmakta zorlandı. *Saat geç ya, o yüzden*, diye düşündü Jane, diğer elindeki altın kırmızısı olası suçluyu görmezden gelerek. Tekrar uzandı ve yine ıskaladı, suyu tutmaya çalışmak gibiydi. Ama denemeye devam etmekten zarar gelmezdi, böylece André'nin zihnindeki büyü kıvılcımlarına odaklandı, kendi zihnini açtı ve tüm gücüyle dinledi.

Tık yoktu.

André'nin zihni tarafından neredeyse fiziksel olarak itildiğini hissetti ya da zihninin önündeki bir engel Jane'e bir şekilde geçit vermiyordu. Jane yeniden gücünü toplayıp tekrar denedi ama yumuşak bir duvara tosladı, yine içeri giremedi. Jane hayal kırıklığıyla arkasına yaslanırken kendine gülümsemeye ve flörte, elde edilmesi güç kadını oynamaya devam etmesi gerektiğini hatırlattı. Fakat aniden André ulaşılmaz olmuştu.

Saat çok geç, diye tekrarladı Jane içinden. Üstelik hâlâ içiyorum. Fakat öyle bile olsa en azından yüzeydeki düşüncelerini duyabilmesi gerekirdi. Tabii eğer cadı değilse ki genetik olarak bu mümkün değildi ama eğer cadılarla akrabaysa...

Jane durumu anladığında az kalsın yüksek sesle bir kahkaha atacaktı. "Büyü büyüüyü çeker," demişti Malcolm ona bir defasında. Genlerinde büyü olan iki insan arasındaki güçlü kimyasal çekim başka herhangi bir şey düşünmeyi imkânsız kılıyordu. İnsan kendini gerçek aşkı, ruh ikizini, onun için yaratılmış birini bulmuş gibi hissediyordu. Bu öyle içten gelen, öyle hakiki bir histi ki bunun doğaüstü güçlerden beslendiği Jane'in aklına bile gelmiyordu. Malcolm'la, sonra Harris'le bunu yaşamıştı ve

Malcolm'un deli kardeşi Charles da ona karşı böyle hissetmişti. Aniden ona böylesine çekici gelen biri -André- tabii ki bir cadının oğluydu. *Şu lanet şehirde bir cadının oğlu olmayan Tanrı'nın bir kulu yok mu ya?*

Yine de, diye karar verdi, zihni alkolün etkisiyle sürüklenirken, *kaçmama gerek yok*. Dalcascu'lar da cadı kanı taşıyordu, tamam. Bu kesinlikle Jane'in bir noktada -tercihen ayıkken- çözmesi gereken büyük yapbozun önemli bir parçasıydı. Fakat şu anda, damarlarında nasıl bir tuhafılık dolaşiyor olursa olsun André sadece bir erkekti. Büyülü olabilirdi ama kurallar hâlâ geçerliydi: André büyü yapamazdı. *Şimdi anın tadını çıkarmaya devam edebilirim, bunun sonuçlarını ve bundan sonra ne yapacağımı sonra düşünürüm*, diye karar verdi ve az kalsın André'nin o sırada anlattığı şeye gülmeyi unutacaktı.

Jane ayağa kalktı, gerindi ve odanın hafiften döndüğü gerçeğini umursamamaya çalıştı. "Burada arkadaşlık iyi hoş da manzaradan biraz sıkıldım," dedi cesurca. "Başka bir önerin var mı?" André de ayağa kalkıp masanın etrafında dolandı, kolunu kibarca ona uzattı. "Benim odamın manzarası inanılmaz," diye mırıldandığında nefesi Jane'in ensesindeki tüyleri okşadı.

Böylece André'nin onu asansöre doğru götürmesine izin verdi. Asansörde André'nin kolu Jane'in kolunu bırakıp beline dolandı, eli Jane'in zümrüt yeşili ipek bluzu boyunca yoluna devam edip altına kaydı. André'nin sıcak eli, eteğinin belinin hemen üstünde tenine değdiğinde Jane gözlerini yumdu. Asansör durduğunda, Jane, belinde André'nin eliyle, gözleri hâlâ kapalı olduğu hâlde asansörden indi.

Oda, Jane'in odasına benziyordu ama biraz daha küçüktü ve planı farklıydı. Oturma odası koridorun sağında değil sol tarafındaydı. Biraz ileride mutfağın dalgalı mermerini gördü ve diğer uçtaki kapıdan büyük boy yatak gözüne çarptı. Yatak çok davetkâr görünüyordu ve en az kendi yatağı kadar rahat olduğuna emindi. Fakat şu anda eğleniyordu ve bunu biraz daha uzatmak niyetindeydi. Topukları sadece birkaç kez çikolata rengi parkelerde tıkırdadıktan sonra oturma odasının kalın halısına ulaştı. Karanlıkta alçak koltuklar ve sehpa âdeta birer engele dönüşmüştü, daha da yavaş ve dikkatli yürümesine sebep oluyordular. Ensesindeki tüyler ona, André'nin tıpkı onun gibi dikkatli ve yavaş adımlarla birkaç adım arkasından geldiğini haber verdi. Jane nihayet, iki tarafında ağaçlar olan Altmış Üçüncü Cadde'ye bakan ve köşeden Madison Bulvarı'nın ışıklarını gören pencereye ulaştığında André onu bileğinden tutup kendine çevirdi ve Jane manzaranın güzelliğini unuttu. André'nin gür kirpikleri, buğday rengi tenini gölgeleyen kirli sakalı, eğlenir gibi hafiften yukarı kalkmış kaşları ve ona doğru yaklaşan dudakları daha güzel bir manzaraydı.

André onu önce nazikçe öptü, ardından daha ateşli bir şekilde öpmeye başladı ve cama yaslayıp öpmeye devam ederken Jane bir an cam kırılır mı acaba diye endişelendiyse de sonrasında damarlarındaki büyüünün alev aldığını hissetti. André diliyle Jane'in dudaklarını aralarken parmakları yeniden ipek bluzunun alt kısmına kaydı ama bu kez elini altına kaydırmak yerine bluzu Jane'in kafasından çıkarıp arkasında bir yere fırlattı. Birbirine kenetlenmiş dudaklarını bir an bile ayırmadan diğer kıyafetlerinden de kurtulmayı başardılar ve

sonunda Jane kendini soğuk cam ile André'nin alev alev yanan vücudu arasında buldu, her ikisi de vücudunun her milimine dokunuyordu. *Benim vücudum değil*, diye hatırlattı Jane kendine. *Ella'nın vücudu. Dışarıdan görünüyorsa da görünsün, kimin umurunda?*

Fakat belli ki André'nin ar duygusu Jane'e göre daha fazlaydı. Jane'i camdan çekti, bir bacağına onun bacaklarına dolayarak dengesini bozdu ve böylece Jane kendini onun kollarına bıraktı. Ardından André onu en yakın kanepeye taşıdı ve büyük bir açlıkla üstüne abandı. Az sonra aniden, hiçbir uyarıya gerek görmeden ve hiç tereddüt etmeden içine girmişti ama Jane'in vücudu ona tamamen hazırdı ve sırtı öyle bir bükülmüştü ki kanepeler olmasa da olurdu. Sonra André onu yastığa yasladı ve içinde gidip gelmeye devam ederken dudakları boynunda ve köprücük kemiğinde dolaştı. Jane'in elleri onun sırtında aşağı doğru kaydı, derken zevkin doruklarına çıkarken o ani kasılmaları hissetti ve sırtı yeniden bükülmeye çalışırken tırnaklarını André'nin sırtına geçirdi. André onun önce bir bileğini, sonra diğerini tutup nazikçe kafasının üstünde tuttu.

Karanlık odada Jane yine de André'nin odadan bile karanlık gözlerini ve dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görebiliyordu. Hiç düşünmeden topuğunu kanepenin arkasına kaydırıp itti ve hâlâ birbirlerine kenetli olan vücutları yere doğru savruldu. Sırtı halıya çarpan André hafifçe inlese de gülümsemesi yerli yerindeydi. Jane ata biner gibi André'nin üstüne çıktı; pencereden gelen ay ışığında vücudu parlıyordu ve serbest kalan elleri şimdi kendi saçlarındaydı. André yeniden içinde hareket etmeye başladığında hızlanan ritimle Jane'in vücuduna şok dal-

gaları yayıldı ve André'nin üzerine eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu ve az sonra ikisi de kendinden geçmişti.

Uzun birkaç dakikanın ardından Jane kenara kayıp André'den kendini kurtardı. André derin derin soluyarak olduğu yerde yatmaya devam ettiyse de elini uzatıp yeniden bileğini tuttu. Bu kez tutuşu çok daha sertti. "Çok uzağa gitme," dedi buyurgan bir tonla ve sonra onu bıraktı. Jane, Greenwich Village'taki dairesine girene kadar büyük güneş gözlüklerini çıkarmadı. Oturma odasına girip de devasa camlardan içeri dolan güneş ışığıyla gözleri kamaştığındaysa keşke hiç çıkarmamış olsaydı diye düşünmeden edemedi. Ama akşamdan kalma olduğu için bu acıları sonuna kadar hak ettiğinin de farkındaydı.

"J... Ella!" diye bağırdı Dee neşeyle, başını mutfaktan uzatarak. Jane sese doğru döndü ama mutfaktan gelen kokular midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

"Dün nasıl bir gün geçirdiğime inanamayacaksın," dedi Jane her zamankinden daha yumuşak bir sesle. "Ama anlatmaya geçmeden önce, kahve var mı? Benimki bitti de." Jane elindeki boş Starbucks bardağını salladı. Büyük boy Americano kahvesi ona sadece iki blok yetmişti. "Bir dahaki sefere metroya bineceğim. Ama bu ayakkabılarla da tren değiştirmek... Şu topukları görüyor musun? Bunlar çok..."

Jane sustu. Dee'nin bir elini deli gibi sallayarak ona birtakım işaretler yaptığını görmüştü nihayet. Bu arada elini mutfaktan görünmeyecek şekilde dışarı uzatıp salladığını da fark etti. "Merhaba Ella," dedi Dee, Jane'in sahte adının üstüne basa basa.

"Merhaba," diye başladı Jane yeniden. "Eee... Kahve?"

“Biz de şimdi kahve içiyorduk. Tost da var istersen. İhtiyacın var gibi duruyor.”

Biz? Jane kaşlarını çatınca başı daha feci zonkladı. Köşeyi dönüp Harris’in döner mutfak sandalyesinde oturduğunu görünce içini çekti. *Ah!* “Merhaba, Harris.”

Harris elindeki salamı neşeyle sallayarak onu selamladı, belli ki ağzı doluydu. Kot ve V yaka beyaz bir tişört giymişti. Her zaman ılık ılık olan yeşil gözleri şimdi biraz şiş şiş ve uyku mahmuru gibiydi. *Burada kalmış*, diye düşündü Jane. Kendi evinde gibi rahat bir hâli vardı. *Burayı evi gibi benimsemekte hiç vakit kaybetmemiş*. Fakat bunu daha düşündüğü anda böyle hırçınlaştığı için kendine kızdı.

Dee eline bir bardak koyu kahve sıkıştırınca Jane koca bir yudumda neredeyse kahvenin yarısını içti. “Uzun bir geceydi sanırım?” diye sordu Harris nihayet lokmasını çiğneyip bitirdiğinde.

“Uzun geceler her yerde,” dedi Jane rahat bir tavırla. Çillerinin altında Harris’in kızardığını görebiliyordu. *Rahat bırak çocuğu*, diye kendini azarladı içinden ama bir yanı onu utandırdığına mutluydu.

“Harris beni işteki ilk günümü kutlamak için dışarı çıkardı,” diye lafa girdi Dee. Sesinde ya da yüzünde en ufak bir utanç belirtisi yoktu ve bu kez de özellikle Harris’in ismini vurgulayarak söylemişti. “Hiç Masa Bar’a gittin mi, Ella? Resmen aklımı başımdan aldı! Sonra da geceyi tabii ki tekilayla bitirdik.”

“Bu fırsatı kaçırdığıma üzuldüm,” dedi Jane. Dee’yle Harris’i birlikte görmek her ne kadar canını yaksa da arkadaşına destek olması gerektiğinin farkındaydı. En azından destek olmayı istemeliydi. “Dün gece işim çok geç bitti.”

“Belli,” dedi Dee arkadaşının buruşuk kıyafetlerini süzerek. Jane, bir saat kadar önce, hâlâ uyuyan André’nin odasının zemininden toplayıp giydiği kıyafetlerinin sabahın sekizi için fazla *hırpani* görüldüğünü fark etti ve Dee’nin manalı bakışına kaşlarını çatarak karşılık verdi. Derken Dee’nin gözleri Jane’in sol kolundaki, esmer teninde bile belli olan çürüğe takıldı. Jane üçüncü turda kolunu André’nin kahve masasına hızla çarptığını hatırlayınca başını eğdi ve tabağına kaş çatmaya karar verdi.

Harris’in yeşil gözleri, yaklaşan fırtına bulutlarını izler gibi iki kadın arasında gitti geldi. Dee’yle Jane dar mutfağın iki ucunda surat asarken ağzına birkaç salam daha attı ve sandalyesini itip kalktı, tabağını bulaşık makinesine yerleştirdi. “Benim artık gitmem gerek,” dedi. “Sadece şeye ihtiyacım var, eee...” Yine kızardı ve Jane’in gözlerinden özellikle kaçınmaya çalışarak Dee’ye döndü.

“Koltuğun önünde,” dedi Dee, Jane orada öylece otururken ne kadar üstü kapalı söylenebilirse o kadar üstü kapalı bir şekilde.

Harris, Dee’nin yanağına çabucak bir öpücük kondurdu ve oturma odasına geçip yerden gömleğini aldı. Gömleğinin düğmelerini iliklerken kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Kafası önüne eğik olsa da Jane onun yüzünün hâlâ kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. Kapıyı yarılarmışken yarım ağızla da olsa kibarca “Görüşürüz, Ella, seni gördüğüme sevindim,” dedi ve çıktı.

“Evet,” dedi Dee siyah silikon spatulayı elinde evirip çevirerek.

“Evet,” dedi Jane beyaz kahve kupasını sallayarak.

Dee aniden saç kolu birbirine girercesine hareket etti ve saniyeler sonra Jane'in tabağı tepeleme yumurtalı ekmek ve salamla dolmuştu. "Evet, yeni işim gerçekten harika," diye devam etti Dee, ilk konuşan olmaya karar vererek. "Fırından bin kat iyi çünkü müşteriler bir sürü farklı şey istiyor ve tatlıların tüm sorumluluğu bende. Yani daha çok çeşit, daha çok sorumluluk... Kate'i unutmayalım. Sana Kate'ten bahsetmiştim, değil mi? Yeni kurulan yemek şirketlerine güven olmaz, yarısını canı sıkılan ve nasıl bir işe kalkıştıklarından haberleri bile olmayan ev kadınları kuruyor. Ama Kate'ten gerçekten bir şeyler öğrenebilirim. Hazırladığı menüleri görünce gözlerime inanamadım. Cumartesi tüm gün şu doğum günü partisine hazırlandık. Onu çalışırken izlemek inanılmazdı. Doğum günü kızının Bali'de bir evi varmış sanırım, bu yüzden kardeşi tropikal bir tema istedi. Ben orada oturmuş, sanki 2002 yılındaymışım gibi ananaslı kremamı çırparken Kate de, *tamam, şimdi de bu süttten yeni kesilmiş domuzu tuzlayacağım*, diyordu. Hem de Manhattan'ın ortasında. Ciddiyim."

Daha fazlası -çok daha fazlası vardı- ama Jane yumurtalı ekmeğiyle salamını çiğneyerek etrafındaki sesleri bastırmaya çalışıyordu. Dee mutlu olduğu için kendini mutlu hissediyordu. Ve aşçı Kate gerçekten harika birine benziyordu. Jane kendine Dee'nin işini, evini ve hayatını onun yüzünden bırakmak zorunda kaldığını hatırlattı. Jane'in yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım etmiş ve bunun için ağır bir bedel ödemişti. *Ama sabahın bu saatinde, kadının nasıl hamurları tek tek kesip erişte yaptığını dinlemesem de olurdu!*

Jane lokmalarının arasında alt dudağının içini kemiriyordu. *Yine kıskançlığım tuttu*, diye fark etti üzüntüyle. Jane'e yardım

ettiği için Dee'nin çok şey kaybettiği doğrudu ama Jane de ağır bir bedel ödemişti. Ve Dee'nin aksine, eski hayatına kavuşmak için başa çıkmak zorunda olduğu daha birçok zorluk ve tehlike vardı. Oysa Dee çoktan yeni bir işe girmiş ve harika bir erkek arkadaş edinmişti. *Ben ise günümün yarısını içerek geçiriyor, can düşmanımın kalesine girebilmek için geceyi uygunsuz bir adamla geçiriyorum.* Bu tabii ki Dee'nin suçu değildi, bunu biliyordu. Ama adil de değildi.

“Hımmmm, buz torbası ya da onun gibi bir şey ister misin?”

Dee'nin mükemmel hayatına dair yaptığı konuşmanın bittiğini fark eden Jane başını kaldırdı. *Kolum. Kolumdan bahsediyor. Neyse ki kalçamı göremiyor. Şu vazoyu kırdıktan sonra...* “İyiyim ben, bir şey yok,” diye karşılık verdi Jane, nihayet konunun değiştiğine sevinerek. “Biriyle tanıştım.”

Dee onu duymazdan gelerek buzluktan bir paket donmuş bezelye çıkardı ve koluna koydu. Jane önce hafif bir yanma hissetti, sonra kolu acımaya başladı. “Düşman mı?” diye sordu Dee içten bir ilgiyle.

“Düşmana ulaşmak için bir araç,” dedi Jane ciddi bir şekilde, ardından da Dee'ye, Doran ve Dalcascu'larla ilgili öğrendiği her şeyi anlattı. André üzerinden iki aileyi nasıl idare edeceğine dair planını anlatırken göz temasından kaçınmak için tabağındaki akçaağacı şurubuna çatalla desenler çiziyordu. Aslında kısa süre içinde büyük bir ilerleme kaydetmişti ama nedense özgüvenden ziyade tuhaf bir rahatsızlık hissediyordu.

Dee endişeli görünse de Jane'in yeni bir anlam kazandığı *korunmasız seks* hakkında bir yorum yapmaktan kaçındı. “Eh, bir planın var,” dedi düşünceli bir tavırla, gerçi büzülen ağzı bu

plandan hiç hoşlanmadığını ele veriyordu. “Hatta iki,” diye ekledi. “Laura’yla arkadaşlığın da hâlâ işine yarayabilir.” Bu sefer Jane dudaklarını büzüp bir yorum yapmadı. “Tamam, madem André denen şu adamla, ııı, takılmaya devam edeceksin, o zaman ondan bir şeyler öğrenmeliyiz. O da mühim biri olmalı, değil mi?”

Jane kaşlarını çattı. “Daha önce onun hakkında hiçbir şey duymamıştım.”

“Doran’lar hakkında da hiçbir şey duymamıştın,” dedi Dee sabırlı bir şekilde. “Ama bu, magazin dergilerinin onları tanımadığı anlamına gelmiyordu, değil mi? Hem Lynne eğer André ve kız kardeşiyle ilgileniyorsa, demek ki ellerinde Lynne’in istediği ve gücünü kullanarak alamadığı bir şey var. Bu durumda bir şekilde birbirlerine denk olmalılar. Ve bu da magazin sayfalarının büyük ihtimalle onların da neler yaptığı, nerelere gittiği, kimlerle... çıktığıyla ilgilendiğini gösterir.”

Dee’nin olayı yumuşatmasına göz yuman Jane, arkadaşının söylediklerinin çoğuna da katılıyordu. “Yani magazinciler onunla *biz* olduğumuza inanırlarsa benimle de ilgilenirler mi?” Kolunda buzdan dolayı bir uyuşukluk hissedince bezelye torbasını kaldırdı. Lavabonun üzerindeki pencerenin pervazına konan şişman bir serçe tahtayı birkaç kez gagaladıktan sonra uçup gitti.

“Bence seninle her koşulda ilgilenirlerdi, *barones*. Ama seni daha önce hiç duymamışlardı çünkü öyle biri yoktu. Ve eğer kendini takdim edeceğin bir balo ya da parti verirsen ve bunu duyurursan geçmişin hakkında cevaplayamayacağımız birçok soru sorarlar. Ama zaten hâlihazırda magazin haberlerine konu

olan biriyle birlikteysen kendin haber olmadan da haberde yer alabilirsin. Ve bu belki Doran'ların ilgisini çekip seninle tanışmak istemesine sebep olabilir ki eminim André onlara bu konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Jane ellerini masanın üzerine koyup tırnaklarının bittiği yerde oluşan koyu yarım ayları inceledi. "Senin şu anda Afrika'da bir darbeyi yönetiyor olman gerekmiyor muydu?"

Dee bir kahkaha attı ve Jane aralarındaki gerginliğin bir nebze de olsa azaldığını hissetti. "Puf börekleri yeterince güzel değil," diye karşılık verdi Dee eğlenerek ama sonra sırtını dikleştirdi. "Aslında Kate bana basit bir şey öğretti, bir sprey şişesini suyla dolduruyorsun ve... Neyse, magazin ihbar hatlarını arayıp otelde çalıştığımı falan söyleyebilirim. Ne tür haberler yayınlamaktan hoşlandıklarını biliyorum nasılsa. Eminim birkaç gazetecinin senin şu... ilişkini haber yapmasını sağlayabilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Jane içtenlikle ama bir yandan da yine gerilmişti. Arkadaşıyla eski doğal ritimlerini yakalamak istese de sanki bir tür kısa devreye toslayıp duruyorlardı. *Ben onun yeni erkek arkadaşına aptal saptal hisler besliyorum. O da benim yeni ilişkimde boyumu aşan işlere kalkıştığımı düşünüyor,* diye hatırlattı Jane kendine sakince. *İkimiz de bunu atlatacağız.*

"Bence her an o eve davet edilmene hazır olmalıyız çünkü ne zaman davet edileceğini bilemeyiz," diye devam etti Dee. "Annette'in eski odasına girip eşyalarını karıştırmak için ne kadar vaktin olacağını da bilmiyoruz ama bakmanı kolaylaştıracak bir büyü hazırlanabilir. Bugün işim bitince Misty'ye gidip nasıl bir büyü yapabileceğimizi sorarız..."

“Sana gerek yok,” diye onun sözünü kesti Jane. “Benim bir sürü vaktim var. Book & Bell’e ben giderim. Hem Misty de büyüsünün sonucunu görmüş olur,” diye ekledi yüzünü ve vücudunu işaret ederek.

Dee’nin gülümsemesi birkaç saniye rötarlı gelse de tüm yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeydi. Jane arkadaşlıklarını toparlamak için önlerinde uzun bir zaman olduğunu düşündü. Çılgın görevine giden yolda daha şimdiden ilerleme kaydetmişti. Fakat önünde malikâneye girmek, oradan Annette’e ait bir eşya almak ve bu eşya aracılığıyla onu bulup eve getirmek gibi uzun ve zorlu bir süreç vardı. *Ve sonra da artık somurtmayı kesip Dee gibi mutlu olmaya konsantre olabilirim.*

O zamana dek yapabileceği en mantıklı şey Dee ile arasına mesafe koymaktı. Bu arada biraz araştırma yapsa iyi olurdu.

Jane sandalyesini geri itip şuruplu tabağını bulaşık makinesine, Harris’inin yanına yerleştirdi. Ardından, Harris’in gömleğinin durduğu noktaya bakmaktan kaçınarak salondan geçip koridora yöneldi. Bütün vücudu ağrıyordu. Araştırma biraz beklemek zorundaydı. Şu anki önceliği uzun bir banyo ve kısa bir şekerleme yapmaktı.

ON BEŞ

JANE, BOOK & BELL'E ADIMINI ATTIĞINDA, İNCE KIRMIZI HALI-
nın altındaki eski tahtalar gıcırdadı. Kapının üzerindeki küçük
zilin sesi, Misty'nin dönüp kapıya bakmasına sebep olmuştu
bile. Fakat Wiccan kadının yüzünde onu tanıdığına dair en ufak
bir işaret belirmedi. Tabii ki tanımamıştı. Jane kendine kim bilir
kaçıncı kez kendi gibi görünmediğini hatırlattı. Tam Misty'ye
durumu açıklayacaktı ki siyah kısa punk saçlı, *skinny* kotlu genç
bir kızın biraz ileride *Çay Yaprakları ve Tavuk Kemikleri: Modern
Kızın Evrenin Sırlarına Giriş Rehberi* kitabının sayfalarını karış-
tırdığını gördü. Kızın magazin haberlerini takip eden bir tipi
yoktu, yine de Jane yabancı birinin önünde kendini tanıtmak
istemedi.

Böylece bir şey söylemeden dergi reyonuna doğru yürüme-
ye başlamıştı ki Misty'nin elinin masanın altına kaydığını gör-
dü. Orta yaşlı kadının yüzü soğukkanlıydı ama kararlı bakışları

Jane'e kilitlenmişti. Jane, Misty'nin masanın altında ya bir panik düğmesine ya da "Ella" gibi şüpheli kimseleri geri püskürtmekte kullandığı doğaüstü bir şeye uzandığını fark etti.

"Misty," dedi Jane ve dükkân sahibinin mavi gözleri şüpheyle kısıldı. "Ben Dee'nin yeni ev arkadaşayım," diye devam etti Jane telaşla. "Ella. Aslında bu hafta sonu tanışacaktık ama sen partiden erken ayrılmak zorunda kalmışsın." Sol elini tezgâhın üzerine koydu ve Misty'nin bakışları Celine'in Jane'e miras olarak bıraktığı büyülü yüzüğe doğru kaydı. Lynne'le Malcolm bu yüzüğü gördükleri anda büyülü olduğunu anlamışlardı. Dee de, cadıların varlığına inanmadığı zamanlarda bile o yüzükte bir gariplik olduğunu hissetmişti. Jane büyüden anlayan insanların onu büyükannesin yüzüğü sayesinde fark ettiğini biliyordu. Bunun nasıl olduğunu tam olarak bil-mese de.

Misty geri çektiği sağ elini yeniden tezgâhın üzerine koydu ve başını salladı. "Dee'nin dostlarının başımın üstünde yeri vardır. İçimden bir ses senin daha orijinal bir şeyler aradığını söylüyor," dedi Misty, punk saçlı kıza çabucak bir göz atarak. Kız elindeki kitaba dalmıştı, onları dinliyor ya da onlarla ilgileniyor gibi bir hâli yoktu.

Ama gizlice dinliyor olsaydı da aynen böyle görünmez miydi, diye düşündü Jane. Neyse ki kitapçıda yeterince vakit geçirmişti ve bu sorunu nasıl çözeceğini biliyordu. "Evet. Benim aradığım şey arka odada olsa gerek," dedi rahat bir tavırla.

Misty gülümsedi ve kıvrıkcık saçlarıyla Çingene eteğini savurarak bölmenin perdesini çekerken "Yalnız şu an biraz dağınık," diye açıkladı. "Ben size yardımcı olayım."

Jane onun peşinden arka odaya girerken, dükkânın bu kısmına geçtiği önceki seferleri hatırlamadan edemedi. Girişteki ince kırmızı halının aynısından burada da vardı. Fakat ön tarafta kristaller, mumlar ve gümüş takılar da sergilenirken burası sadece kitaplara ayrılmıştı. Köşede üçgen bir masa ve birkaç sandalye vardı. Buraya Dee ve Harris’le gelmiş, ilk büyü denemelerini burada yapmıştı. O zamanlar bu yetenek sadece heyecan verici bir sırdı ve Jane aslında bundan ne kadar korkması gerektiğini henüz bilmiyordu. Jane o günleri düşünürken hafiften iç geçirdi, bu arada Misty dikkatle onun yüzünü inceliyordu.

“Tanrım! Jane!” dedi Misty sonunda. Ella’nın yüzüne daha yakından bakmak için birkaç adım yaklaştı. “Dee işe yaradığını söylemişti. Ama bu inanılmaz!” Misty’nin dibine girip yüzünü incelemesi biraz rahatsız edici olsa da Jane onun bu merakının gayet normal olduğunun farkındaydı. Dahası bu yeni yüz ve vücut için Jane’e nasıl yardım ettiği düşünülürse yakından incelemeye hakkı da vardı. “Sen olduğunu anlayabileceğimiz bir benzerlik olacağını düşünmüştüm,” diye mırıldanıyordu Misty bu arada. “Gözlerinde falan... Ama şu anda karşımda duran kadının sen olduğunu bildiğim hâlde sana dair tek bir çizgi bile göremiyorum.”

“Şu ana kadar kimse de fark etmedi zaten,” dedi Jane. “Tam ihtiyacım olan büyüü buldun.”

Misty’nin rujsuz dudaklarında bir tebessüm belirdi. “İçimden bir ses, bu başarılı işin ödülünün yeni bir zorlu görev olacağını söylüyor.”

Jane’in yanakları hafifçe kızardı. “Dee’yle planın bir sonraki adımları hakkında konuşuyorduk da...” diye kabul etti. “Dee

bir sonraki adım için gereken büyüde de yardımcı olabileceğini söyledi.”

“Tabii ki yardım ederim,” dedi Misty, dökme demir demlikten bir kâğıt bardağa çay doldururken. “Ama burada olmanın sebebi bu değil.”

Jane tahta sandalyelerden birine oturdu. Sandalye hatırladığından daha alçaktı ve Ella’nın boyu Jane’den daha uzundu, dolayısıyla sandalyeye yerleşirken çayını dökmek için dikkatli olmak zorunda kaldı. “İşler bir parça kontrolden çıktı bile,” diye itiraf etti sonunda. “Sadece birkaç günde bayağı aşama kaydettim aslında. Ama sonra eve geliyorum ve normal, mutlu, güvenli bir hayata hâlâ ne kadar uzak olduğumu fark ediyorum. Ayrıca,” diye ekledi suçlu suçlu, “akşamdan kalmayım.” Çayından bir yudum aldı.

“Birkaç teselli lafından daha fazlasına ihtiyacın var gibi görünüyor, tatlım. Çayına alkol ekleyebilirim ama auran pek çivi çiviye söker modunda değil. Senin asıl ihtiyacın olan şey, hayatım, bir proje.”

“Ben aslında bir büyü için geldim,” dedi Jane tereddütle.

Jane’in zayıf itirazına aldırmayan Misty kafasını perdenin arasında çıkarıp ön tarafı kontrol etti. Kimsenin bir şey çalmadığına veya beklemediğine emin olduktan sonra yeniden Jane’e döndü. “Bu durumda ikimiz de yeni birer proje üzerinde çalışacağız. Ben bir büyü araştıracağım,” dedi üst rafta duran bir deste kâğıda uzanırken, “sen de bunlara bakacaksın.”

Misty kâğıtları masaya koyduğunda Jane üzerindeki el yazısını anında tanıdı ve soluğu kesildi. “Rosalie Goddard’ın günlükleri,” dedi. Günlüğün sayfaları sararmış ve kıvrılmıştı. Tam

da Jane'in, büyüyle ilgili eski ve değerli belgelerin görüneceğini hayal ettiği gibi görünüyordlardı. Rosalie Goddard, korkunç ailesi tarafından akıl hastanesine kapatılmadan önce gerçekten de cadılığın kitabını yazmıştı. 1600'lü yıllarda yaşamış ve ölmüştü ama Jane'in bildiği kadarıyla kitabı hâlâ cadılık üzerine yazılmış en gerçekçi kitap olarak kabul ediliyordu. Yazılanların bazıları saçma ve düpedüz yanlış olsa da, aradaki doğru şeyler, seneler önce ölmüş olan bu yazarın Jane'in saygısını kazanmasına yetmişti.

"Burada, basılan kitaba girmemiş bir sürü ilginç şey var," diye açıkladı Misty, Jane'e. "Tabii notlar karman çorman ama yine de işine yarayabilecek bir şeyler bulabilirsin. Hem bunları incelemek senin de yeniden odaklanmanı sağlar ki şu anda tam da buna ihtiyacın var gibi duruyor."

Jane en yakınındaki el yazmasına uzandı. Misty haklı olabiliirdi. Wiccan kadın ön tarafı kolaçan etmek için küçük bölmeden çıkarken Jane ona teşekkür etmediğini hatırlayıp arkasından seslendi: "Çok teşekkür ederim."

"Ya büyü, şeytanın aracı ya da şarlatanların uydurması değil de tıpkı şarkı söylemek, resim çizebilmek gibi bazı insanların sahip olduğu özel bir yetenekse?" diye okudu Jane ve neredeyse aynı anda zihni, Dee'nin onu meditasyon yapmaya ikna ettiği zamanlardan tanıdığı bir huzura kavuştu.

Hepimiz cadıların, şeytani yanlarını ortaya seren bir işareti taşıdığını biliyoruz ama ben açıkçası şeytanın genellikle kendini saklamakta bundan çok daha başarılı olduğuna inanıyorum. Bir cadının ölmektense gücünü kullanıp ölüme

meydan okuyacağını söylüyorlar ama ben birçok cadının infaz edildiğine şahit oldum ve büyü gücüyle hayatta kalan tek bir cadı bile görmedim. Buradan ancak şu sonucu çıkartabiliyorum: Bizim yaptığımız, karanlıktan korkan çocuklar gibi birbirine sokulmak ve “yabancı” birini gördüğümüzde tanıyacağımıza birbirimizi ikna etmeye çalışmak. Şüphesiz ki dünyada büyü diye bir şey var ama büyü yapamayanlar niye büyü yapabilenleri ortaya çıkarma gücüne sahip olsun ki? Büyü yapabilenlerin aramızda ve daha güçlü pozisyonlarda olması, gözümüzün önünde oldukları hâlde görünmez olmaları daha mantıklı değil mi?

Annem yeni projemi beğenmese de babam içten içe ilmi çalışmalarımı takdir ediyor. Beni takdir etmesi, anneme meydan okumak anlamına geleceği için bu konu hakkında hiçbir yorum yapmıyor tabii ama bu gece masamın üstüne bir tomar yeni kâğıt konmuştu. Ya babam çalışmalarımı desteklemek için bana gizlice yardımcı oluyor ya da bir cadı çalışmalarımın haberdar oldu ve beni gizlice koruyup gözetiyor. Umarım çalışmalarım hakkında yeterince ketum davranıyorumdur ve ikincisi değildir. Bakalım, zaman gösterecek.

“Ah, zaman neler gösterecek,” diye mırıldandı Jane ağzının içinde ve kâğıt tomarını bir ucundan tutup kaydırarak taradı. Günlük altı yıllık bir zaman dilimini kapsıyordu ve okuduğu kadarıyla Goddard lafı uzatmayı seven biriydi. Jane sıkıntıyla oflasa da bunda o kadar samimi değildi aslında. Çünkü Godard’ın büyüünün özünü keşfetme çabasını ciddiye aldığı belliydi ve ay-

rica kadının tarzi Jane'in hoşuna gitmişti. Jane günlüklerin özellikle ikinci bölümünün işe yarar bilgiler içerdiğini sonradan fark edecekti, zira ilk bölümde büyüden çok az bahsediliyordu.

Rosalie Goddard büyüye ilgi duysa da genç bir kadındı ve tabii ki kafasını meşgul eden başka konular da vardı.

Düğün ziyafetim için hazırlıklar başlamak üzere. Evlenme yaşımın geldiğinin farkındayım ve John Goddard'ın iyi ve yeterince kibar bir adam olduğunu da biliyorum ama annem her gün çeyizim konusunda söylenip dursa da evleneceğime inanmakta zorlanıyorum. Kız kardeşlerim kıskançlıktan çatlıyor: Lizzie, gece gündüz evlilik hayalleri kuruyor. Ama benim bildiğim tek bir hayat var ve o hayatta ben azimli ve gayretli bir kızım, John Goddard ise kovalamaca oynadığımızda bize yetişmeyi beceremeyen şirin bir çocuk. Boyu bile benim kadar uzun değil; gerçi Lizzie onun daha uzayacağına ve bir gün kendi babasının boyuna yetişeceğine inanıyor. Ama Lizzie uzak bir krallığın kayıp prensesi olduğuna da inanıyor...

Jane birkaç sayfa atlayıp bir sonraki tomara geçti. Rosalie hayatını anlatmaya devam ediyordu ama şimdi hayatı daha ilgi çekici bir hâl almıştı ve Jane keyifle okumaya koyuldu.

Petru tabii ki Kuzeyli ismi değil. Zaten Petru da babasının Bay Thorssen olmadığını, annesinin geldiği topraklardan bir adam olduğunu söylüyor. Annesi buraya, benim ailemin de anavatanı olan Eski Dünya'nın güneyinden, ya-

nında Petru'yla birlikte göçmüş ve John'la sonra evlenmiş. Annesi bu konuda hiç konuşmuyor ve oğlunu "Peter" diye çağdırmamızı istiyor. Erica Carter, onun köklerinin Çingene soyuna dayandığını ve şimdi saygıdeğer bir adamla evli olduğu için bunun bilinmesini istemediğini söylüyor.

Petru, Bay Thorssen'ı babası gibi seviyor, yine de annesinin önceki hayatlarından hiç bahsetmemesine zaman zaman üzülüyor olmalı. O sıralar çok küçük olduğu için geçmişe dair hiçbir şey hatırlamıyor ve annesi de geçmişini unutmak istediği için bu konuda asla bir şey öğrenemeyebilir. Petru bazen o kadar hüzünlü görünüyor ki yüzünü ellerimin arasına alıp onu avutmak istiyorum. Ve kendime, bana nereden geldiği ve babası belirsiz bir çocuktan çok daha uygun bir koca bulunduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

John'un Petru'dan hoşlanmadığını söylemeye bile gerek yok. John ayrıca Sabina Thorssen'a olan ilgime de bir anlam veremiyor. Oysa Bayan Thorssen hoş olduğu kadar da gizemli bir kadın. Ve bazen bana karşı olan güvensizliği, okyanusun öbür ucundaki hayatını daha çok merak etmeme neden oluyor. Petru bir keresinde oradaki insanların büyü gücü olduğunu ima etmişti ve Erica da tüm Çingenelerin büyü yapabildiğinde ısrarlı. Doğru mu bilmem ama gözlerimi kapayıp doğaüstü güçlere hükmeden birini canlandırmaya çalışsam gözümün önüne ilk gelen kişi Bayan Thorssen olurdu. Ayrıca Petru, annesinin anlayamadığı bir dilde dua ettiğini ve o dili ona hiçbir zaman öğretmediğini söylüyor. Peder Rexford herkesin kendi dilinde dua edebileceğini söylese de Petru bazen annesinin o dilde dua değil de başka şeyler söylediğine emin.

John onun bir cadı olduğu konusunda dalga geçse de bunu benim gibi ciddiye almadığını biliyorum. Belki de gerçekten John'un dediği kadar aptalımdır; belki de Thorssen'lara olan tuhaf ilgimi açıklamak için bu saçmalıklardan medet umuyorumdur.

“Her şeye rağmen sonunda o beceriksiz John'la evlenecek,” diye mırıldandı Jane belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla. Oysa Petru'yla annesi kesinlikle daha ilginç insanlara benziyordu ve Rosalie'nin kitabı aile itibarlarını zedeledi diye akrabalarının onu akıl hastanesine kapatmasına izin vermeleri ihtimali kesinlikle daha düşüktü. Keşke Rosalie başka bir hayat, mutlu bir hayat yaşasaydı. Ama öyle olmamıştı işte.

Jane birkaç bölüm daha atlayıp rastgele bir sayfa açtığında gözüne tanıdık bir isim ilişti. Dünyada Ambika adında başka insanlar da olabilirdi elbette ama Jane bu ismi okuduğu anda, Rosalie'nin, Doran'ların mermer duvarına ismi kazınmış olan Ambrika'dan bahsettiğini iliklerinde hissetti. Dünyadaki tüm cadıların anası Ambika! Efsaneye göre Ambika'nın yedi kızı vardı ve o öldükten sonra büyü gücü kızlarına miras kalmıştı. Bahsedilen bu yedi kızıdan biri Jane'in, bir diğeri Maeve'le Harris'in, üçüncüsüyse Lynne ve entrikacı ailesinin atalarıydı. Jane gözlerini yumdu ve Lynne'in küçük salonundaki soyağacını hatırlamaya çalıştı. Ambika'nın altındaki ilk ismin Hasina olduğuna emindi.

Jane gözleriyle sayfaları tarayarak bu hissine bir kanıt aradı ama samanlıkta iğne aramak gibiydi. Jane'in zaten bildiği gibi Rosalie sonunda John'la evlenmişti. Ve Petru kasabayı

terk etmişti. Petru büyüdüğünde çabuk öfkelenen ve pervasız birine dönüşmüştü ve bir avcının ölümüyle ilgili şüpheler onu işaret edince kaçmıştı. Rosalie günlüğünün mahremiyetinde, Petru'nun sonradan şiddete yatkın birine dönüşmesinin ardından, onunla yasak bir ilişki yaşama teklifini reddetmesi olup olmadığını merak ediyordu. Ve bu suçluluk duygusuyla giderek Sabina Thorssen'a daha fazla yaklaşmış, bağlanmıştı.

Petru'nun annesi cadı olduğunu hiçbir zaman itiraf etmese de oğlunun acısını hafifletmek için anlattığı efsaneler ve hikâyeler tam da büyüünün gerçek başlangıç noktasıydı. İtiraf etmeliydi ki Jane'in bu konudaki fikrinin kaynağı yine Rosalie'nin kitabıydı ama zaman içinde Malcolm'dan, Harris'ten, büyükannesinin mektubundan ve Lynne'in mermer duvarından öğrendiği detaylar da Rosalie'nin ilk sağlam damarını bulduğu konusunda onu ikna etmişti.

Sabina, güçlü bir savaş beyinin tek kızı olan ve babasının ölümünün ardından gaddarca bir zulümle mücadele etmek zorunda kalan Ambika hakkındaki her şeyi anlatmıştı: Tanrıların Ambika'ya el verdiğini, karşılarında onun büyüünün gücüyle alev alev yandığı gören şamanların Ambika'yı yeni kraliçeleri ilan etmelerini... Diğer savaş beyleri buna itiraz ettiğinde Ambika onların ordularını kırıp geçirmek için büyü yoluyla sel ve deprem gibi doğal afetleri harekete geçirmiş ve sonunda savaş beylerini yola getirmişti.

Fakat o zamanlar yaşlılık daha erken geliyordu ve Ambika ölüm döşegindeyken yedi kızı ile yedi oğlu olmasına rağmen aralarından birini hükümdar olarak seçmemişti. Topraklarını oğulları, büyü gücünü ise kızları arasında pay etmiş, ardından

da gözlerini yumup son nefesini vermişti. Sabina Thorssen'in anlattığına göre yedi kızın yedisi de haftanın günleri kadar birbirinden farklıydı. Jane kendi atasının, gücünü sadece küçük çiftliğinin etrafındaki rüzgârı kontrol etmek için kullanan mı yoksa erkek kardeşlerinin topraklarına saldıran düşmanları efsunlamak için kullanan mı olduğunu merak etti. Kız kardeşlerden biri de "Kindar Amunet" olarak tanınıyordu. Aslında birçoğu adından ziyade lakaplarıyla anılıyordu ama Lynne'in atasının lakabı en şaşırtıcı olandı. Sabina Thorssen'in söylediğine göre: Ölümsüz Hasina.

"Ama öldü," diye yüksek sesle itiraz etti Jane sararmış sayfalara. Yine Thorssen'in söylediğine göre, üstelik o dönemde herhangi birinin yaşamasının beklendiğinden daha uzun bile yaşamamıştı. "İşte, öldüğünü kendin de söylüyorsun. Gömüldüğünü gören insanlar neden ona ölümsüz demeye devam etmişler ki? Yoksa bu bir tür mecaz mı? Kuşaklar sonra Lynne'in hâlâ ona hürmeten bir yerlerde bir mabede tapınması falan anlamına mı geliyor?"

Fakat Rosalie'nin kelimeleri tabii ki değişip dönüşerek Jane'in sorularına bir cevap vermedi. Sabahki özgüveninden eser kalmayan Jane kendini biraz aptal gibi hissederek üçgen masanın başından kalktı, sayfaları üst rafa geri koyup bölmeden çıktı, Misty'ye teşekkür ettikten sonra görevine devam etmek için otelin yolunu tuttu.

ON ALTI

İKİ GECE SONRA ŞEHİR YANLARINDAN BULANIK BİR IŞIK SELİ HÂ-
linde akarken Jane, André'nin güçlü omzuna biraz daha sokuldu
ve başını döndüren o misk kokusunu içine çekti. *Nereye gittiği-
nizi anlamak için yola bakmaya devam et*, diye hatırlattı beyni
tembelce ve Jane kendini camdan dışarı bakmaya zorladı. Az
sonra Doran'ların malikânesine gitmediklerini fark ettiğinde
hayal kırıklığıyla içi ezildi zira Doran'ların evi Lowell'a sade-
ce birkaç blok mesafedeydi. Bu yolculuk ise şimdiden, Jane'in
André'ye yakın olmanın etkilerini hissetmeye başlayacağı kadar
uzun sürmüştü. Jane dik oturdu ve büyüünün cazibesini göz ardı
etmeye çalışarak planına odaklandı.

O sabah süitine, akşamki korkunç sıkıcı iş yemeğinde
André'ye eşlik etmesi için âdeta yalvaran bir not gelmişti. Jane
tabii ki ona seve seve eşlik ederdi ama bunu ona bildirmek için
doksan dakika kadar sabırla beklemişti. André'yi deli gibi arzu-

larken iki gün boyunca elde edilmesi zor kadını oynamak zor olsa da bu çabası işte nihayet meyvelerini vermeye başlamıştı.

Otuzuncu Cadd'e'ye doğru giderlerken André'nin eli önce dizine uzanıp oradan yavaşça yukarı doğru ilerleyerek gümüş rengi mini elbisenin altına kaydığında Jane birkaç blok boyunca stratejiyi falan unuttu gitti.

"Kör müsün be adam?" diye bağırdı taksi şoförü, yan şeritteki otobüsün şoförüne ve Jane'le André oldukları yerde hafifçe zıpladılar. Otobüs şoförü, taksi şoförüne orta parmağını gösterdi ve tartışma aniden alevlendi, tehditler havada uçuşmaya başladı. Kavga o kadar komik ve saçmaydı ki André'nin dikkati dağılınca Jane yeniden dikkatini toplamayı başardı.

Jane, Doğu Yakası'nda taksiden indiğinde kendini tam boğulmak üzereyken suyun yüzeyine çıkmayı başarmış gibi hissediyordu. Nemli şehir havasını derin derin içine çekti. "Bu taraftan," diye mırıldandı André ve dudakları Jane'in saçlarını yaladı. Jane bir an yeniden onun o baştan çıkarıcı kokusunda boğulacağını sandı.

Karşıdan karşıya geçerken başını André'nin dudaklarından kaçırdı. Ne de olsa bu gece ince zekâsına ihtiyaç duyacaktı. André onu hiçbir özelliği olmayan bir kapıya doğru yönlendirdi ve onlar daha varmadan önce kapı açılıverdi. İrikıyım bir koruma onları başıyla selamladıktan sonra geçmeleri için kenara çekildi ve kapıyı arkalarından yumuşak bir tık sesiyle kapattı. Jane bekleyen cam asansöre doğru yürürken André'nin parmakları sırtında dolaşıyordu.

Yavaş ve sabit bir hızla yükselen asansör durduğunda Jane nefesini tuttu. Yağmurdan korunmak için inşa edilmiş olan cam

ve ferforje bir kubbeye örtülü çatıdaydılar. Demirlerin bağlandığı noktalara birden fazla silindir ısıtıcı yerleştirilmişti. Bu görüntü Jane'e Paris kafelerini hatırlattı. Dışarıda nisan havası hâlâ nemli ve serindi ama kubbenin altında sıcak bir yaz gecesi hüküm sürüyordu. Kubbeye tırmanan sarmaşıkların arasında terasa beyaz minderli ferforje kanepeler yerleştirilmişti. Ve tüm bu şatafatın ortasında tüm şatafatı ve asaletiyle Lynne Doran duruyordu. Aniden Jane'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı ve sırtındaki André'nin eli ona destek olmasa yere yığılacakım sandı. *Beni tanıyamaz*, diye hatırlattı Jane kendine ve âdeta felce uğrayan kaslarını yeniden hareket etmeye zorladı. *Bana bakmıyor bile*.

Bu doğrudu. Bir garson yeni gelenleri karşılamak için onlara doğru seğırtse de başka hiç kimse onları fark etmiş görünmüyordu. *Bu gece onları incelemek benim işim*, dedi Jane içinden ve kendi etrafında yavaşça dönerek çatıyı boydan boya inceledi. Tanımadığı birçok insan olsa da tanıdık yüzler kalabalığın arasında ateşböcekleri misali parlıyor, anında Jane'in dikkatini çekiyordu. *Blake Holding, Andréw McCarroll, Rolly McCarroll, Cora McCarroll, Laura Holding...* Park Bulvarı, No: 665'in sakinleri aşağı yakadaki bu çatı katını istila etmişti.

Jane'in bakışları yeniden Lynne'den tarafa döndü. Can düşmanı, sırtı Jane'e dönük duran siyah tulumlu ince uzun bir kadınla derin bir sohbeta dalmıştı. Kadının duruşu Jane'e tanıdık geldi ama kim olduğunu çıkaramadı.

André, Holding'lerin kuzenlerinden biriyle ayaküstü sohbet ederken Jane adamın karısına gülümsedi, bir yandan da zihniyle Lynne'le konuşan kadına doğru uzandı. Başta zorlansa da arada-

ki insanların zihinlerini ite kaka nihayet kadının zihnini buldu. Daha doğrusu kadının zihninin olması gereken yerde duran boş duvara çarptı. *Diğer insanların da cadı olduğunu unutup duruyorum*, diye söylendi Jane içinden ve bu sefer dikkatini karşısında duran sosyetik eşe çevirdi. Kadın o sırada bir senatörün seks skandalı hakkında bir şeyler anlatıyordu ama zihni en az ilk kadınıninki kadar ulaşılmazdı.

İşte bu garip, diye düşündü Jane. Tabii ki bu kadının da cadı olma ihtimali vardı ama Jane'le yaşıt, Malcolm'dan ise birkaç yaş küçük görünüyordu ve eğer cadı olsaydı Lynne onu hayatta uzak kuzenlerinden birine kaptırmazdı. Jane hafiften paniklemiş bir hâlde André'nin zihnini şöyle bir kurcalayıp Andréw McCarroll'ın zihnine yöneldi, ardından hiç tanımadığı Armani tişörtlü bir başkasının zihnine sıçradı. *Duvar, duvar, yine duvar!* Yoksa Jane büyü yeteneğini mi kaybetmişti? Gözlerini kalabalığı dikkatlice yaran bir garsona çevirdi.

Garson, Jane'in gönderdiği güçlü büyü sinyalleri altında bir an sendeledi ve Jane onun zihnindeki her şeyi apaçık gördü: Bu sabah hastalanan köpeğiyle ilgili endişesini, gömlek bedenini, alışveriş listesini, kahvesini nasıl içtiğini, konuklardan bir kadının cebine sıkıştırdığı telefon numarasını, her şeyi! Hatta üç arkadaşıyla birlikte Aerosmith konserine gittiğini, ertesi gece kumarda çok para kaybedince bunu telafi etmek için kumarhanenin açık büfesinden tonlarca yengeç yediğini... Jane onu özgür bıraktığında artık bu yabancıyı en az kendisi kadar yakından tanıyordu, işin aslı adamın mahremiyetine biraz fazla daldığı için Jane'in midesi bulandı ve hafifçe öğürdü. André merakla ve endişeli gözlerle ona dönünce Jane şampanya kadehini sallayıp

“Birkaç yüz milyon baloncuk yuttum,” diye tuhaf bir açıklama yaptı. André kaşlarını çattıysa da Jane çoktan parti kızı gülümsemesini takınmıştı. “İzninizle,” diye mırıldandı kuzenle sosyetik karısına ve onların yanından uzaklaşıp kubbenin dışına, temiz havaya doğru yürüdü.

Terası çevreleyen tırabzana ulaşınca demire tutunup aşağıdaki hareketli sokağa doğru eğildi. Düşünceler zihninde yapboz parçaları gibi yerlerini bulmaya başlamıştı. *Büyücü iki aile tarafından düzenlenen bir iş etkinliği. Zihni okunabilen herkes zayıf halka.* Tek mantıklı açıklama, cadıların kendi aile üyelerinin zihinlerini okunmaya karşı koruma altına almış olmasıydı. Dalcascu’lar davete sadece iki kişi gönderdiği için Lynne’in köpürmesi şimdi anlam kazanmıştı. Kendisi zihinleri okunmasın diye Manhattan’ın yarısını korumak zorunda kalırken, André, ablasının koruması gereken tek kişiydi. Konukların büyük bölümü cadı soyundan geldiği için zihinlerinin okunması sıradan insanlara göre zordu, yine de bunca insanın zihnini korumaya almak bayağı büyük bir güç ve konsantrasyon gerektirmiş olmalıydı.

Aslında Doran’lar gibi güçlü ve zengin insanların bu kadar çabalaması biraz tuhaftı. Şu birleşme işi ne kadar cazip olursa olsun Doran’lar diğer cadılarla iş yapmadan da yeterince başarılıydı, üstelik sıradan insanlarla iş yaparken hiç çaba harcamadan avantajlı konumda oluyorlardı.

Tabii bahsettikleri “iş”, diye düşündü Jane, *eğer bizim bildiğimiz anlamda bir iş değilse, o zaman başka.* Çünkü konu sadece para kazanmak olsaydı her iki aile de kesinlikle büyülü olmayan şirketlerle çalışmayı tercih ederdi. Hayır, Lynne’in daha fazla

paraya ihtiyacı yoktu, daha fazla cadıya ihtiyacı vardı. Kısa süre önce Jane üzerinden yapmaya çalıştığı şeyi yapmak, büyü gücünü sonraki kuşaklara aktarmak için Lynne'in genç kadın cadılara ihtiyacı vardı. *Ama bu sefer cinayet işlemek ve genç kadınları kandırmak yerine tüm ailenin katıldığı gösterişli partiler veriyor,* diye düşündü Jane acı acı ve ayağını öfkeyle yere vurdu. Fakat bu fikre duyduğu öfke bir yana, doğru iz üstünde olduğunu hissediyordu. Laura onların “maddi imkânlarının kısıtlı” olduğunu söylemişti ama Dalcascu'ların paradan bol bir şeyi yoktu. Laura para derken büyüü kastetmişti. Lynne'in büyü gücü, Dalcascu'ların da cadı soyunu sürdürebilecek kadınları vardı. Bu şirket birleşmesi falan değildi, iki aile ittifak kuruyordu.

Ve ben iki ailenin ortasına sıkışıp kaldım, diye fark etti aniden, üzerine dikilen bakışları hissettiğinde. Kafasını kaldırdığında Laura'nın ona baktığını gördü ama Laura hemen bakışlarını kaçırıp kalabalığa karıştı. Belinda Holding de karanlık bir köşeden Jane'i süzüyordu. Jane onun soğuk ve kurşuni bakışlarını yakaladığında Belinda, gelininin aksine ona baktığını saklama gereği duymadı. Jane, Laura'nın asimetrik kokteyl elbisesini görmek için kalabalığı taradı ve onu Lynne'in derin dekolteli elbisesinin hemen yanında buldu. İki kadının spreyden parlayan saçları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Kafa kafaya vermiş, fısıldaşıyorlardı.

Laura benden şüphelendi, diye düşündü Jane o panikle. *Benimle daha yeni tanıştı ve aniden burada karşısına çıktım. Bir şeyler çevirdiğimi anladı.* Jane ile asansör arasında en az üç cadı vardı. Tırabzana öyle bir yapıştı ki eklemleri bembeyaz kesildi. Ama Lynne'in ilginç bir şey dinliyormuş gibi hafifçe yana

kırdığı başı ona başka bir hikâye anlatıyordu. *Dee magazin sayfalarında André'yle ikimizin fotoğrafını bastırdı,* diye hatırlattı kendine Jane ve biraz sakinleşti. *Zihnimi okuyamıyorlar, bu yüzden André'nin korumasında olduğumu düşünüyorlar ki bu da beni önemli biri yapar. Merakları uyandı. Bunu fırsata çevirebilirim.*

Lynne, Laura'dan bir adım uzaklaştı ve kafasını kaldırıp karanlık gözleriyle Jane'i baştan aşağıya süzdü. Bunun üzerine Jane tırabzanı bırakıp Lynne'e doğru yürümeye başladı. Bu kadar soğukkanlı olabilmesine kendi bile şaşmıştı. Aralarındaki mesafeyi katederken kadehindeki şampanya dalgalanmadı bile.

"Barones," diye selamladı Lynne, Jane'i. Lynne'in hafiften havaya kalkan kaşları, Jane'i aniden üç ay öncesine götürdü.

"Bayan Doran," dedi Jane de kibarca başını eğip.

"New York'a bomba gibi düştünüz." Lynne'in sesi bir elmas gibi pürüzsüzdü. "André'nin normalde kadınlarla... pek uzun takılmadığını duymuştum."

"Belki de sizi etkilemeye çalışıyordur," dedi Jane sakinliğini koruyarak ve bu sözler üzerine Lynne'in yüzünde beliren anlık şaşkınlığın tadını çıkardı. Gizemli olmak kesinlikle av olmaktan daha zevkliydi.

"Olabilir," diye onayladı Lynne kayıtsız bir tavırla ve hayali bir bukleyi manikürlü eliyle arkaya atar gibi bir hareket yaptı. "Aslında ben daha ziyade *senin* ne yapmaya çalıştığınla ilgileniyorum."

Jane gözünün ucuyla etrafındaki hareketleri takip etti: Laura, Belinda'ya doğru yürüyordu, Cora ile André onlara yakındı ve Jane'e rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelen ama hâlâ sırtı dönük olan siyah tulumlu kadın da onlara yaklaşıyordu. Kadın,

André'yi yanaklarından öptü ama Jane yine yüzünü görmeyi başaramadı. Cora ile Belinda kalabalığın içinde birbirinin aynısı ruhsuz elbiseleri ve birbirinin aynısı ruhsuz yüzleriyle ikiz gibiydi.

“Benim amacımın ilginizi çekmeyeceğine eminim,” dedi Jane tedbiri elden bırakmadan. “Tabii eğer size amacınıza ulaşmanızda yardımcı olmayacaksa.” Bunun üzerine Lynne’in şeftali rengi ruj sürülmüş dudaklarında belli belirsiz bir gerginlik kasılması oluştu ve Jane mesajının yerine ulaştığını anladı.

“André'yi parmağında oynattığına eminim,” dedi Lynne yumuşak ama tehditkâr bir tonla. “Benim işim kız kardeşi Katrin’le. Eğer amacın işlerimize burnunu sokmaksa ne yazık ki yanlış kardeşi baştan çıkardın.”

Tanrım, bu kadın hangi dünyada yaşıyor, diye düşündü Jane, Lynne konuşurken. Fakat Lynne’e ulaşmak için André'yi baştan çıkardığı aslında doğrudu, bu yüzden hemen ardından kendini düzeltti: *Bize nasıl bir dünya dayatıyor?* André’nin baştan çıkmaya dünden razı olması, Jane’in bunu yapmasının ardında yatan sebeplerin Lynne’in sandığından çok daha kişisel olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Büyükannemi öldürmesi değiştirir ama. Jane dişlerini sıktı ve bu kadına karşı herhangi bir suçluluk hissetmeyi reddetti. “Katrin’le olan işin sadece seni ilgilendirir,” dedi Lynne’e kararlı bir şekilde ve kayınvalidesinin ilgisini uyandıracak bir şey bulmak için zihnini yokladı. Şimdilik Annette’ten bahsetmeyi göze alamazdı. Laura’nın bir gece önce Malcolm’dan bahsettiğini hatırlayınca ikinci kez düşünmedi. “Ben daha çok ikimizin ortak bir arkadaşıyla ilgileniyorum. Güney Amerika’da olan ar-

kadaşımızla.” Jane bunu söyler söylemez dudağını ısırdı çünkü kendini Malcolm’a ihanet etmiş gibi hissetmişti. Gerçi yeriyle ilgili bilginin kaynağı zaten Lynne’di, yani bu bilgi doğru da olsa yanlış da olsa Lynne ilk kez duyuyor değildi. Yine de Jane bunun kadının ilgisini çekeceğine emindi.

Lynne’in kara gözleri hayretle büyüncü Jane irkilip geri çekildi. *Fazla mı ilgisini çektim ne*, diye düşündü ama artık sözlerini geri alamazdı. Yapabileceği tek şey, olmadığı biriymiş gibi davranmak ve güçlü durmaktı. “Öncelikle sana birkaç sorum olacak,” diye devam etti omuzlarını dikleştirerek ve Ella’nın sesinde daha önce hiç duymadığı bir cesaret tınısı duydu.

Tam o sırada kocaman bir el onu kolundan kavrayarak Lynne’den uzaklaştırdı. André onu asansöre doğru sürüklerken Jane bir an Cora McCarroll’ın Lynne’in kulağına telaşla bir şeyler fısıldadığını gördü. Derken André kulağına “Hemen gitmemiz gerek,” diye tısladı ve onu asansöre soktu.

Jane bir süre tam önündeki André’nin cüssesinden başka bir şey göremedi ama asansör alçalmaya başladığında, sol tarafta Belinda Holding’in onlara doğru baktığını gördü. Siyah tulumlu kadın hemen yanındaydı ama ne yazık ki önündeki lamba yine yüzünü kapatıyordu. Laura Holding asansörün sağında yalnız duruyordu ve o da gözlerini Jane’e dikmişti. *Biliyorlar*, diye düşündü Jane kesin bir şekilde, arkadaşının yüzünü gördüğünde. Kimsenin onun zihnini okuyamayacağına güvenmekle saflık etmişti. Biri onun zihnini görmüştü.

Cadı olduğumu biliyorlar. Asansör durduğunda André onu dışarı itip caddeye çıkardı. Yüzü öfkeden kararmıştı.

Buraya kadarmış.

ON YEDİ

JANE UYANDIĞINDA GÖZLERİ İLK İŞ SÜİTİNİN KAPISINA KAYDI VE barikatın hâlâ yerli yerinde olduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Ceviz ağacından yapılmış bir dolaba dayanmış kül rengi bir kanepe, iki berjer ve kapaklı bir çalışma masası süitin kapısını koruyordu. İlk tepkisi, ardına bile bakmadan Doran'lardan ve sözde kimliğinden kaçma arzusuydu ama sonunda bu barikatla yetinmeye karar vermişti. Çünkü otele dönüş yolunda André takside çok gergin olsa da normal davranmak için elinden geleni yapmıştı.

“Bu davetler korkunç sıkıcı,” demişti André güya umursamaz bir ton takınarak.

Zihninde kırk tilki dönen Jane ise kafasını sallayarak onu onaylamıştı. André, Jane'in cadı olduğunu biliyordu. Ve bu sır onu sarstıysa da sarsıldığını göstermemeye çalışıyordu. Hatta oteldeki asansörde Jane'in vücuduna elektrik akımları yolla-

yıp biri uzun bir iyi geceler öpücüğü bile vermişti. Jane bir mil koşmuş gibi nefes nefese kaldığı hâlde son iki katı tek başına çıkmış, dairesine girdiğinde de kapıya barikat kurup olabilecekleri bekleyip görmeye karar vermişti.

Kapı hafifçe tıklatıldı ve Jane az önce onu uykusundan uyanıranın da bu ses olduğunu anladı. “Temizlik,” diye seslendi ürkek bir ses.

Jane yataktan fırlayıp kalktı, kapının ardındaki sesin zihnini okumak için zihniyle uzanmaya hazırdı. *Sanki gerçekten kat görevlisiye içeri alabileceğim de*, dedi içinden ve gözlerini devirdi. Eğer kapının ardında öfkeli cadılar varsa barikat ona en fazla birkaç saniye kazandırır, diğer gelenleri içeri almak için barikatı kaldırmaksa tam bir külfetti. “Bir saat sonra gelin lütfen,” diye seslendi Jane ve ayak sesleri uzaklaştı.

Derken Jane gözünün ucuyla banyo tarafında bir hareket yakaladı ve kapının yanındaki duvara yapıştı. Bunun bir insan olduğuna emindi. Uzun boylu, uzun siyah saçlı... *Tıpkı ben*, diye atıldı beyni ve Jane derin bir nefes aldı. Aslında aynada yeni yüzünü görmeye o kadar alışmıştı ki bayağıdır şaşırmıyordu. *Eski Jane’i uzun süre sonra ilk kez gördüğümde de korkudan sıçrayacak mıyım*, diye düşündü belli belirsiz bir hüznle, banyoda birinin saklanıp saklanmadığına bakmak için başını kapıdan içeri uzattı. Aynada Ella’nın ona bakan koyu badem gözleriyle karşılaşınca doğruldu ve ilgisini yeniden kapıdaki barikata yöneltti.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı kül rengi koltuğa kızgınlıkla bakarak, “önce sen.”

Oturma odasını yerleştirmek dağıtmaktan daha çok zamanını aldı. Nihayet işi bittiğinde terlemiş ve yorulmuştu. Duşa

girmek istiyordu ama şimdi barikatsız kalmış kapıya arkasını dönme fikri rahatsız ediciydi. *İyice kafayı yedim*, dedi içinden. Fakat dün gece yaşadığı büyük korkudan sonra düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu. *En azından dışlerimi fırçalasam...*

Tam o sırada kapının ardından gelen bir hışırtıyla âdeta tavana zıpladı. Fakat kapı parçalanıp içeri cadılar doluşacağına kapının altından bir tanecik kart itildi sadece. Jane yumruklarını sıkıp nefesinin normale dönmesini bekledi, ancak ondan sonra eğilip kartı aldı, elinde evirip çevirdi. Bu kartın Lynne Doran'dan geldiği kesindi ama Jane yazılanları hemen kavrayamadı. Jane'in artık alışmaya başladığı el yazısıyla yazılmış davet kartları yerine bu defaki basılı bir davetiyeydi. *Bu bile başlı başına bir mesaj*, diye düşündü Jane bir parmağını kabartmalı harflerin üzerinde gezdirirken. Lynne, Ella'yı önümüzdeki cuma günü vereceği bir kokteyl parti için Park Bulvarı, No: 665'e davet ediyordu.

"Davet edildim," diye fısıldadı Jane. "Nasıl oldu da davet edildim?"

Çıplak ayaklarıyla pelüş halının üzerinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. André, Doran'ları etkilemek için Ella'yı bir süs bebeği gibi koluna takıp partiye götürmüştü ve Lynne tabii ki bunu anlamıştı. Jane salona girdiğinde André'nin tarafından biri -muhtemelen Laura Holding'in "savaş baltalı kız" diye tanımladığı kız kardeşi- Jane'in cadı olduğunu fark etmişti. Dalcascu'lar o aşamada Ella'nın bir Doran casusu mu yoksa bağımsız bir ajan mı olduğunu elbette anlayamazdı ama her koşulda, tam da anlaşılmaya varmaya yaklaştıkları sırada onun ortalıkta dolanmasını istememişlerdi. Peki o zaman nasıl olmuştu da davet edilmişti? Jane, Lynne'e Malcolm'dan bahsettiği anda bu ka-

rarın Dalcuscu'ların kontrolünden çıktığını fark etti. Lynne'in ilgisini çekmişti ve artık Ella kolayca baştan savılamayacak kadar kıymetliydi. Şimdi André onu yakınında tutmak zorundaydı ve ailesi kozları tersine çevirmek için fırsat kollayacaktı. Şu an Ella kılığından vazgeçmek için doğru zaman değildi, aksine Jane var gücüyle Ella'ya sarılmalıydı.

Sadece bir hafta daha Ella olmak zorundaydı. Sonra cuma günü nasılsa malikâneye girip hedefine ulaşacak ve Annette'i aramaya koyulabilecekti.

Jane, Dee'yle buluşacağı loş bara girdi. Yarın gece aslanın inine girmeden önce, malikânede ihtiyaç duyacağı şu yer bulma büyüsünü Dee, Misty'den öğrenmişti ve şimdi evlerinin yakınındaki bu barda ona açıklayacaktı. *Tıpkı eski günlerdeki gibi*, diye düşündü, ikisinin gizlice buluşup Jane'in büyü gücü üzerinde çalıştıkları zamanları hatırlayarak.

Loş mekânı şüpheyile süzmesiyle birlikte gözüne tanıdık bir erkeğin takılması bir oldu. "Harris," dedi, elinden geldiğince neşeli bir sesle. *Dee'nin sır anlayışı bu mu?*

Harris kibarca gülümseyerek ayağa kalktı, Jane oturana kadar bekledi. "Selam, Ella," dedi sonra. "Umarım kızlar gecenize davetsiz bir şekilde dâhil olmamın senin için bir sakıncası yoktur?" Harris'in yüzüne bu defa daha geniş bir gülümseme yayılınca Jane tüm öfkesine rağmen kendi dudaklarının da yukarı kıvrıldığını hissetti. Anlaşılan o ki Dee, Jane'in sırrına ihanet etmemişti. Fakat bu kez de buluşmaya sevgilisini getirmesi Jane'e daha bile sinir bozucu geldi.

Hem şu sıralar Ella Medieros'la takılmak, Jane Boyle'la arkadaş olmaktan daha tehlikeli, diye düşündü Jane huzursuz bir şe-

kilde. Harris'in kız kardeşi Maeve, sırf Jane'e yardım ettiği için az kalsın ölecekti. Neticede ölmediyse de iyileşme süreci uzun ve acı verici olmuştu. Dahası Yuri de Dee'yi apartmanının arkasındaki boş arazide öldürmeye kalkışmıştı. Hatta Malcolm'un taraf değiştirdiğini öğrendiğinde Lynne kendi oğlunu bile çok feci hırpalamıştı. Üçü de Jane'e yardım ederken nasıl bir tehlikeye atıldıklarını biliyorlardı ama Jane yine de bu yaşananlar yüzünden kendini korkunç hissetmişti. Üstelik şu anda Harris neye bulaştığını bile bilmiyordu.

"Merhaba," dedi Jane rahatsız bir şekilde. Dee'ye manalı bir bakış atmak için ona döndüyse de bir türlü gözlerini yakalayamadı. Ona bakmak yerine Dee, Jane'in daha önce onun üzerinde gördüğü her şeyden daha tarz olan kırmızı bluzuyla Harris'in şakalarına gülüyor, ona dokunmak için kendince fırsatlar yaratıyor ve her fırsatta siyah saçlarını omuzlarından geri savuruyordu. Harris onlara içki almak için bara gittiğinde Dee'nin çocuğun arkasından nasıl baktığını görünce Jane onun bu buluşmaya Harris'i getirmesinin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında bile olmadığını anladı. İnsanlar birine tutulduğunda akılları da tutuluyordu.

Bu muhtemelen André'yle ilişkisi için de kısmen doğrudu. Terastaki partiyi öyle apar topar terk etmelerinin ardından Jane onu tekrar görmek konusunda biraz tedirgindi ama bunun ilişkilerine bir etkisi oluyorsa o da aralarındaki kimyasal çekimin daha da güçlenmesiydi. Sanki artık bir sırrı paylaşıyor gibilerdi; birbirlerinden sakladıkları bir sırrı. Bir ilişki için bu biraz sıra dışı bir temeldi ama birlikte oldukları zamanın çoğunu yatakta geçirdikleri için Jane'in ilişkinin temelini falan umursadığı yoktu.

Jane daldığı düşüncelerden, Dee'nin aniden ona doğru eğilip eline bir torba sıkıştırmasıyla uyandı.

“Bu büyü cidden acayip kolay,” dedi Dee bu kez saçlarını Harris masadayken yaptığından daha farklı bir şekilde geriye atarak. “Torbadakilerin hepsini karıştıracaksın, büyüü tekrarlar larken gözlerinin önüne Annette’i getireceksin. Küçüklüğü de olabilir, yetişkinliği de, büyü için farkı etmiyor. Sonra tozu göz kapaklarının üstüne göz farı gibi sürdün mü tamamdır. Torbada sana bir saatlik bir büyü için yetecek kadar malzeme var.”

“Göz farı mı?” diye tekrarladı Jane.

“Altın rengi far sürmüşsün gibi olacak,” dedi Dee onu rahatlatmaya çalışarak. “Tamam, sana yakışmaz ama en azından kimse şüphelenmez. Kıyafetini seçerken aklında olsun, buna uyumlu bir şey seç.”

“Teşekkür ederim,” dedi Jane uyuşmuş gibi ve torbayı çantasına koydu. Görünen o ki Dee'nin aklı falan tutulmuş değildi, hatta muhtemelen ondan çok daha dikkatli bir ajan olurdu.

Müzik kutusundan bir AC/DC şarkısı yükseldi, bu arada Harris de ellerinde bir Manhattan ve iki şişe Brooklyn Brown Ale ile geri döndü. “Evet, Ella. Dee son zamanlarda çok yoğun çalıştığını söylüyor. O da senden farklı değil, iş denildi mi onun için de akan sular duruyor. Son zamanlarda ikinizi de göremez oldum. Dürüst ol, yoksa benden mi kaçırıyorsunuz?”

Yeşil gözlerinde yaramaz bir ifade vardı ama gülümsemesi rahat ve sevimliydi, Jane onun görüntüsünü oksijen gibi içine çekti. “Neden endişelendiğini anlayabiliyorum, Dee son zamanlarda beni de çok ihmal ediyor. Hatta beni o kadar ihmal etti ki kendimi işe vermek zorunda kaldım.” Jane bir yandan

da Ella'nın mesleğinin ne olduğunu düşünüyordu. Dee bir şey uydurmuş muydu acaba? *İşte bu yüzden buluşmamıza onu getirmemeliydin*, diye yine içinden sinirlendi Jane. Önce André, şimdi de Dee ona birilerini yanında getirmenin nelere mal olabileceğini göstermişti.

Fakat Jane son zamanlarda o kadar çok risk almıştı ve şimdi gerçek dostlarının yanında öyle huzurlu hissediyordu ki Harris'in varlığından gerçekten rahatsız olmakta zorlanıyordu. Hatta Dee'nin, Kate'in tavuk suyu çorbasının ne kadar mükemmel olduğunu öve öve bitiremeyeşine bile aldırmadı. *Ella'nın hayatı muhteşem olabilir ama Jane'inki de hiç fena sayılmaz*, diye geçirdi Jane içinden. Yeniden kendi olmak istiyordu ama bunun yerine otel odasındaki davetiyeyi ve çantasındaki büyüyü düşündü. Nasılsa artık fazla uzun sürmeyecekti.

"Dee kız kardeşinin geçen ay bir kaza geçirdiğini söyledi," deyiverdi Jane ve Dee'nin öfkeli yüzünü görmezden geldi. "Umarım şimdi daha iyidir. Çok geçmiş olsun."

"Teşekkürler," dedi Harris ve yüzüne gözle görülür bir sevecenlik yayıldı. Jane gayriihtiyari vücudunun ona doğru birkaç milim yaklaştığını hissetti. "Fizyoterapisti haftalık seans sayısını düşürdü, bu yüzden kardeşim şu aralar çok mutlu. Ama annemle babam yaşananların ardından hâlâ biraz gerginler, bu yüzden büyükannem ve Charlotte teyzemle birlikte şehir dışında kalıyor. Onu evde bayağı bir delirtiyorlar. Şehre geri dönmeyi dört gözle bekliyor."

Harris gülümseyince Jane de karşılık verdi. Bir anlık gecikmeyle de olsa Harris, Dee'yi gülümsemeye dâhil etmek için ona dönünce Jane başını içkisine eğdi. Dee heyecanla bir börek tari-

finden bahsetmeye başladığında, Harris'in ne yaptığına bakmak için başını kaldırdı ve mutlu bir an boyunca göz göze geldiler, sonra Jane yine hemen başını eğdi. "Evet, Ella," dedi Dee soğuk bir sesle, "senin şu yakışıklı Romanyalı ile işler nasıl gidiyor bakalım?"

Jane bu soru üzerine kızardıysa da neyse ki yeni teni ve barın loşluğunda kimsenin fark etmeyeceğini biliyordu. "Aslında *benim Romanyalı* demek pek doğru olmaz," diye itiraz etti uysalca. Fakat magazin gazetelerine kendi yaptırdığı haberleri inkâr etmenin bir anlamı olmayacaktı. Harris'in ailesi de sık sık aynı sayfalarda boy gösterirdi, yani Harris onların fotoğrafını çoktan görmüş olabilirdi, görmediyse de şimdi ona ilişkisinden bahse derse bu haberin sosyete de yayılmasına yardımcı olabilirdi. Yine de Jane bunu yapmak istemediğini fark etti. *Harris'i kullanmak istemiyorum*, diye açıkladı bunu kendine ama sebep bu değildi ya da en azından tek sebep bu değildi. "André'yle her şey harika gidiyor," dedi Jane ve bardağı tutan elinin bembeyaz kesilmiş eklemelerine baktı. Bu hiç hoşuna gitmiyor olsa da kısıtlı zamanı ve tek bir deneme hakkı vardı. "Gerçi daha kardeşiyle tanışmadım ve anladığım kadarıyla Dalcascu'lar çok yakınlar, yani bu belki bir problem olabilir."

Harris sandalyesinde gerilmişti ve yüzü şimdi her zamankinden daha solgun görünüyordu. *Beni kıskanıyor olamaz herhâlde*, diye düşündü Jane şaşkınlıkla. *Yoksa kıskanıyor mu?* "Dee bana senin André'yle birlikte olduğunu söylememiştii," dedi Harris sonunda alçak sesle.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Jane bu tepki karşısında şaşkına dönmüş bir hâlde. Tanınması sürpriz olmazdı zira cadı

soyuna sahip aileler birbirini tanıyor, en azından biliyorlardı. Nitekim Harris, Malcolm'u da Jane'in onunla tanışmadan çok önceden beri tanıyor ve ondan hiç hoşlanmıyordu. Jane'in ilgi duyduğu iki erkekten de hoşlanmaması tuhaf bir tesadüftü. Derken Jane kendine erkek tercihlerinin aslında bayağı tartışmalı olduğunu hatırlattı.

"İsmen biliyorum, tanışmıyoruz," diye karşılık verdi Harris. Fakat Jane barın loş ışığında bile Harris'in çenesindeki kasılmayı fark edebiliyordu. "Beni ilgilendirmez aslında ama haddimi aşma pahasına sana bir tavsiye..."

"Yok canım, ne haddini aşması," diye atıldı Jane. "İlişkimin iyiliği için hiçbir tavsiyeye hayır demem." Bu söz üzerine Harris'in ağzı ince bir çizgiye dönüştüğünde Jane oyuna devam etmek zorunda olduğu için kendinden nefret etti.

Harris tereddüt ediyor gibiydi ve Dee başlattığı muhabbetten sıyrılmak için bir yol arar gibi etrafına bakındı ama Harris sonunda devam etti. "Birinci önceliği ailesidir," dedi kesin bir şekilde. "Özellikle de kız kardeşi Katrin. Onu Katrin büyütmüş ve teyzemin söylediğine göre ikisinin kafası aynı şekilde çalışıyormuş. Kız kardeşinin onaylamadığı bir şeyi asla yapmaz, yani eğer kız kardeşi senden hoşlanmazsa -ki Katrin kolay kolay kimseyi beğenmez- André'ye fazla bağlanmasan iyi edersin. Çünkü çok büyük olasılıkla seni yarı yolda bırakır."

"Kız kardeşler önemlidir," diye araya girdi Dee ortamı yumuşatmak istercesine.

Jane ise o sırada Annette'i, Katrin'i ve Maeve'i ve son zamanlarda ilişkileri garip bir hâl alsa da aslında Dee'yle kardeş gibi olduklarını düşünüyordu.

“Kesinlikle öyle,” diye mırıldandı Jane. Ardından yarı seven-
cen yarı melankolik bir tavırla kadehini kaldırınca Dee ve Harris
de ona eşlik etti. “Tavsiye için teşekkürler.”

ON SEKİZ

JANE, DORAN'LARIN KEMERLİ GİRİŞİNİ İNCELEDİ. ASLINDA 664 ile 668 numaralı binaların arasında yer alan bu kasvetli binanın numarasının 665 olmaması gerektiği gerçeği bir kez daha kafasına dank etti. *Acaba batıl inançlardan dolayı mı*, diye merak etti Jane, yoksa doğru sokak numarasının onları ele verebileceğini mi düşünmüşlerdi? Yeşile çalan gri malikâne en az sekiz kat yüksekliğindeydi ama ne zarıftı ne de estetik. Bina âdeta kaldırımın üstüne abanıyor gibi duruyordu. Pencereleri aslında büyük olsa da taş cephenin gerisine gömülmüşlerdi. Jane üst katlarda bile içeri ne kadar az güneş ışığının girdiğini hatırladı. Bu arada André girişin sağ tarafında duran kapı kontrol ünitesine şifre girmekle meşguldü, az sonra devasa ahşap kapı sessizce açıldı. Kemerli girişten hole geçtiler.

Tanıdık mermerleri ve işlemleri gördüğünde Jane'in sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. *Cora'ya büyüyle vurduğumda tam şuraya*

düştü... Şurası da Malcolm'un babasını az kalsın yanlışlıkla öldüre-
ceğim zaman yeniden ahşap panellerle kapladıkları duvar... Bu, hafiz-

anın şeytani koridorlarında sinir bozucu bir gezintiydi. *Beni tanı-*
mayacaklar, diye kendine cesaret vermeye çalıştı. Nitekim yılların

kapıcısı Gunther ona doğru dürüst bakmamıştı bile. Malikâneye

geri dönmek Jane için ne kadar büyük bir olay olursa olsun, diğer

davetlilerin gözünde daracık bir elbise giymiş sıradan bir misafirdi.

André'yle birlikte sekizinci katta asansörden indiğinde sa-

londaki kadınların birçoğunun daracık elbiseler giydiğini fark

etti. Binanın sekizinci katı Jane'i her daim rahatsız ederdi.

Geniş mekânları sevmesine rağmen (Doran'ların malikânesi-

nin genişlikten yana bir sıkıntısı yoktu), yerden tavana kadar

uzanan camlarıyla bu bina onu bir şekilde dışarı atacak gibi bir

hisse kapılıyordu. Yine de önünde uzanan manzara nefes kesici-

ydi. Etraftaki yüksek binalara rağmen Central Park'ı ve Doğu

Nehri'ni rahatlıkla görebiliyordu. Jane kendini güvende hisset-

mek için arkasındaki soğuk sütuna tutundu.

İlk içgüdüğü gözleriyle Lynne'i ve ikiz kuzenleri arayıp bul-

maktı. Jane'in geçen davette görüp kim olduğunu çıkaramadığı

kadın da onların yanındaydı, derin bir sohbete dalmış gibi gö-

rünüyorlardı. Yine de Jane kadının, André'yle Ella'nın salona

girdiğini fark ettiğine emindi. *André'nin kız kardeşi olmalı,* diye

geçirdi içinden. Kadının yüzünü hâlâ tam olarak göremese de

saç ve ten rengi André'yle aynıydı.

Benim burada olmamı istemiyor, diye düşündü Jane ve az ön-

ceki güvenli hâli hafiften sarsıldı. *Ama benim de burada olmak*

için can attığım söylenemez. Amacıma ulaştığımda ikimiz de daha

mutlu olacağız.

Ne yazık ki amacını düşünmek, onu uygulamaya koymaktan daha kolaydı. Amacına doğru yol alması için önce bu salondan çıkması gerekiyordu. Katrin Dalcascu tüm geceyi Jane'e sırtını dönüp onu görmezden gelerek geçirmeye niyetli olsa da diğer cadılar Jane'i göz hapsinde tutuyorlardı. Bilhassa Lynne'in kara gözleri Jane'e kitlenmişti. Hatta Jane'i öyle büyük bir dikkatle inceliyordu ki Jane bir sökülük ya da yırtık mı var diye elbisesini kontrol etme arzusuna güçlkle karşı koyuyordu. Zarif ama sıradan olma pahasına siyah bir elbise seçmesinin nedeni dik-kat çekmemek, rahatça gölgelerin arasına karışabilmektir. Fakat görünen oydu ki bu gece fark edilmeden karanlık bir köşeye yürümesi bile mümkün olmayacaktı.

André beline sahiplenircesine sarıldığında Jane irkilip biraz geri çekildi. *Burası düşmanlarını kendine yakın tutmaya çalışan insanlarla dolu*, diye geçirdi içinden. Şükürler olsun ki André'nin varlığı Lynne'i ondan uzak tutuyordu. Jane şampanyasından bir yudum aldı, hemen ardından uzunca bir yudum daha içti. *Belki de herkes sarhoş olur*, diye düşündü davetlilerin arasında sessizce dolaşan garson ordusunu izlerken.

Ama bu hızla giderse, diğer cadılar onu kendi hâline bırakacak kadar çakırkeyif olduklarında o da çoktan kafayı bulmuş olacaktı. *En azından Ella içkiye Jane'den daha dayanıklı*, diye düşünüp bardağını yeniden kaldırdı, sonra indirdi. Vücudu eski kıvrımlarından yoksun olsa da boyundaki yirmi santimlik fark, eski bünyesine nazaran daha fazla yiyip içmesine olanak sağlı-yordu.

"André, hayatım, bir saniyeni rica edeceğim. Tatlım, bize biraz izin verir misin?"

Jane gözlerini kırptırdı. Cora McCarroll aniden ortaya çıkmış ve kelimenin gerçek anlamıyla Jane'le André'nin arasına girivermişti. André daha ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan Cora onun koluna girip Jane'in yanından uzaklaştırmıştı bile. Jane kendini göz alıcı araba farlarının önünde kalmış bir geyik kadar korunmasız hissetti.

Biraz ileride Lynne'in şeftali rengi rujlu dudağı seğirdi ve az sonra siyah-beyaz Chanel elbise ona doğru yürümeye başladı. Jane onunla baş başa kalmamak için telaşla etrafına bakındıysa da bir dolu yabancı yüzden başka kimseyi göremedi. Arka merdivene açılan ahşap kapı onunla dalga geçercesine sadece birkaç metre ötesindeydi. Jane kapıya bir bakış atıp çaresizce Lynne'in geldiği yöne döndü.

Fakat vintage Chanel'i göremedi çünkü biri Lynne'in yolunu kesmişti. Jane'in, kaslı sırtından ve saç kesiminden anladığı kadarıyla Katrin olduğunu düşündüğü kadın, Lynne ve Jane'in arasına girmişti. Jane nefesini tutup bekledi ama Lynne'in yüzü Katrin'in arkasından çıkıp yoluna devam etmedi. Lynne, Ella'nın oğlu hakkında ne bildiğini öğrenmeyi çok istiyor olsa da merakı pahasına Dalcascu'yu başından savacak kadar da istemiyordu. *Temkinli kadın doğrusu. İçlerinden biri işe yarayınca dek tüm seçeneklerini açık tutuyor.*

Jane çabucak arka merdivene açılan kapıya yürüdü. Kapıya varmadan önce son gördüğü kişi André oldu. Jane'in birkaç dakika önce durduğu yere doğru yürüyordu ve yüzü en az Lynne kadar öfkeli görünüyordu. André'nin öfkeli çehresi karşısında irkilen Jane içinde gerçek bir korku hissetti. Elleri uyuşmuştu, kolu güçbela çevirip kapıyı itti ve kapıdan girdi.

Kapının ardındaki sessizliği bozan tek ses Jane'in hırıltılı nefesiydi. Jane uyuşmuş elleriyle beceriksizce çantasını açıp Dee'nin verdiği torbayı çıkardı. Torbanın içinden dört küçük torba çıktı. Jane bunlardan birini karıştırma kabı olarak kullanmaya karar verdi, diğerlerinin içindeki malzemeleri ona boşalttı. Ardından gözlerini kapayıp sadece Annette Doran'ı düşünmeye konsantre oldu: *Annette Doran, Annette Doran, Annette Doran*. Gözünün önünde kızın kemikli çenesi ve sarı dalgalı saçları belirdi. Altın rengi teninde kara kara parlayan gözleri şimdi Jane'in kapalı gözlerinin tam önündeydi. *Annette Doran*, diye düşündü Jane yine ve elde ettiği karışımı far gibi göz kapaklarına sürdü.

Jane gözlerini açtığı anda hayal kırıklığıyla merdivenin tıpkı eskisi gibi göründüğünü gördü. Belli ki Annette'e ait bir şey bulana kadar büyü harekete geçmeyecekti, dolayısıyla büyüü doğru yapıp yapmadığını anlamasının bir yolu yoktu şu aşamada. Yine de parmak uçlarında ve kirpiklerinde hissettiği tuhaf karıncalanmaya bakılırsa büyü gücünü harekete geçirdiğini varsayabilirdi.

Jane basamakları ikişer üçer atlayarak inip yedinci katta durdu. Yatak odaları bu kattaydı. Hatta Malcolm'la paylaştığı odası da bu kattaydı. Dolayısıyla Annette'in odasını aramaya başlamak için doğru bir yerdi. Kalbi delicesine çarpan Jane, André'nin girişte kontrol ünitesine girdiği şifreyi tuşladı ve kapı açılınca rahat bir nefes aldı. Bir ay önceki kaçışının ardından Doran'ların paranoyak önlemler alması da olasıydı ama neyse ki tüm kontrol üniteleri hâlâ aynı şifreyle çalışıyordu. Jane önce tüm gücünü toplayıp zihniyle uzandı, ardından koridora adım attı.

Koridor sessiz ve karanlıktı. Jane ayağının altında Lynne'in sayısı bini aşan Şark halılarından birinin yumuşaklığını hissederek sessizce en yakındaki kapıya yürüdü. Açtığı ilk kapının ardından çamaşır odası çıkınca hayal kırıklığıyla kapıyı kapadı. Bir sonraki kapının ardındaki manzara, aradığı şeye daha yakındı: Sayvanlı bir karyola, tik ağacından bir gardırop ve mozaik işlemeli şöminenin karşısına yerleştirilmiş koltuklar. Yatak mükemmel bir şekilde toplanmıştı, gardırop boştu. Jane sokak lambalarının odaya vuran sarı ışığında içeriye taradığında hiçbir kişisel eşya göremedi. Gözlerini kırıştırdı, büyülü göz farının bir şey -herhangi bir şey- yapmasını bekledi ama yine bir şey olmadı. *Burası çok büyük bir malikâne*, diye hatırlattı Jane kendine. Fakat buna benzer dört yatak odası daha gezdikten sonra planından şüphe etmeye başlamıştı. Lynne öyle duygusal bir kadın değildi. Lowell Otel'deki odalar bile bu malikânedeki yatak odalarının yanında daha sıcak ve kişisel kalıyordu.

Jane koridordan bir ses geldiğini duyunca en yakınındaki kapıyı açıp kendini içeri attı ama kilidin yerine oturma sesinden kaçınmak için tam kapatmadı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki başının döndüğünü hissedince başını kapıya yasladı ve nefesinin normale dönmesini bekledi. Bu arada koridordan başka ses gelmemişti. Bunun üzerine Jane nihayet rahat bir nefes aldı ve saklandığı odaya çabucak bir göz gezdirdi. Bu oda diğerlerine nazaran daha küçük ve daha sadeydi, penceresi bile en fazla Jane'in omuz genişliği kadardı. *Sofie'nin ya da çalışanlardan birinin odası olmalı*, diye düşündü Jane ve hayal kırıklığıyla iç geçirip odadan çıktı.

Yanlış düşünüyorum, diye karar verdi tekrar koridora çıktığında. Lynne tüm hayatını medyanın gözü önünde yaşıyormuş gibi görünse de aslında mahremiyetine çok önem verir. Dolayısıyla Annette'in eşyalarını öyle herkesin görebileceği ortalık bir yerde bırakmaz. Sonuçta Malcolm bile kız kardeşinin hatırasını bir banka kasasına koymuştu. Jane karanlık koridordan gerisin geri, arka merdivenin kapısına doğru yürümeye başladı. Yine de Lynne, Annette'in eşyalarını yakınında tutmak istemiş olabilir.

Jane, Lynne'in yatak odasının altıncı katta nerede olduğunu biliyordu ama daha önce oraya hiç girmemişti. Pirinç kapı tokmağını çevirirken nefesini tuttu, neyse ki kapı gıcırdamadı. Gözleri odanın karanlığına alıştığında önce sayvanlı bir yatak gördü, ardından koltukları, sehpayı ve devasa gardırobu seçti. *Odasında pencere yok. Direkt güneş ışığına maruz kaldığında alev falan mı alıyor bu kadın?*

Jane gözlerini yumup zihniyle tüm katı taradı, ardından odanın ışığını açmak için düğmeye dokundu. Fakat oda ışıktaki en az karanlıkta olduğu kadar ruhsuz ve soğuk görünüyordu. Duvar kâğıdı, Jane'e ikiz kuzenlerin kurşunu gözlerini hatırlatan metalik bir siyahtı. Üzerinde de yine koyu gri tonlarda, tavana tırmanan ama ulaşamayan asmalar vardı. Aynı iç karartıcı tema, yatak örtüsünde ve yastık kılıflarında da kullanılmıştı. *Bak sen, şeytanın yastık kılıfları da varmış.* Jane ürperdi ama oda şimdi aydınlık olmasına rağmen hiçbir eşya göz kapaklarındaki büyüyle öne çıkmamıştı. Derken Jane karanlıkta güçlkle fark ettiği bir kapı gördü.

Kesin banyodur, diye düşündü Jane, diğer taraftaki açık kapının gri-mermer bir banyoya açıldığını görmüş olduğu hâlde.

Burada da bir şey bulamayacağım. Fakat Swarovski taşlı, bur-nu açık siyah ayakkabıları âdeta kendi başlarına hareket ediyor, onu kapalı kapıya doğru götürüyordu. Yürürken bal rengi yer döşemeleri ayağının altında hafifçe gıcırdadı. Artık çok geçti. Onu duyan kimse yoktu, kimse onu durdurmayacaktı ve birkaç saniye sonra eli kapı kolundaydı. *Bu çok kötü bir fikir,* diye hay-kırıyordu beyni ama Jane yine de kapıyı açtı.

Odanın ışığını açarken Jane'in bütün duyuları ayaklanmıştı. Burası Lynne'in çalışma odası olmalıydı. Pencerenin önünde tik ağacından devasa bir masa duruyordu, sol taraftaki duvarda ise yine tik ağacından dosya dolabı vardı. Jane, yatak odasındaki ile aynı olan duvar kâğıdını tarayıp bir kasa falan aradı ama gözüne bir şey çarpmadı. Görünen o ki Lynne sade ve süssüz bir oda-da çalışmayı seviyordu. Masası da en az duvarları kadar boştu. *Lynne ailesinin tarihine saplantılı. Öyle olduğunu biliyorum,* diye düşündü Jane gergin bir şekilde ve dosya dolabının çekmece-lerinden birine uzandı. Çekmece kolayca açıldı. Jane onu itip diğerine uzandı. İkinci çekmece de kilitli değildi. Böylece Jane odayı aramaya devam etti ama göze çarpan bir şey yoktu ve hiç-bir şey kilit altında değildi.

Kim bu lanet olası kadın? Jane'in nefesi hızlandı. Şimdi ne yapacaktı? Bütün gece evde dolanıp duramazdı, bir noktada partiye geri dönmek zorundaydı. Planı, Lynne'in Annette'ten hatıra olarak sakladığı bir eşya bulmaktı ama ya baştan beri yanlış yoldaysa?

Yatak odasına geri dönmek için kapıya yöneldiğinde sende-ledi, midesine berbat bir kramp girdi. Titreyen elleriyle çalışma odasının, ardından da yatak odasının ışıklarını kapayıp koridora

çıktı. Derken çalışma odasının kapısını kapamadığını fark etti ama kulakları uğulduyordu, yaşadığı başarısızlık hissiyle dermanı kesilmişti ve bu önemli detayı bile umursayacak hâlde değildi.

Ella olarak sadece iki haftam daha var, sonra yine Jane olup bu kadının insafına kalacağım. Eğer bu evde bir yerde Annette'e ait bir eşya varsa bile burası büyük bir malikâneydi, üstelik Malcolm bir keresinde iç planı ihtiyaçlarına göre birkaç kez değiştirdiklerinden bahsetmemiş miydi? Yani Annette'in eski yastığında Ariel McCarroll bile uyuyor olabilirdi ve Jane sekiz katın tamamını yakalanmadan arayamazdı.

Jane sırtını koridorun duvarına yasladı, çaresizlikle gözlerini yumdu. Beynini zorlamaya, yeni bir plan düşünmeye çalışıyordu ama kendini boş bir kabuk gibi hissediyordu. Aklına yapacak daha iyi bir şey gelmediğinden, arka merdivene açılan kapıya doğru yürümeye başladı. Üst kata ulaştığında, kapıyı açıp partiye adım atmadan önce durdu ve şakaklarını ovdu. "Tamam," diye mırıldandı yüksek sesle. Ama kapı koluna uzandığında birden durdu. Basamaklar burada son bulmuyordu, yukarı doğru devam ediyordu. Bir kat daha vardı.

Kirli sırlarını orada saklıyor.

Oraya kapatıldığında yaşadığı korkunun hatırasıyla vücudu kasıldıysa da Jane kararını vermişti, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

ON DOKUZ

TAVAN ARASINA ÇIKAN MERDİVENLER HALIYLA KAPLANMADIĞINDAN Jane ses çıkarmamak için her adımını dikkatle atmak zorundaydı. Ciğerlerine çam kokusu ve toz doldu. Partiye döndüğünde saçlarının küf kokacağından emindi.

Merdivenin en tepesindeki kapılardan biri çocuk odasına benzeyen bir yere açılıyordu ama Jane artık gerçeğı biliyordu. *Charles'in odası*, diye düşündü üzüntüyle. Ne olur ne olmaz diye büyüyle kaplı göz kapaklarını kırıştırdı. Burada Annette'e ait bir şey yoktu, doğru tahmin etmişti. Yine de hafif bir hayal kırıklığı hissetti.

Diğer oda, eğimli çatının altında tek bir öğrenci sırasıyla bir sınıftı. *Acaba buraya öğretmen de getiriyorlar mı*, diye düşündü Jane parmaklarını tozlu karatahtanın üstünde elini gezdirirken. Charles bütün hayatını bu tavan arasında geçirmişti. Evin çalışanları elbette ki onun varlığından haberdardı ama Lynne ya-

bancıların buraya girmesine izin vermezdi muhtemelen. Jane, Doran'ların ufak tefek, pörtlek gözlü hizmetçisi Sofia'nın tahtasının önünde durup, salyası akan Charles'a coğrafya dersi anlattığını hayal etti.

Ama bazen illaki bir doktora ihtiyacı oluyordur, diye düşündü Jane ve sanki ev onun bu sorusuna cevap vermek istermişçesine bir sonraki kapı, bir hastaneden Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katma ışınlanmış gibi duran bir odaya açıldı. *Vaaay, Lynne eğer bir sırrı saklamaya karar vermişse hiçbir detayı atlamıyor.*

Sonraki odada bir düz ekran televizyon, karşısında bir kanep ve tıka basa kutu oyunları dolu rafların yanı sıra Charles vardı. Saçları yüzüne düşmüştü ve sanki kanepenin geri kalan üçte ikilik bölüm ona yasakmış gibi o koca gövdesiyle kanepenin bir köşesine sinmişti, iri ellerinde Stratego oyunu parçalarını tutuyordu. Kapı gıcırdayarak açılınca kafasını kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktı ve ağzından başka bir oyun parçası yere düşüverdi.

“Jane,” dedi Charles sevinçle. “Arkadaşım Jane.”

Adını duyunca Jane korkuyla irkildi, ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Uzun ince parmakları hâlâ ceviz kahverengisiydi, saçları hâlâ koyu renk ve omuz hizasındaydı. Parmaklarını elmacık kemikleri, burnu ve dudakları üzerinde de gezdirdi. Bir değişiklik yoktu, hâlâ Ella'ydı. Değişim büyüsü yerli yerindeydi. Charles büyülü yüzünü görmüyordu sadece.

“Charles,” dedi Jane sonunda. “Beni hatırladın mı?” Charles ağır hareketlerle kanepeden kalkarken Jane her ihtimale karşı, olur ya kaçması gerekirse diye kapının açık olduğundan emin oldu. Ama Charles ona doğru yürümek yerine diğer tarafa yö-

neldi. Jane olabilecek tüm aksilikleri göz önünde bulundurarak ellerini yumruk yaptı ve peşinden gitti. Hem Charles'ın olası bir ani hareketinden kaçınmak için hem de adam banyo yapmayı hiç sevmediğinden Jane ona fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Charles ise bu arada kendi hedefine kilitlenmişti.

Charles'ın yatak odasına girdiklerinde, paranın satın alabileceği envaiçeşit oyuncağın arasında adamın bakımsızlığı Jane'in gözüne daha da acıklı göründü. Charles ise büyük beyaz bir şifonyerin en üst çekmecesini altüst etmekle meşguldü. Eline gelenleri etrafa fırlatıyordu. Sonunda zaferle homurdandı ve Jane onun ne aradığını görünce öfkeden kıpkırmızı kesildi. Charles ellerinin arasında, Jane'in tavan arasından kaçarken ona rüşvet olarak vermek zorunda kaldığı kırmızı dantelli tangayı tutuyordu. Charles tanga'nın dantelini okşadı ve "Jane," dedi sevgi dolu bir sesle.

"Geri geleceğimi sana söylemiştim," diye doğaçlama yaptı Jane, gerçi böyle bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu. Charles büyük bir dikkatle onu izliyordu. Jane boş boş bakan bu gözlerin ne gördüğünü kestiremedi.

Kendi zihninden Charles'ın zihnine bir uyarı sinyali yollayıp "Charles," diyerek konuşmaya başladı, "yine senin yardımına ihtiyacım var. Geçen defa bana çok yardımın dokunmuştu. Yine yardım edebileceğini biliyorum."

"Arkadaş dayanışması," diye mırıldandı Charles yavaş hareketlerle yatağına otururken. Ama gözlerini Jane'den kaçırıyordu ve Jane onun zihninde, kendisi kaçtıktan sonra Lynee'in ona ne kadar çok sinirlendiğine dair hatıraları gördü. Lynne neyse ki Charles'ın Jane'e kendi isteğiyle yardım ettiğinden şüphelenme-

miş ve Charles'ın canını yakmamıştı ama Lynne yine de onun annesiydi, onun öfkelenmesi bile Charles'ı üzmeye yetmişti.

“Geçen seferki gibi olmayacak,” dedi Jane, Charles'ı rahatlatmaya çalışarak. Ve gerçekten öyle olmayacağını umuyordu. Charles o zaman Jane'i ne kadar korkutmuş olursa olsun Jane onun acı çekmesini istemezdi. “Kız kardeşin hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyorum sadece. Bana Annette'ten bahsedebilir misin?”

“Benim erkek kardeşim var,” dedi Charles tereddütle ve elini pantolonunun cebine soktu. Jane, Malcolm'un ona verdiği Yale anahtarlığı cebinde taşımayı çok sevdiğini hatırladı ve cebinde beceriksizce çevirdiği şeyin o anahtarlık olduğunu umdu. “Onun bir kız kardeşi vardı.”

Hiç tanışmadılar ki, diye hatırlattı Jane kendine. Yani Charles'ın Annette'le aralarındaki kan bağıını tam olarak anlamamasında şaşılacak bir yan yoktu. Charles'ın zihninde Annette'le ilgili bir anının izini sürmek anlamsız olurdu. Annette öldükten -ya da onlar öyle sandıktan- sonra Lynne bir kız çocuğu doğurmak ümidiyle gebe kalmıştı ve Charles dünyaya gelmişti. “Malcolm sana Annette'ten hiç bahsetti mi?”

Charles başını hayır anlamında iki yana sallayarak yatağının üstünde öne arkaya gidip geldi. Bu esnada Jane, Charles'ın anıları arasında dolaşüyor, Malcolm'un gençliğine rastladığında durup bakıyordu ama tam olarak ne aradığını bilmiyordu. Jane boğulduğunda Annette'in nasıl göründüğünü bilse de Charles eğer Anette'in fotoğrafını görmemişse onu hatırlamayabilirdi. *Elbette Charles'ın zihninde düzenden eser yok,* diye düşündü sinirle. Charles'ın düşünceleri arasında anlayıp izini sürebileceği

hiçbir bağlantı bulamıyordu ve anıları Jane'in zihnine depremde tavandan dökülen sıvalar gibi düşüyordu.

Charles ani bir hareketle yataktan kalkınca Jane geri sıçradı. Charles başka bir odaya açılan kapıya doğru ilerlerken Jane'e belli belirsiz bir hareket yapıp peşinden gelmesini işaret etti. Jane artık partiye dönmesi gerektiğinin farkındaydı, planladığından çok daha uzun bir süre ortadan kaybolmuştu. Ama elinde değildi, bir zamanlar canavar zannettiği bu üzgün ve kırgın oğlanın ona göstermek istediği şeyi görmeden geri dönemezdi. Kale gibi yığılmış yastıkların etrafından dolanıp onu takip etti. İki oda sonra tavan arasının Charles'a ait bölümü geride kalmıştı. *Bağlanıp kapalı tutulduğum oda buralarda bir yerde olmalı,* diye düşündü Jane ürpererek. Gerçi o zaman Charles'ın odalarından geçmeden, merdivenden direkt gittiklerinden daha kısa bir mesafe yürüdüklerini hatırlıyordu. Derken Charles'ın durduğunu fark etti. Charles'ın onu getirdiği odayı görünce Jane de olduğu yerde kalakaldı.

Odanın duvarları raflarla kaplıydı, raflara düzgün sıralar hâlinde kutular dizilmişti. Yerdeki kutular ise düzensiz bir şekilde öylece yığılmıştı, aralarında muhtemelen bir kişinin geçmesine yetecek kadar bir boşluk vardı ama denemek pek güvenli görünmüyordu. Kutuların çoğunun kapağı yoktu, ayrıca köşeleri denk gelecek şekilde üst üste konulmadıklarından Pisa Kulesi gibi görünüyor, her an devrilecekmiş gibi duruyorlardı. Her kutuya, üstünde baş harfler bulunan birer etiket yapıştırılmıştı ve Jane kutuların içinden taşan kurdeleleri, kupaları, kil heykelcikleri, pelüş oyuncakları görebiliyordu. *Kötü cadılar, pastel boyayla yapılmış resimleri mi saklıyor?*

Belli ki öyleydi. Kutulardan bir kısmının üstündeki etikette “MWD” harfleri vardı: *Malcolm Walter Doran*. Jane nefesini tuttu ve kutuları devirme riskini alarak içlerinden birini çekip aldı. Kutunun içinde bir adet Güneş Sistemi maketi, bir dolu defter ve bir tane dizlik vardı. Jane düşünceli bir tavırla Satürn’ü döndürürken “Hiçbir şeyi atmıyorlar, değil mi?” diye mırıldandı.

“Kız kardeş,” dedi Charles sarı tırnaklarıyla Blake Holding kutularından birinin köşesini çizerek.

Charles ona doğru yürürken Jane kendine rağmen gülümse-di. *Biri tarafından tanınmak güzel. Özellikle de beni öldürmeye çalışmayan biri tarafından.* Jane bunun geçici olduğunu bilse de iki hafta boyunca aynada bir yabancıнын yüzünü gördükten sonra, hâlâ magazin sayfalarında Malcolm’la fotoğraflarına rastlamıyor olsa kendi yüzünü unutmaktan korkmaya başlamıştı.

“Kız kardeşinin ikinci ismini biliyor musun?” diye sordu Charles’a ümitle, bir yandan da kutuları incelemeye başlamıştı. Charles sorusuna cevap vermek yerine elindeki kutuya açtığı deliği genişletmekle meşguldü. Neyse ki cevap verip vermemesi Jane için çok önemli değildi, ne de olsa kutuların üstündeki üç harften ikisini ayırt edebileceğini biliyordu. Etiketlere bakarak kutuların arasında ilerledi. Fakat kutuların hepsi neredeyse tıpatıp birbirine benziyordu ve bir süre sonra aynı yerde dolanıp durduğundan şüphe etmeye başladı. Derken kutulardan birinin hafifçe parladığını fark etti. Gözlerini kırıştırdı ama görüşü netleşmedi, sanki bu parlaklık kutunun içinden yayılıyor-muş gibiydi. Jane etiketi görmek için boynunu uzattı. Etiketle “ALD” yazıyordu. Jane kendi etrafında döndü ve iki kutunun

daha aynı şekilde parladığını gördüğünde yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. *İçinde Annette'in eşyaları olan üç kutu. Kendi isteğiyle vazgeçmediği eşyalar. İhtiyacım olandan bile daha fazlası.*

Kutulardan birini çekip içeri karıştırmaya başladı. Çoğunlukla giysiler vardı. Tişörtler, şortlar, taytlar, şık tunikler... Dantellerle süslü mavi kadife elbiseyi gördüğünde Jane'in nefesi kesildi. "Altı yaşındayken dünyanın en şık giyinen kızımış," diye söylendi Jane kıyafetleri yeniden kutuya koyarken. Kıyafetler büyü için yeterince kişisel olmayabilirdi. Üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun Annette'in hâlâ kendine ait olarak gördüğü bir eşyaya ihtiyacı vardı. Raflardan birinde duran diğer parlak kutuya uzandı. Bu kutudan, içinde gümüş zincirler, klipsli küpeler olan deri kaplı bir mücevher kutusu çıktı. Ayrıca iki çift deniz ayakkabısı, evde yapılmış gibi duran bir oyuncak bebek ve Jane'in ilk büyüyu yaparken parçaladığına benzer camdan tek boynuzlu atların durduğu beş tane kadife kaplı kutu ve defalarca yıkanmaktan yıpranmış bir pelüş tavşan vardı. Dipte başka şeyler de bulacaktı muhtemelen ama Jane daha fazla bakmaya lüzum görmedi.

"Teşekkür ederim, Charles," diye fısıldadı içtenlikle. Charles hâlâ Jane'e doğrudan bakmaya çekiniyordu, kutu yığınlarının ardına saklanmıştı. Onun bu utangaçlığı Jane'e cesaret verdi. Sol serçe parmağındaki örgü yüzüğü çıkarıp parmak uçlarında Charles'a doğru yürüdü ve nefesini tuttu. Yüzüğü Charles'ın pis avucuna bıraktığında yüzünde çekingen bir tebessüm görür gibi oldu. "Artık gitmem lazım," dedi Jane yüzüğe bakarak geri çekilirken. *Artık benim değil,* diye düşünüyordu bu sırada. *Bu yüzüğün artık benimle hiçbir bağlantısı yok.* "O artık senin ve en

kısa zamanda geri gelip seni ziyaret edeceğim. Sen gerçekten de iyi bir dostsun.”

Ağzından dökülen kelimeleri duyduğunda bunları en içten duygularla söylediğini hissetti. Ardından elinde kutuyla merdivenlere koştu; kutuyu arka kapıya saklayabilir ve kimsenin bakmadığı bir anda oradan alabilirdi. 665 numarada, kimsenin arka merdivenleri umursamadığını bilecek kadar uzun süre yaşamıştı.

Ve şimdi tek yapmam gereken şu partiyi sağ salım atlatmak, diye düşündü neşeyle. Cadıların ters bakışları ve André'nin bunaltıcı ilgisi her ne kadar eğlenceli bir gece vadetmiyorsa da Jane'e aniden çok daha katlanılır gelmeye başlamıştı.

JANE PELÜŞ TAVŞANIN YIPRANMIŞ GRİ TÜYLERİNE DOKUNDU. Kutu ve kutudaki diğer eşyalar dolabın yanında, yerde duruyordu ve Jane yorganın üzerine bağdaş kurmuş, heyecanla hoplayıp zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Kutudan çıkan ganimetleri bir an önce inceleyebilmek için üstündeki siyah elbiseyi bile çıkarmamıştı. Gerçi taşlı ayakkabılarını ilk fırsatta fırlatıp atmıştı.

Parti sonrasında André'yi başından savmak, parti esnasında ondan kurtulmaktan daha zordu. Partiye döndükten sonra her fırsatta her lafın arasına, aklına gelen her türlü kombinasyonda gıda zehirlenmesi lafını sokuşturup durmuştu, böylece André sonunda pes etmek zorunda kalmıştı. *Koşarak inip çıktığım onca merdivenden sonra buna inanmak çok zor değildi,* diye düşündü Jane. Nitekim otelin asansöründe aynaya baktığında, Doran'ların partisine bir telaş geri dönerken saçını ba-

şını adamakıllı düzeltip makyajını tazelemediğini fark etmişti. *André'nin beni bırakmaya razı olmasına şaşmamak lazım, bu gece ben bile benimle uyumak istemezdim*, diye düşünmüştü. Yine de öyle mutluydu ki kıkırdamamak için kendini zor tutmuştu. Artık hiçbir şey onu Annette'i bulmaktan alıkoyamazdı.

Tavşan yorganın üstünde bıraktığı yerden, sağlam kalan tek camdan gözüyle Jane'i süzüyordu. *Büyüyü tek başıma yapabilir miyim acaba*, diye aklından geçirdi Jane ama sonra beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. Sonuçta ilk denemesinde yanında iki Wiccan, tonlarca kristal ve cam bir şişede tatsız tuzsuz bir sıvı vardı. Fakat öyle heyecanlanmıştı ki büyüü içinde kıpır kıpırdı. Bu gece uyuması imkânsızdı. Damarlarında dolaşan güç ona, yeterli büyüü olduğu sürece her şeyi göğüsleyebileceğini fısıldıyordu.

Jane gözlerini kapatıp yedi kez derin derin nefes aldı, ardından zihniyle pelüş tavşana doğru uzandı. Aptalca olduğunu bilse de büyüünün bir kısmını bile olsa tekrarlamak istiyordu, böylece kollarını kaldırıp tavşanı içine alacak bir çember oluşturacak şekilde ellerini birleştirdi. Büyüyü bu çemberin içinde tuttu. Misty'nin söylediği büyülü sözleri hatırlamadığından bunun yerine Dee'nin meditasyon mantrasını, sözlerin anlamından ziyade ritmine odaklanarak tekrar etmeye başladı.

Elleri havada olmasına rağmen birkaç dakika sonra fiziksel olarak tavşanın tüylerini, plastik bıyıklarını ve siyah cam gözünü hissetmeye başlamıştı. Annette'in tavşanı her eline alışında, ona her sarılışında bıraktığı görünmez parmak izlerinin yağlı kalıntısını bile neredeyse hissedebiliyordu. Bu izlere odaklandı. *Bana Annette'in nerede olduğunu söyleyin. Beni Annette'e götürün.*

Başta uğultu öyle hafifti ki fark etmedi bile, derken şiddetle-nince elleriyle kulaklarını kapatabilmeyi diledi ve sonrasında bi-linci sertçe bedeninden koptu. Kendini acıya hazırlamış olsa da bu sefer acı kat kat artmış gibiydi. *Keşke şu sıvıyı içmiş olsaydım*, diye düşündü, bir yandan da hâlâ bedeninde olmayı diliyordu ki kusup rahatlayabilsin. Fakat acının geçmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Artık Lowell Otel’de değildi.

Lowell Otel’de değilsem neredeyim? Annette nerede? Jane etrafı-na bakmaya çalıştı ama bir kez daha hayal kırıklığıyla kendi ba-şına hareket edemediğini fark etti. Annette’in hareket etmesini, dönmesini, duymasını ve bakmasını beklemek zorundaydı. *Bu sefer kimin bedenine girdiğimi biliyorum en azından*, diye teselli etti kendini. Bu kez, öldüğünü sandığı bir kadının bedeninde olduğunu keşfetmenin şokunu ve kafa karışıklığını yaşamayaca-ğından, işe yarar bir şeyler görecektik kadar uzun süre Annette’in bedeninde kalabileceğine emindi.

Jane’in görüşü netleştğinde Annette elinde bir bıçakla limon soyuyordu. Ucuz bir kabuk soyma bıçağıyla limonun kabuğunu soyduktan sonra önce dörde, sonra sekize bölmeye başladı. Yani henüz işe yarar bir şey yoktu. Jane görüş alanını dikkatle göz-den geçirdi. Görebildiği kadarıyla o iç karartıcı stüdyo dairede değillerdi. Burası daha büyüktü ve arkadaki küçük pencereden içeri sızan sabahın ilk ışıklarına rağmen daha karanlıktı. *Bir bara benziyor*, diye tahmin etti Jane. Köşede duran şu şey de mü-zik kutusu olsa gerek. Bu arada Annette dilimlediği limonları plastik bir kaba koyuyordu. Jane heyecanla bir sonraki hareketi bekledi. Ama Annette başka bir kaptan başka bir limon alıp yine en baştan soyma işine girişti.

Sen benimle dalga mı geçiyorsun, diye bağırmaya çalıştı Jane ama Annette'in çenesi seğirmedi bile. *Koca büyüüyü tek başıma yaptım ve sen abuk subuk işlerle uğraşarak zamanımı boşa harcıyorsun.* Annette'in bedeninde daha ne kadar kalabileceğini bilmiyordu ve dünyanın her yerinde aynı olan limonlardan bir yere ulaşamayacağı ortadaydı.

Annette ikinci limonu doğradıktan sonra dilimleri yine plastik kaba koydu ve döndü. Jane, Annette'in kaslarının hareketiyle heyecanla kasıldı ama sonra hayal kırıklığıyla çöktü. Annette misket limonlarını arıyordu sadece. Misket limonları tezgâhın biraz daha ilerisindeydi ama Annette sepeti gördüğü anda bir tane alıp kesme tahtasına geri döndü ve yine o sıkıcı işini yapmaya başladı.

Bıçağın yeşil kabuğu soymasını bir süre daha izleyen Jane aniden bir şey hissetti. *Bir şey gördüm,* dedi. *Bir şey vardı... Hatırlamaya çalış!*

Annette misket limonunu da kesmeyi bitirip dilimleri başka bir plastik kaba koyduktan sonra kapları ve kesme tahtasını öylece bırakıp başka bir yöne doğru ilerledi. Misafiri olduğu beden gerinip ellerini başının ardına kenetlerken Jane kendi kaslarının çekildiğini ve eklemlerinin ağrıdığını hissetti. Annette'in görüş alanında şimdi farklı boy ve şekillerde dizi dizi bardak ve içki şişesi vardı. Jane şişelerin arkasında tozlu ve siyah benekli bir ayna fark etti. Aynadaki yansıma, mekânın ahşap masalarını ve sıralarını gösteriyordu, onların arkasında da gri-beyaz ışıklı bir dikedörtgen vardı.

Pencere, diye hatırladı Jane. Dönme zamanı gelmişti, gözleri kapanıyordu ama önemli değildi. Çünkü pencereden görünen

silüeti genel hatlarıyla seçebilmişti. *İkiye bölünmüş bir fıçı havası veren iki geniş pencere*, dedi Jane kendi kendine, her bir detayı ezberlemeye çalışarak. *Sarımsı tuğlaların ortasında, üstünde küçük bir saatin olduğu bir kule*. Tam ne gördüğüne emin olacakken, pencerenin önünde binanın görüntüsünü engelleyen kırmızı bir bulanıklık belirdi. Annette yine kesme tahtasına gitmek için dönmüştü. Jane zihniyle onun zihnine uzanıp durmasını sağlamaya çalıştı. Fakat belli ki bedeninden kopukken büyüü çalışmıyordu çünkü Annette hiç tereddüt etmeden işinin başına döndü.

Fakat tam Annette dönerken Jane'in gözleri, daha önce de aklını kurcalayan bir şeye takılmıştı. Bar tezgâhının üstünde, limon dilimlerinin olduğu kabın yanında bir gazete duruyordu. Jane, Annette'in gözleri bir kez daha kesme tahtasına kilitlenmeden önce gazeteye doğru dürüst bir bakış atabilmişti.

The Times yazısını ve iki kelimenin arasındaki armayı açıkça görmüştü. Bu çok popüler bir gazete ismi olsa da Jane ne gördüğünü biliyordu. Atelier Antoine'de çalıştığı iki yıl boyunca bu sembolü her gün masasının yanında görmüştü çünkü İngiliz bir diplomatın kızı olan Elodie Dessaix, *The Times* abonesiydi. *Ve şu kırmızı şey... Onun iki katlı bir otobüs olduğuna eminim*, dedi Jane içinden.

Jane ruhunun Annette'in bedeninden çekildiğini hissetti. Şimdilik yumuşak bir çekişti ama muhtemelen böyle devam etmeyecekti. Bu seferlik iyi iş çıkarmıştı ama büyü sonsuza dek süremezdi elbette. Annette'in bedenini terk etmemek için çekişle mücadele etmeyi düşünse de geçen defa yaşadığı acıyı hatırlayınca bayılacak gibi oldu. *Üstelik çok da yorulдум*, diye geçirdi aklından Jane. *Bırak gitsin*.

Ve böylece Jane pes etti. Gözlerini kırpıp açtığında otel odasının yüksek beyaz tavanını gördü ve iki büklüm vücudunun altındaki yorganı hissetti.

Kendim çıktım, diye düşündü. Oradaydım ve sonra vazgeçip geri döndüm.

Fakat bu arada tüm enerjisi de bitip tükenmişti. Kalkıp oturacak hatta baş ucundaki düğmeye uzanıp ışığı kapatacak hâli bile yoktu. Zihni karanlık dehlizlere doğru yol alıyor, onu ölü gibi uyumaya davet ediyordu.

YİRMİ BİR

JANE, SAINT-CROIX-SUR-AMAURY'DEKİ ESKİ ÇİFTLİK EVİNDEYDİ ama büyükannesini hiçbir yerde bulamıyordu. Evin içinde dolanırken merdiven boyunca asılmış olan iç karartıcı yağlıboya tablolara parmak uçlarıyla dokundu. Sonrasında mutfığa girdi ve gözüne yuvarlak mutfak masasının üstünde duran mavi cam vazonun içindeki solmuş papatyalar ilişti. Büyükannesine seslenmek istiyor ama ses telleri buna izin vermiyordu. Çabucak mutfaktan çıkıp salona doğru ilerledi. Koridor ona çok kısa geldi, oysa salona girmeye korkuyor, bunu ertelemeye çalışıyordu. Fakat işte salonun kapısı tam karşısındaydı. Onu içeride bekleyen şeyden daha fazla kaçamazdı.

Malcolm çiftlik evinin kapısını kuvvetle yumruklarken Jane kendini salonda bulacağı şeye hazırlamaya çalıştı.

Adım adım salona yaklaşırken kapıdan gelen yumruk sesi de giderek şiddetleniyordu. *Şunu yapmama izin verse ya*, diye

söylendi Jane sinirle. *Üstelik burada olmamın tek nedeni kendisi.*

Jane salona girip büyükannesini görmek istedi ama kapının sesi düşünmesine fırsat vermiyordu. Salon kapısı ile ön kapı arasında tereddüt etti. Belki de önce Malcolm'un ne istediğini öğrenip büyükannesini sonra görmesi daha mantıklıydı. *Ama büyükannemi görmem lazım,* diye mırıldandı panikle. Malcolm'u içeri almadan önce büyükannesini görmek istemesinin bir sebebi olduğu muhakkaktı. Ne var ki ön kapıdan gelen gürültü bu sebebi hatırlamasına izin vermiyordu.

İçeri gel, diye fısıldadı.

"İçeri gel," diye mırıldandı Jane yüksek sesle, yatakta dönüp yüzünü oteldeki yastığına gömerek.

Ardından sıçrayarak kalktı. Otel odasının kapısı çalınıyordu. Kapıda her kim varsa kendini hazırlamak için birkaç saniyesi vardı. Pelüş tavşanı yatağın altına yuvarladı, yorgani yatağın kenarından sarkıtıp görünmeyeceğine emin oldu. Ardından Annette'e ait eşyaların olduğu kutuya koştı, onu dolaba tıktı. Lowell Otel'in bornozunu siyah elbisenin üstüne geçirdikten sonra kapiya doğru yürüdü.

Jane kapiya ulaşana kadar, kapıdan gelen yumruklama sesi en az rüyasındaki kadar şiddetlenmişti. Kapıyı açtı. Kapının ardında duran kişi Malcolm değildi (*Tabii ki o değil,* diye iç geçirdi üzüntüyle), André'ydı.

André de karşısında onu gördüğüne en az Jane'in onu gördüğüne şaşırdığı kadar şaşırmıştı. Dün gece yaşadığı onca stres ve büyü maratonunun ardından çok berbat görünüyor olmalıydı. Bu arada André kendini toparlamış, seksi gülüşünü dudaklarına

yerleştirmişti bile. Elindeki Pommery şişesini havaya kaldırdı. “Kahvaltıda sana eşlik etmek için kendimi davet ettirebileceğimi düşündüm,” diye açıkladı kibarca. “Bu yüzden sana baştan çıkarıcı hediyelerle geliyorum,” derken meraklı gözleri Jane’in omzunun üstünden odayı inceliyordu. Hafifçe öne doğru eğilen vücuduysa odayı daha iyi görmek için içeri girmek istediğine işaret etti.

Dün geceki tuhaf davranışlarımla onu şaşırtmış olmalıyım. Aslında André, Jane’in cadı olduğunu anladığından beri ondan şüpheleniyor olmalıydı ve tabii ki gıda zehirlenmesi bahanesini yutmamıştı. Fakat Jane, Doran’ların evine gidiş amacının kanıtlarını sakladığına göre sorun yoktu. Böylece olabildiğince inandırıcı bir şekilde gülümsedi ve kenara çekilip André’nin içeri girmesine izin verdi.

“Oda servisini arayayım. Portakal suyu da isteyeyim mi yoksa senin buzdolabında var mı?” diye sordu André oturma odasına doğru ilerlerken.

“Portakal suyum yok,” diye karşılık verdi Jane ve onu takip etti. Dün geceye dair ayrıntılar zihninde canlanmaya başlamıştı. “Aslında korkarım oda servisini çağıracak vaktim de yok. Hemen yola çıkmam gerekiyor, beklenmedik bir seyahat çıktı. Bu şeyi de sanırım dönüşüme saklamamız gerekecek.”

Şampanyanın mantar tıpası aniden patlayınca Jane irkilip gayriihtiyari koridorda geri sıçradı. André olabildiğince nazik ve kaygısız bir tavırla bar dolabından iki şampanya kadehi çıkarıp dikkatlice doldurduktan sonra kadehlerden birini Jane’e uzattı. Ama Jane kadehe doğru uzandığında André kadehi bırakmadı. Jane başını kaldırıp baktığında André’nin merakla ona bakan si-

yah gözleriyle karşılaştı. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu André rahat bir tonla.

Jane geri çekilme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı çünkü André tek bir hareketiyle korktuğunu ya da tereddüt ettiğini anlayabilirdi. *Lynne’in benimle ilgilenmesi, iki ucu keskin bıçak. André beni korkutup kaçırmayı göze alamaz ama gözü üzerimde.* Nihayet kadehi aldığı anda gözlerini yumup şampanyasını yavaşça yudumladı, sinirlerini yatıştırmak için bu anı elinden geldiğince uzatmaya çalışıyordu. Şu ana kadar André’ye anlattığı neredeyse her şey yalandı ve adamın artık onun yalanlarına inanacağı şüpheliydi. Dolayısıyla gerçekten nereye gittiğini söylese ne fark ederdi ki? Londra ne de olsa büyük bir şehirdi. Üstelik Annette Doran’ın yaşadığını ondan başka bilen yoktu. Gereksiz bir yalan yüzünden yakayı ele vermektense gerçeği söylemek daha mantıklıydı. “Londra’ya gitmem gerekiyor,” dedi arkasını dönüp kanepeye doğru yürürken. “Bu öğleden sonra yola çıkıyorum. Acilen halletmem gereken bir aile meselesi çıktı.”

André odayı üç uzun adımda arşınlayıp kendini Jane’in oturduğu kanepeye bıraktı. André’nin yakınlığıyla kolundaki tüyler yine diken diken olunca Jane otomatikman bornozun kollarını çekti. “Bana aileden hiç bahsetmedin,” dedi André.

Ailem hakkında yalan söyleyemem, diye bir karara vardı Jane panikle. Somut gerçekler uydurursa André’nin anlattıklarını kontrol edebileceğini biliyordu. En iyisi muğlak bir cevapla geçiştirmekti. “Son derece sıkıcı bir ailem var,” diye karşılık verdi Jane gözlerini masum masum açarak. “Yirmi yaşındaki kuzenim ara sıra rock yıldızı gibi partileyip ailemize biraz hareket katıyor sadece. İki kez rehabilitasyon merkezine yattı. Ama işe yaramı-

yor. Yine kontrolden çıkmadan önce bu kez onu bulup konuşma görevi bana verildi.”

“Londra ha? Bugün?”

Jane evet anlamında başını sallayıp şampanyasından bir yudum daha aldı. André’nin de şampanyasını yudumlayıp biraz gevşemesini umuyordu. “Daha bilet almadım ama öğleden sonra bir uçuş bulurum herhâlde. Yani anlayacağın bugün beni biraz yoğun bir sabah bekliyor.”

André’nin yüzünde eğlenir gibi bir ifade belirdi. “Saatin neredeyse öğlen olduğu düşünülürse öyle olmalı.”

Lanet olsun! Jane dönüp şömine rafındaki saate baktı. *Hâlâ bornozumla dolanmama şaşırması boşuna değilmiş.* Büyü onu sandığından daha çok hırpalamıştı belli ki, neredeyse on bir saat uyumuştı. “Vay canına,” dedi içten bir şaşkınlıkla. “Dün gecenin sonuçları biraz ağır olmuş.”

André düşünceli bir şekilde başını sallarken Jane onun, dün gece partiden uzun süreli kayboluşu ile şu anki derbederliği arasında bir bağ kuruyor olmasını umdu. Hoş bir tesadüf eseri, bu sabahki hâli dünkü yalanını destekliyordu. “Pekâlâ,” dedi André sonunda, “bu durumda hizmetindeyim.” Jane merakla kaşlarını kaldırıp bir açıklama yapmasını bekledi. “Bu sabah böyle pat diye gelmemin bir sebebi vardı,” diye itiraf etti André. “Ben de sana bir süreliğine şehri terk etmem gerektiğini söyleyecek, yokluğumu affetmeni rica edecektim. Gitmek zorunda olduğumu açıklayacaktım... Fakat sen de gideceğine göre daha iyi bir zamanlama olamaz.”

“Ah,” dedi Jane ama başka ne diyeceğini bilemeyerek sustu, kafası karışmıştı. “Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu sonunda.

“Avrupa’ya.” André’nin daha fazla ayrıntı vermeye niyetli olmadığı barıydı. “Ama Londra’ya da uğramayı düşünüyordum ve şimdi bu fikir daha bile cazip hâle geldi. Yani,” diye devam etti, Jane’i hazırlıksız yakalayan soğuk iş adamı tonuyla, “benim uçağımla gideriz. Pilota saat beşte yola çıkacağımızı bildirdim, dolayısıyla birlikte kahvaltı etmek için bol bol vaktimiz var.”

Jane gözlerini kırıştırdı. *İşte bunu beklemiyordum*, diye düşündü. “Ben sana ayak bağı olmayayım,” diye konuşmaya başladıysa da sıralayacağı bahanelerin işe yaramayacağını biliyordu.

“Saçmalama,” dedi André tıpkı Jane’in tahmin ettiği gibi. Ardından uzanıp Jane’in çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Onun gözlerine bakarken Jane her an bu gözlerde kaybolup gidebilirmiş gibi hissetti. “*Hayır*’ı bir cevap olarak kabul etmiyorum,” dedi André.

“Peki o zaman,” dedi Jane yavaşça, elinde olmadan dudaklarını yalayarak. “Bu durumda cevap evet olmak zorunda.”

Böylece André’nin gülümsemesi genişledi ve kadehini kaldırdı. Jane bardağını onunkıyla tokuştururken hâlâ bir mazeret bulmaya çalışıyordu. Tam vazgeçtiğini söylemek için ağzını açmıştı ki André uzanıp Jane’i öptü. André’nin öpüşü giderek daha ısrarcı ve arzulu bir hâl alırken Jane’in itiraz etme arzusu da silinip gitti.

André, Jane’in sırtını koltuğa yaslayıp bornozunun kuşağını çözdüğünde, hâlâ üstünden çıkarmadığı kokteyl elbisesine sadece bir an baktı. Ardından becerikli elleriyle elbiseyi yoklayıp fermuarını buldu ve Jane’in vücudu şehvetle ona doğru büküldü.

Başım büyük belada, diye bağıırıyordu Jane’in zihninin ufak bir parçası ama heyecanı bu uyarıyı bastırdı.

Umurumda değil.

YIRMİ İKİ

GÜNEŞ IŞIKLARI JAMAICA KÖRFEZİ'NDE IŞIL IŞIL PARLIYOR, UÇAĞIN kabininde milyonlarca parlak parçaya bölünüp kırılıyordu. Jane daha evvel özel uçakların aslında sanıldığı kadar gösterişli olmadığını duymuştu ama bu kesinlikle Dalcascu'ların uçağı için geçerli değildi. Ağır altın işlemeli perdeler, gerektiğinde mahremiyet sağlamak için portatif paravanlar gibi kullanılıyordu ve André yol boyunca kesinlikle mahremiyet gerektiren şeyler yapmayı tercih etti. Kalkış ve inişte kullanılan geniş koltukların karşısında bir yatak kadar geniş ve rahat bir kanepede vardı. Uçağın içinin sıradan gri malzemesi de yine perdelerle kapatılmıştı. Etrafında gördüğü hiçbir şey aslında Jane'in zevkine hitap etmiyordu. Jane geniş ve sade mekânları severdi, Romanyalı kardeşler ise kırmızı deriler, kadifelerle ortamı şatafata boğmuşlardı. Yine de uçağın gayet şık olduğu inkâr edilemezdi ve uçak yeterince havalanıp yer çekiminin vücuduna yaptığı baskı hafif-

lediğinde, binlerce kilometre yüksekte oldukları hâlde Jane kendini seksi bir salonda olduklarına ikna etmekte hiç zorlanmadı.

Yanımda seksi bir yabancıyla, diye ekledi içinden, yan koltukta oturan André'ye cilveli bir bakış atarak. Aslında yabancı olmaması gerekirdi, iki hafta birini az buçuk tanımak için yeterli bir süreydi ama karşılıklı oynadıkları oyunlar yüzünden Jane yanındaki adamın gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını biliyordu. *Belki de böylesi daha iyidir*, diye düşündü. Doğrusu şu sıralar romantizme ve gönül işlerine bulaşacak gücü yoktu. André gerçekten de iyi ve sempatik bir adamsa onu tanımamayı tercih bile ederdi. Ve eğer André tıpkı Lynne Doran gibi şeytan ve ruhsuz adamın tekiyse de onu tanımamak daha doğru bir karar olurdu. Sonuçta bir yabancıyla yatmak, düşmanla yatmaktan daha makuldü.

André parlak güneşe karşı gözlerini kırıştırdı ve buğday rengi teninin üstündeki uzun siyah kirpiklerinin görüntüsü Jane'in az kalsın yüksek sesle iç geçirmesine neden olacaktı. Anı yaşayıp tadını çıkarmak en iyisiydi. Ona güvenmek gibi bir hataya düşmediği sürece André mükemmel bir arkadaşı.

André'nin gözleri Jane'in bluzunun dekoltesinden küçük göğüslerine doğru kaydı. Jane yeni vücuduyla artık sütyen kullanmak zorunda kalmadığı için bir hayli memnundu. Doğrusu bu durum André'nin de hoşuna gidiyordu. Derken ikisinin de dikkati, kabin duvarının üstünde yanan ikaz lambası yüzünden dağıldı. Jane kırmızı deri koltuğunda doğrulup boğazını temizledi. "Bu ışık uçağın düştüğünü mü haber veriyor?"

"Düşmüyoruz," dedi André her zamankinden daha belirgin bir aksanla. Ardından gülümseyerek duvardaki bir butona bastı

ve kapı açıldı, içeriye Jane'in ancak siyah deri büstiyer diye tanımlayabileceği bir kıyafet giymiş olan hostes girdi.

Yok artık!

Kadın, sado-mazoşist sekste dominant tarafmış gibi bir yürüyüşle onlara doğru ilerlerken Jane gayriihtiyari koltuğunda büzüldü. Fakat kadının tüm yaptığı, onun ve André'nin kucağına parlak bir kâğıt bırakıp geldiği gibi gitmek oldu. "Akşam yemeği," diye açıkladı kısaca ama yemek menüsünün yazılı olduğu kâğıdı kaldırırken sanki yanakları biraz kızarmış gibiydi.

Uçuş görevlilerinin istendiği takdirde başka hizmetler de verdiğine bahse girerim, diye düşündü Jane ve onun da yüzü hafiften kızardı. Menüyu kaldırdı ama üzerinde yazılı kelimelerden birkaçını olsun anlamak için defalarca okumak zorunda kaldı.

Uçakta istiridyeyi yerir mi? Eh, bu uçakta denenebilir.

Akşam yemeği tabii ki, tıpkı Malcolm'la nişanlıyken Doran'ların evinde yediği tüm yemekler gibi inanılmaz lezzetliydi. İstiridyenin yanı sıra havyarlı kanepeler, tuzda pişmiş kırılgançbalığı, bıldırcın ve büyükannesinin yaptığıyla aşık atabilecek lezzette Fransız usulü et sote vardı. Hostes belirli aralıklarla yeni servis tabakları ve yemeğe uygun olarak özenle seçilmiş şarap kadehleriyle gelip gidiyor ve Jane'e kendini aniden çıplak kalmış gibi rahatsız hissettiren o gülümsemeyi yüzünden hiç eksik etmiyordu.

Sonunda yemek bitti ve güneş Atlantik Okyanusu'nun ardında batarken Jane'le André yine kabinde baş başa kaldı. Tesadüf mü bilinmez ama André'nin bakışlarının hostesin gülümsemesinden eksik kalır bir yanı yoktu, Jane acaba üzerindeki kıyafet gerçekten de içini mi gösteriyor diye merak etmeden edemedi.

Katrin'in bloklama büyüğü yüzünden André'nin zihnini okuyamasa da onun aklından neler geçtiğini kestirebiliyordu. *İniş daha saatler var*, diye hatırlattı Jane kendine, uzun bacaklarını öne doğru uzatırken.

"Kemer ikaz ışığı söndü," dedi André, Jane'i yanıltmayarak. "Uçağın geri kalanını görmek istemez misin?"

Jane itaatkâr bir şekilde kemerini açsa da yerinden kıpırdamadı. "Ne göreceğim?"

"Küçük bir ofis var," dedi André, işaret parmağını Jane'in kolunda gezdirip yine tüylerinin ürpermesine sebep olarak. "Biraz sıkıcı ha? Ayrıca küçük bir mutfak var. Mükellef bir yemek değil de olur ya bir şeyler atıştırmak istersen diye."

"Daha yeni yemek yedik," diye mırıldandı Jane oturduğu yerde ona dönüp. "Bence ihtiyacımız olan şey o değil."

André, Jane'in bluzunun omzunu yavaşça aşağı çekti. "Haklı olabilirsin," dedi yavaşça. "Senin hakkında birkaç şey öğrendiysem, Ella, bunlardan biri de son derece iştahlı bir kadın olduğun," diye devam etti. Şimdi parmağını Jane'in köprücük kemiğinde dolaştırıyordu ve bu da Jane'in bacaklarının arasındaki sıcak bölgeye manyetik sinyaller gönderiyordu.

Jane ani bir dürtüyle koltuğundan kalktı, bacaklarını iki yana açarak André'nin kucağına oturdu. Elleriyle Jane'in belini kavrayan André, Jane'i aşağı doğru çekip kendine yaklaştırarak sertliğini hissetmesini sağladı.

"Ümitle bir yatak odası olduğunu duymayı bekliyordum," dedi Jane ciddi bir sesle, André'nin dudakları boynunda dolaşırken. "Ama sen başka şeylerden bahsedip durdun. Sabrımın da bir sınırı var."

“Hım,” diye mırıldandı André. Sesi, Jane’in sıcak tenine gömdüğü dudaklarında boğuluyordu. “Misafirlerimi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sabrının sınırlarını ölçmek hoşuma gidiyor.” Jane’e doğru uzanıp bluzunun pırıltılı düğmelerini açmaya başladı. Giydiği tuğla kırmızısı ipek bluz Jane’in asla giymeyeceği bir şey olsa da Ella o bluzun içinde bir ilahe gibi parlıyordu. Nitekim cilveli bir tavırla André’nin kemerini çözen de Ella’ydı. En son düğmeye geldiğinde André gülümseyerek bluzu aşağı çekti.

Sonra onu kucakladığı gibi kaldırıp sırtını Jane’in koltuğuna yasladı, tüm ağırlığıyla üzerine abandı. Jane hafifçe kıpırdandı, biraz uğraşırsa kollarını hareket ettirebileceğine emindi... Derken André’nin öpücükleri daha aşağı doğru kaymaya başladı ve Jane olduğu yerde kalmayı tercih edeceğini fark etti. Meme uçlarını öpen André bir süre orada oyalandıktan sonra dudakları yoluna devam etti. Dudakları Jane’in vücudunun her zerresine elektrik akımları yolluyordu.

Ella’dan daha kısa boylu olduğu için Jane’ken asla giymeyeceği uzun eteğin beli lastikliydi, böylece André onu yavaş yavaş aşağı çekti. André, Jane’in açığa çıkan vücudunun her zerresini yavaş yavaş keşfederken o da mutlulukla inliyordu. *İyi yemek, iyi şarap, batan güneşin altın sarısına boyadığı bir gökyüzü ve sevişmeye doyamadığım seksi bir adam*, diye sıraladı Jane içinden. Mutlu olacağı ne çok şey vardı. *Tehlikeye adım adım yaklaşıyor bile olsam buna değer.*

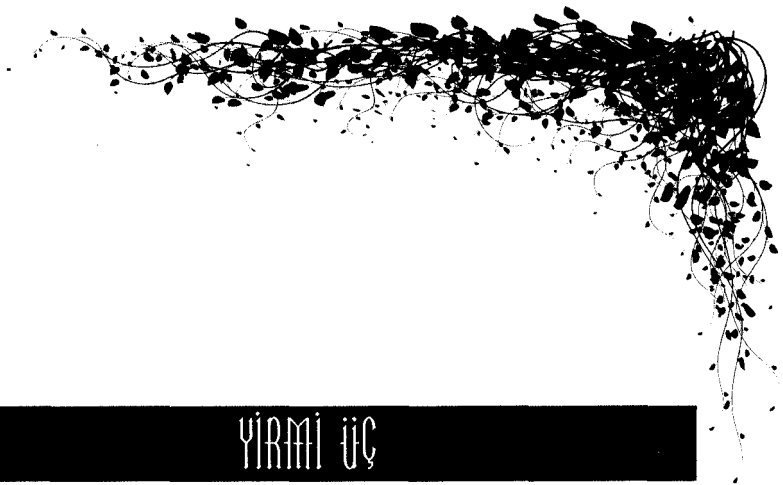
André yavaş yavaş aşağı doğru ilerlerken Jane kısmen zevkle kısmen de korkuyla baştan aşağı ürperdi. Dalcascu ailesi ile Lynne’in neyin pazarlığını yaptıklarını tam olarak bilmesede,

Lynne'in şu dünyada en çok istediği iki kişiden birinin ellerinde olması, Romanyalı kardeşlerin pazarlık gücünü bayağı artırırđı.

Kim olduğumu anlayacak olursa, şu anda olduğumdan bile daha kötü bir şekilde kapana kısılacayığım. Bluzu kollarına dolanmıştı, uçağın kapıları kapalıydı ve Jane'in vücudunda sadece André'nin dudaklarının altındaki sinir uçları işlevini yerine getiriyor gibi görünüyordu. Yani kaçacak bir yeri yoktu. Korku bir yılan gibi arzusuna dolanmaya başladı ama nihayet birleştiklerinde her nasılsa arzusu daha bile büyümüştü.

"Daha," diye fısıldayan kendi sesini duydu. "Devam et."

André'nin gülümsediğini görmekten ziyade hissetti. *Başım büyük belada,* diye düşündü ama sonra André onu koltuktan kaldırıp nazıkçe kanepeye yatırdığında artık hiçbir şey düşünemez oldu. André'yi parça parça görebiliyordu: Gözlerinin üstüne düşen siyah saçlar, kalça kasları, elmacık kemiklerinin altında kirli sakalı, göğüs kafesindeki kalbe benzeyen beni... André'nin beni hareketsizdi, oysa onun kalbi hızlandı, hızlandı, André sonunda ona istediğini fazlasıyla verdi.

YİRMİ ÜÇ

SİYAH BİR ARABA GÜRÜLTÜLÜ BİR MOTOR SESİYLE ONLARA DOĞRU yaklaşırken Jane ekose desenli Burberry trençkotuna sıkı sıkı sarıldı. Her birkaç adımda bir, kalabalık birahanelerin ve şık dükkanların ışığı kaldırıma vuruyor ama bu davetkâr ışıklar sadece Jane'in üşüdüğünü daha fazla hissetmesine sebep oluyordu.

Londra'nın sisli olacağını düşünüyordum, oysa yağmura yakalandım, diye yakındı Jane içinden. Aşırı ilgili yol arkadaşından nihayet birkaç saatliğine kurtulmayı başarmışken hava konusunda seçici olamayacağının tabii ki farkındaydı. André, Londra'ya indiklerinden beri buradan sonra nereye ve niçin gideceği konusunda bir hayli ketum davranıyordu ve Jane artık André'nin bu yolculuğa sırf onu takip etmek için mi çıktığını merak eder olmuştu. Ayrıca Jane'in güya uyuşturucu batağındaki kuzeni için de abartılı bir endişe duyuyor, bol bol vakti olduğunu söyleyip Jane'in var olmayan parti kızı kuzenini beraber aramalarında

ısrar ediyordu. Jane şu anda nereye gittiğini bilmesede de gittiği yerde André'nin ona eşlik etmesini istemediğinden emindi, bu yüzden bahane üstüne bahane uydurmuştu. Zaten koskoca bir günü, Annette'i aramak yerine André'yle yiyip içip etrafı gezerek ve sevişerek heba etmişti.

André, Texture'daki masalarında pancar salatasının üstünden gönülsüzce, öğleden sonrayı ayrı geçirmek zorunda olduklarını söylediğinde Jane'in kalbi hop etmişti. Önce, halletmesi gereken bir işi olduğunu düşünmüştü ama hemen ardından André'nin bir numara çeviriyor olabileceği aklına gelmişti. Bu onu üzse de paranoyak olmak için geçerli sebepleri vardı.

Jane omzunun üstünden arkasına baktı ve siyah saçlı, kahverengi deri ceketli bir adamın çabucak bir kitapçıya daldığını gördü. Yumruklarını sıkıp aceleyle yürümeye devam etti. Aynı adamı Kensington'daki otellerinden ayrıldığından beri iki defa daha görmüştü. Her görüşünde üzerinde farklı bir kıyafet vardı ve Jane'le ilgilenir gibi bir hâli yoktu, yine de Jane'in kalbi korkuyla hızlandı.

Bir sigara yaktı, derin bir fırt çekip sigaranın onu sakinleştirmesini bekledi ama kalbi hız kesmediği gibi elleri de iyiden iyiye buz kesti. Sigarasına kaldırıma atıp üşüyen ellerini cebine soktu.

Eğer André çatıdan çatıya atlayarak onun her hareketini sinice izliyorsa, çok sıkıcı ve aptalca davrandığını görüyor olmalıydı. Bir saat kadar Hyde Park'ta dolanmış, orası boşalınca Green Park'a, oradan da St. James Parkı'na girmişti. Girdiği her parkta muazzam bir anıta ya da heykele rastlamış olmasaydı, kalabalık bir şehirde olduğunu bile unutabilirdi. Thames Nehri kıyısı parklara nazaran daha hareketliydi, böylece nehir kıyısında

amaçsızca yürümeye başlamıştı. Annette’i gördüğü yeri araması gerekiyordu ama bu iş Londra’ya gelirken hayal ettiği kadar kolay olmayacaktı belli ki.

Amma çok benzer yer var, dedi dişlerini sıkarak. Bu, Londra’ya dördüncü geliyordu, önceki üç seferde yanında Elodie vardı. Dessaix ailesinin Londra’daki, üst katları nehre bakan olağanüstü bir manzaraya hâkim evlerinin bir katı, Paris’e taşınmasına rağmen hâlâ tamamen Elodie’e aitti. Eğer ona ait bir eşyaya ihtiyacım olsaydı ailesinin evinden almam en fazla birkaç saniye sürerdi, diye düşündü Jane. Ama şimdi az tanıdığı bu şehirde tek başınaydı. Büyü esnasında gördüğü ufacık bir şeklin izini sürüyor, bir yandan da bu zorlu işi küçümseydiği için hayıflanıyordu. *Haftalarca buralarda dolanabilir, fark etmeden önünden geçip gidebilirim.*

Jane mimari konusunda doğuştan bir yeteneğe sahipti, ayrıca ihtisas alanı mimariydi, ama Londra âdeta bir bina yığınıydı. Yani imgesinde gördüğü o binayı bulmak, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Çatıyı da gördüğü için nasıl bir çatı araması gerektiğini biliyor ama caddenin hangi tarafında olduğunu ya da binanın ne kadar yüksek olduğunu bilmiyordu. Kafasını sürekli sağa sola döndürüp aşağı yukarı hareket ettirmekten, şehrin henüz yüzde birini bile gezmeden midesi bulanmaya başlamıştı. *Ya başka bir şehirdeyse... Ya da başka bir ülkede İngilizlerin takıldığı bir barda çalışıyorsa da müşteriler için The Times alıyorsa?* Bunun düşüncesi bile tahammül edilemezdi.

Ama onu Londra’ya sürükleyen etkenlerden sadece biri gazeteydi. Annette’in evdeyken izlediği BBC dizisi ve banyoda aynanın yanında gördüğüne emin olduğu sabit üçlü priz de di-

ğer etmenlerdi. Ayrıca yürürken yanından geçip giden çift katlı otobüslerin kırmızı rengi, Jane'e imgesindeki barın penceresinin önünden geçen kırmızı bulanıklığı hatırlatıyordu. Bu varsayımların hiçbirisi kesin olmasa da Jane'in içgüdüleri doğru yerde olduğunu söylüyordu. Hem cadıların içgüdülerinin kuvvetli olması gerekmez miydi? *Belki gözlerimi yumup yürümeye devam edersem büyü beni oraya taşır.* Bunun üzerine Jane gerçekten de gözlerine kapayıp yürümeyi denedi ama daha ancak yarım adım atmıştı ki bir araba sesiyle yana sıçradı ve az önce bulunduğu yerden tam gaz bir Mini Cooper geçti. *Bu trafikte gözünü kapayıp yürümek hiç akıllıca değil,* diye karar verdi Jane yağmurdan korunmak için ceketinin yakasını kaldırarak.

"Umarım beni izliyorsundur, André," diye söylendi, önünde yükselen dört köşeli bir obeliskın yanından geçerken. Obeliskın üstü büyük hiyerogliflerle kaplıydı. Ayrıca o kadar yıpranmıştı ki üstündeki hiyerogliflerin bazıları görünmüyordu bile. "Umarım sen de benim gibi şaşkın şaşkın ne yaptığımı çözmeye çalışıyorsundur."

Tam o anda gözüne tanıdık bir şey çarpınca dönüp dikkatlice baktı. Gördüğü şey, aradığı silindir ve çan kuleli çatı olmasa da, hatta ona hiç benzemese de, bu binayı daha önce gördüğüne emindi. *Daha önce buraya gelmiştim,* diye düşündü. *Elodie'le bu binanın karşısında çay içmiş, üçgen çatıyı gördüğümde burada yaşamak nasıl olurdu acaba diye düşünmüştüm. Hatta çalışma vizesi alıp Fransız lisansıyla İngiltere'de mimarlık lisansı alarak çalışabilir miyim diye merak etmiştim.* Elodie'yle Jane o gün oturdukları yerde kıkır kıkır gülererek, gelip geçen yakışıklı erkeklerden hangisinin sevgilileri ya da eşleri olabileceğini de-

ğerlendirmişlerdi. Jane, büyükannesinin onun uzaklarda yaşamasına ne tepki vereceğini düşünmüş, buraya taşınarak, Jane'i komalık eden aşırı koruyuculuğundan kurtulacağını hayal etmişti. Her zamanki kendine güveniyle Elodie, Celine Boyle'un, Jane mutluysa mutlu olacağına ısrar etmiş, Jane ise bütün bir öğleden sonrasını hayalinin gerçek olabileceğine kendini inandırmaya çalışarak geçirmişti. Arnavut kaldırımlı bir yola sapan Jane hâlâ nehre paralel yürüse de artık nehri göremiyordu. Bu sefer onu yönlendiren büyü gücü değil hatıralarıydı. O gizemli çatıyı büyü esnasında görmediğini biliyordu ama kendini kaybolmuş ve yalnız hisseden biri olarak tanıdık bir şeylere sarılmaya ihtiyacı vardı. Büyükannesi ölmüştü, Malcolm hâlâ kayıptı, Dee'yle Harris okyanus ötesinde birlikteydi ve Maeve, Jane'le olan dostluğunun bedelini ağır bir şekilde ödemişti. *Kimsem yok*, diye düşündü Jane dudağını kemirerek. Gerili bir ipin üstünde cambazlar gibi tereddütlerle yürüdüğü hissinden kurtulmak için daha emin ve kontrollü adımlar atmaya çalıştı.

Etrafında giderek daha fazla şey tanıdık gelmeye başlayınca Jane'in adımları gitgide hızlandı. Burada binalar ile yol arasındaki mesafe daha uzaktı. Tüm binaların yüksek duvarları ve büyük giriş kapıları vardı. Geniş kaldırımlarda yürüyen kadınların birçoğu da, tıpkı Elodie'nin annesi gibi işkence çekmek pahasına şık şıkıdım giyinmişlerdi. Ara sıra karşısına uzak ülkelere ait bayraklarıyla elçilik ya da konsolosluklar çıkıyordu. Bu muhitte genellikle diplomatların yaşadığını biliyordu ve tam olarak hangi sokak ya da cadde olduğunu hatırlayamasa da hedefine yaklaştığını hissediyordu. Birkaç sokak sonra, ona çok tanıdık gelen, nehre karşı çiçek açmış bir kiraz ağacı gör-

dü ve Dessaix'lerin evinin birkaç bina ötesinde olduğunu anladı. Böylece oraya doğru yöneldi. Elodie'nin ailesi, Jane'e, yolu Londra'ya düşerse mutlaka ziyaretlerine gelmesini söylemişlerdi. Ve Jane şimdi, iliklerine kadar işleyen bir özlemle içeri girip cam odada bir bardak portakal çayı içmeye can atıyordu. Evin cam panellerini artık görebiliyordu. Boynuna vuran kuvvetli rüzgârın da etkisiyle üşüyen Jane, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü fark etti.

Ağlamanın sırası değil, diye azarladı kendini ve gözlerini sınıklı yumup gözyaşlarını geri itti. Derken siyah bir sedan hızla yanından geçip blokun tam ortasındaki alanda durdu. Şoför çabucak inip kapılardan birini açınca, önce taba rengi pantolonlu bacaklar dışarı uzandı. Taba rengi pantolonu, fırça darbeleriyle bezenmiş bir renk deryasını andıran bir bluz ve fuşya rengi geniş bir hasır şapka izledi. Geniş hasır şapka sahibinin gözlerini kapasa da, Jane, Elidoe'nin annesinin giyim tarzını nerede görse tanırdı. Arabanın öbür tarafındaki kapıdan da kocasının indiğini gören Jane kararsızlık içinde olduğu yerde donup kaldı. Derken Bayan Dessaix'in indiği kapıdan, dizüstü çizmeleri olan bir çift uzun bacak daha görüldü. Gün içinde giymek için biraz abartılı olsa da koyu rengi ve çizmenin dökümü, üstüne giyilen ölçülü ama vücut hatlarını ortaya çıkaran bluzla hâlâ uygun sayılabilirdi. Arabadan inen kızın kahve köpüğü rengi gözleri ve siyah düz kesim saçları vardı.

"El!" diye bağırdı Jane ve hıçkırıklara boğularak, ıslak yolda trafiğe dikkat etmeksizin uçarcasına koşmaya başladı. "Elodie. Tanrım, burada olduğuna inanamıyorum!" Jane mutlulukla arkadaşına sarıldı ama Elodie kaskatı bir hâlde geri çekildi. Buna

bir anlam veremeyen Jane de bir adım geriledi. Bu tepkiye şaşmıştı ama açıkçası Elodie ondan bile daha şaşkın görünüyordu. Her zaman dostça bakan kahverengi gözlerinde zerre kadar sıcaklık yoktu.

“Affedersiniz, tanışıyor muyuz?” dedi Elodie, Jane’in yeni kimliği için ondan ödünç aldığı İngiliz- Haiti-İsveç aksanıyla ve Jane’de jeton o an düştü. Elodie’ye sarılan Ella’ydı, Jane değil.

“Sana Jane’den bir mesaj getirdim,” diye fısıldadı arkadaşının kulağına çaresizce. “Jane’in arkadaşayım ve senin yardımına ihtiyacımız var. Şimdilik beni idare edersen sana her şeyi anlatacağım. Lütfen!”

Elodie bir adım daha geri çekildi ve Jane nefesini tutup kararı bekledi. Anlık bir kararsızlığın ardından Elodie gülümseyerek annesiyle babasına döndü. “Anne, baba, size Marjorie’den bahsetmiştim, hatırlarsınız,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye mırıldandı Jane onlarla el sıkışırken. “Böyle habersizce çıkıp geldiğim için özür dilerim. Ufak bir sorunum var ve birkaç saatliğine kızınızı ödünç almam gerekiyor. Tabii eğer sizin için bir mahsuru yoksa.” *Bay ve Bayan Dessaix, yirmi dört yaşındaki kızınız sokağa çıkıp benimle oynayabilir mi acaba?*

Elodie’ye doğru dönen Bayan Dessaix’in kahverengi gözleri dikkatle kızını süzdü, ardından “Tamam, tatlım, sen git,” deyiverdi. Kocasının yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama Jane eğer zihnine bakarsa onun da en az karısı kadar şaşkın olduğunu göreceğine emindi. “Önemli görünüyor, Daniel,” diye ekledi Bayan Dessaix hafiften azarlayıcı bir tonla, Jane’in tahmini onaylarcasına.

“Ne kadar süreceğini bilmiyorum,” dedi Elodie ihtiyatla ve bakışları annesi ile Jane arasında gitti geldi. “Finlandiya Konsolosluğuna zamanında gelmeye çalışırım ama eğer...”

“Gerek yok, tatlım,” diye atıldı Daniel Dessaix, Haiti ak-sanıyla. “Buraya benim işlerimin içinde boğulmaya gelmedin. Keyfine bak, arkadaşına yardımcı ol, Finlileri merak etme. Çarşamba günü yapılacak olan bahçe partisinde burada olmaya çalış yeter. Eminim sen de eğleneceksindir. Seninle tanışmak bir zevkti, Marjorie.”

Böylece Jane’le Elodie’yi azat eden Dessaix çifti kapıya doğru yürümeye başladı. Fakat onlar görüş alanından çıkar çıkmaz Elodie’nin yüzündeki o arkadaşça ifade silinip gitti.

“Aylardır Jane’dan haber almadım,” dedi Elodie sertçe ve Jane’in içi cız etti. Tabii ki eski dostuyla bağları koparmak istememişti ama yeni hayatı başlangıçta inanılmaz hızlı, sonrasında inanılmaz tehlikeliydi. “Gerçi magazin haberlerini okuyorum tabii,” diye devam etti Elodie. “Ve soracak öyle çok sorum var ki.”

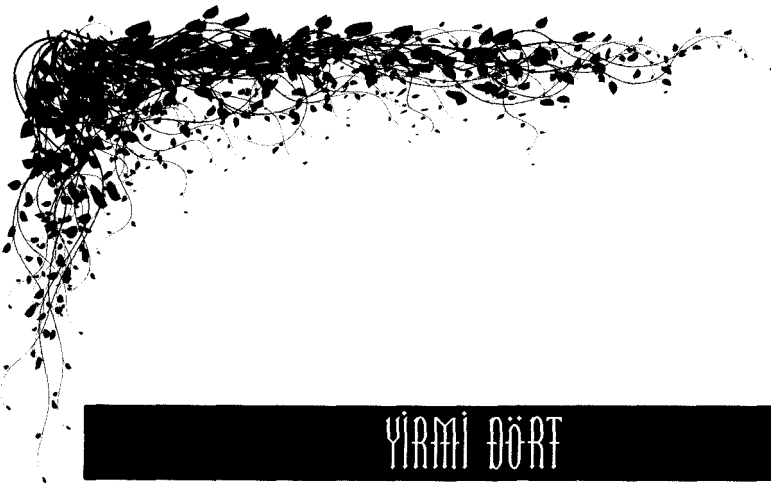
Jane boğazındaki yumrudan kurtulmak için birkaç kere boğazını temizleyip başını salladı. “Her şeyi anlatacağım,” dedi sonunda. “Hadi gel nehir kıyısına gidelim.”

“Anlatma da görelim,” diye tısladı Elodie ve Jane irkildi.

Eski dostunu bulmasına rağmen şimdi kendini eskisinden daha yalnız hissediyordu. Elodie yanı başındaydı, omuzları birbirine değiyordu ama birbirlerine tamamiyle yabancıydılar. *Lynne Doran’ın benden çaldığı biri daha*, diye öfkелendi Jane ve önündeki çakıl taşlarından birine bir tekme savurdu. Ama Elodie’nin varlığı şu anda onu rahatlatmasa da en azından umut

veriyordu. Kaybettiği hayatı dışarıda bir yerde akıp gidiyor, onu bekliyordu.

Tek yapmam gereken, hayatımı geri almak.

YIRMI DÖRT

“BENİM ADIM ELLA,” DİYE SÖZE GİRDİ JANE AMA ELODIE BELLİ ki bir an önce sorularını sıralamak istiyordu.

“Tanrı aşkına, Jane nerede?” dedi Elodie konuşmak için oturdukları taş bankın kenarına bir tekme savurarak. “Kaybolduğu düşünülüyor ama bu çok saçma. Çünkü Jane uyuşturucu kullanmaz. Ayrıca şu çapkın beyaz atlı preNSE onu dünyanın bir ucuna götürdüğü için çok kızgın olsam da onun da uyuşturucu kullandığına inanmıyorum. Geriye kalan tek şey şu saçma hafıza kaybı hikâyesi ki onun da lafını etmeye bile gerek yok. Tanrı aşkına, iki insan nasıl olur da aynı anda hafızasını kaybeder ve bir anda ortadan yok olabilir ki? Peki ya kayınvalidesi neden böyle deli saçması açıklamalar yapıyor? Ya Jane, iki sene boyunca sıra arkadaşım olan, ilk buluşma kıyafetlerini bile benimle seçen Jane, nasıl oldu da ben olmadan beş yüz kişilik bir düğünle evlendi? Üstelik evlendiğini bile *People* dergisinden okudum.”

Jane ağzını açtı ama Elodie ona fırsat vermeden devam etti. “Bana bak, benden nasıl bir yardım beklediğini bilmiyorum ama Jane’in gerçekten benden yardım beklediğine inanmadığım sürece sana yardım falan etmem. En hafif tabirle şüpheli birtakım insanların arasına düştüğü belli. Ve ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı da bil.”

“Sen iyi bir arkadaşsın,” dedi Jane sonunda araya girmeyi başarıp. Elodie buna karşılık vermek yerine Jane’e kötü kötü bakmakla birkaç saniye harcayınca devam etti. “Sen... Ben... Jane senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı.”

“Jane kayıp,” diye öfkeyle tısladı Elodie, sözlerini vurgulamak için gözlerini kocaman açarak. “Evli, kayıp, üstelik görünen o ki cinayetle suçlanıyor. Sen de kimsin? Ve niçin buradasın?”

“Buradayım çünkü senin yardımına ihtiyacım var,” dedi Jane dürüstçe. Ağlamak üzere olsa da aklında türlü türlü hikâyeler dönüyor, hangisini anlatacağına karar vermeye çalışıyordu. Doğrusu Elodie’nin hangi hikâyeye inanacağını kestirmek zordu. Ayrıca görünen o ki Jane’in tüm maceralarını magazin gazetelerinden takip etmişti, yani sıfırdan bir hikâyeye uyduramazdı. Ona ikna edici bir şey anlatmak istese de yeni hikâyeler uydurmaya takatinin kalmadığını hissetti. Çok fazla yalan söylemiş, dalavere çevirmişti. Ama şimdi karşısında gerçek bir dost vardı ve Jane onun aklını yeni yalanlarla doldurmaya hazırlanıyordu. Birden kendini çok yorgun hissetti.

Yorgun olabilirim ama aptal değilim, diye bir karar verdi Jane sonunda ve büyü gücünü harekete geçirdi. Bunu yaptığı için kendini suçlu hissediyordu çünkü birinin zihnini ele geçirmek hem vicdansızca hem de iğrenç bir eylemdi. Ve bunu yapar-

ken elinden geldiğince dikkatli olmalıydı. Jane gönülsüzce de olsa büyü gücüyle, sabırsızlıkla ayağını sallayan Elodie'ye doğru uzandı.

İlk başta yol almakta zorlandı çünkü Elodie'nin aklında birçok düşünce kol geziyordu. Ve hepsi de Jane'le ilgiliydi. Paris'te yolları kesiştiğinden beri yaşadıkları her şey karman çorman bir şekilde zihninde dolaşıyor, bunlara bir de New York'a taşınmasının ve irtibatı kaybetmelerinin ardından magazin haberlerinde okudukları eklenip iyice zihnini bulandırıyor. Kendince zaman çizelgeleri, şüpheli listeleri ve buna benzer çılgın teoriler üreten Elodie'nin zihninde olmayan tek şey, Jane'in görebildiği kadarıyla, Doran'lardı. Ya da Dalcascu'lar. Ya da onlar gibi kötü başka herhangi biri.

Jane büyüü geri çekip arkadaşına dikkatlice baktı. Elodie'nin gözlerinin altına kapatıcı sürülmüştü. Yüzü de normalden daha şişti. Jane'in düşmanlarıyla hiçbir teması olmaması bir yana Elodie onun için endişelenmekten geceleri uyuyamıyordu.

"Ben Jane'im," dedi aniden ve ağzından çıkanı kulağı duyduğunda şaşkınlıkla ağzını kapattı.

Elodie de hayretle kalakalmıştı. Uzun bir an boyunca donup kaldı, ardından bacaklarını ileri uzatarak arkasına yaslandı ve "Devam et," dedi sakın bir şekilde.

Jane nemli havayı ciğerlerine çekti. "Ben Jane'im. Cadıyım. Büyükannem de bir cadıydı. Hatta Malcolm'un annesi ve kuzenleri de cadı. Aramızdaki terk fark onların kötü, benim iyi bir cadı olmam. Niyetleri beni ele geçirip Malcolm'dan bir kız doğurmamdı. Beni öldürüp çocuğu kendileri yetiştirecek, bu sayede cadı soylarını devam ettireceklerdi. Malcolm sonra tüm

bunlardan pişman oldu ve kaçmama yardım etti ama işler beklediğimiz gibi gitmedi ve şimdi ikimiz de onlardan kaçıyoruz. Sonsuza dek kaçmak istemediğim için geri dönüp bazı araştırmalar yaptım ve Malcolm'un öldüğü zannedilen kız kardeşinin hâlâ yaşadığını öğrendim. Hem de burada yaşıyor. Eğer onu bulup ailesine geri götürürsem bana ihtiyaçları kalmaz diye düşünüyorum. Böylece ben de yeniden kendim olabilir, kendi hayatıma dönebilirim. Ah, fark etmediysen söyleyeyim, değişim büyüsü içindeyim. Ve bir de Malcolm, büyükannemi öldürdü.”

“Galleries Lafayette'ten aldığım yün çoraplar ne renkti?” diye sordu Elodie düşünceli bir şekilde kafasını kaldırıp.

“Yeşil. Bana da grisini almıştın. Ayrıca Galleries Lafayette'ten değil sokak satıcılarından almıştın.”

“Antonie, Marjorie'nin ilk taslak projesi hakkında ne demişti?”

“Üniversitedeki bütün zamanını çizimden anlamayan erkeklerle takılarak geçirdiğini söylemişti. Üstelik haklıydı.”

Elodie buna gülümsedi ama gülümsediğini saklamak için hemen kafasını öne eğdi. Jane'in kalbi hızlandı. Nasıl olmuştu da tanıdığı herkes ya tam bir şeytana dönüşmüştü ya da inanılmaz iyi insanlar çıkmıştı? Fakat Elodie henüz Jane'i sınamayı bitirmemişti. “Bana bir büyü göster.”

Jane kaşlarını çatı. Az evvel Elodie'nin zihnine girdiği için kendini yeterince suçlu hissediyordu, bu yüzden düşüncelerini okuyabildiğini söylememeyi tercih ederdi. Ve *içinden bir sayı tut* oyunu da kulağa hileli gibi gelecekti, ayrıca çok bayattı. *Ama telekinezinin modası asla geçmez, değil mi?* Jane ihtiyatlı bir şekilde etrafı kolaçan etti. Yakınlarda birkaç insan vardı ama

hiçbiri taş bankın üstünde oturan iki kızla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Çoğu ellerinde şemsiyelerle hızlı hızlı yürüyordu. Halka açık bir yerde olmalarına rağmen tek başlarına gibiydiler. Böylece Jane yeniden büyü gücünü toplamak için uzandı. Gücünün hafiften direndiğini hissetti. *Biliyorum, ikimiz de çok yorgunuz*, dedi nazikçe. *Küçük bir büyü yapacağım. Küçük bir şey.* “Ağaca bak,” dedi sonra Elodie’ye. Arkadaşı uysalca başını çevirip başlarının üstünden gökyüzüne uzanan akasya ağacına baktı. Mevsimin bu zamanında yaprakları tomurcuklarından daha az olan akasya ağacının dallarında henüz olgunlaşmamış birkaç tohum kuruyup kalmıştı. Elodie’nin hevesle kocaman açılan gözlerine bakılırsa, Jane’in bütün ağacı dans ettirmesini ya da o tarz büyük bir şey yapmasını bekliyordu. Jane’in ise tek dileği şimdilik çok çok daha azıyla yetinmesiydi. Böylece dallardaki tomurcuklardan birini olabildiğince yakına sürükleyip dans ettirdi. *Dee burada olsa ne derdi acaba*, diye dalga geçti içinden ve titrek bir nefes alıp devam etti. Tomurcuk şimdi de küçük bir helikopter pervanesi gibi etrafta dönmeye başlamıştı. Kendini arkadaşıyla birlikte olmanın rahatlığına bırakan Jane, tomurcuğun Elodie’nin kıvrık siyah saçlarının arasına düşmesine son anda engel oldu. Tomurcuğu yavaşça ileri geri hareket ettirerek arkadaşından uzaklaştırdı. Elodie tomurcuğun doğal olmayan bir şekilde inişini izliyordu. Dokunacakmış gibi elini uzatıp sonra geri çekti. Jane sırf gösteriş olsun diye tomurcuğu havada sektirirken Elodie gözünü ayırmadan tomurcuğu izledi. Ardından Jane bir nefes verdi ve tomurcuğun düşmesine izin verdi. Elodie tomurcuk ona değmesin diye panikle kenara çekildi.

Ardından Elodie uzunca bir süre boyunca yerdeki tomurcuğa baktı. Tamam, yaptığı öyle aman aman bir büyü değildi ama altı ay önce bu onu ikna etmez miydi? “Yani sen Jane’sin,” dedi Elodie sonunda boğazını temizleyip. “Ve ben New York’a taşınmanın aptalca bir hata olacağını söylediğimde kesinlikle haklıydım. Bu durumda bir daha benim uyarılarımı göz ardı etmemen gerektiğini öğrenmişsindir herhâlde.”

“Malcolm bana evlenme teklifi etmeden önce ona bayağı kanın kaynamıştı,” diye bir gerçeğin altını çizdi Jane. Yaşadığı rahatlıkla iç geçirme ihtiyacını bastırdı. “Tekliften sonra da onu sevmeye devam ettin aslında. Tek sevmediğin yanı Amerikalı olmasıydı. Ama inan bana Amerikalı oluşu diğer kusurlarının yanında hiçbir şeydi.”

Jane, bakışları yumuşayan Elodie’nin ağız çevresinde meraklı kıvrımlar gördü.

“O... Yani Malcolm... Gerçekten onu öldürdü mü? Büyükannen?”

Başını sallamakla yetinen Jane’in gözleri doldu. “Bu kadar basit değil tabii ki. Malcolm başkaları tarafından yönlendiriliyordu. Bu hem uzun hem de karışık bir hikâyeye. Ama bir yandan da işte bu kadar basit. Hayattaki tek akrabamı, ailemi öldürdü. Ve sırf beni de öldürmesinler diye ben şimdi onun ailesini bir araya getirmek zorundayım.”

Elodie dolgun dudağını dişledi. “Şu Londra’da yaşayan kız kardeş... Onun hakkında bundan fazlasını biliyor olmalısın. Google’da aramadın mı?” Ardından timsah derisi çantasına uzanıp şık bir cep telefonu çıkardı. “Onu hemen Google’dan araştırabilirim. Adı neydi?”

Jane kafasını iki yana salladı. “Annette Doran. Ama bu ismi kullanmaya devam ediyor olamaz yoksa geçen yirmi yılda mutlaka bulunurdu.” *Bunca yıldır nasıl bulunmadı ki?* Jane onun zihnine girmişti ama buna hâlâ bir cevabı yoktu. Ve bir cevap düşünecek vakti de yoktu. Annette yaşıyordu ve Jane onu bulmak zorundaydı. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Elodie telefonunu bir kenara bırakıp Jane’e döndü. “Peki onu nasıl bulacağız? Londra’da milyonlarca kadın var.”

“Biliyorum,” diye onayladı Jane. “Ama biz bir kadın değil bir bina arayacağız.” Çantasını açtı, not alması gereken herhangi bir ipucu olursa diye çantasına attığı defterle kalemi aramaya koyuldu. Sahip olduğu tek ipucunu çoktan deftere çizmişti: Annette’in bulunduğu barın penceresinden görünen binanın dış cephesi. “Bu bölümler binanın pencereleri,” dedi güneşte parlamasın diye elini kâğıda siper ederek iki yarım silindiri gösterirken. “Binanın geri kalanı da sarıya çalan kırmızı tuğla.”

“Burası King’s Cross İstasyonu,” dedi Elodie kendinden emin bir tavırla. “King’s Cross İstasyonu yakınlarında bir yerde mi yaşıyor?”

“Karşısında çalışıyor,” diye düzeltti Jane.

Ardından bir an tereddüt etti. Elodie mimariden en az onun kadar iyi anlıyordu ama Jane’in çizimi karman çorman ve belirsizdi. “Emin misin?”

“Elbette eminim,” dedi Elodie ısrarla, sinirli bir şekilde gözlerini devirerek. “Bir erkek uğruna beni satıp Amerika’ya gittin, sonra bir anda kapımda bitip bana bir sürü acayip sırlar anlattın; tüm bunlardan sonra en azından benim söylediğim şeye inanabilirsin değil mi? Özellikle de elindeki tek plan, dünyanın en

büyük şehirlerinden birinin sokaklarında amaçsızca dolanıp bir bina aramakken? Budala.”

Jane başını salladı ama içinden kalkıp neşeyle dans etmek geliyordu. *Demek King's Cross İstasyonu'nun oralarda çalışıyor. Ah, Annette, seni buldum mu? Evet, eminim King's Cross'ta bir barda çalışıyor.* “Tamam,” dedi ardından Elodie'ye dönüp. “Ah, bak ne diyeceğim; bu istasyonu daha önce de duymuştum, yani eminim haritamda vardır. Bana inandığın ve yardım ettiğin için ne kadar teşekkür etsem az. Söz veriyorum şu iş bittiğinde...”

“Şaka mı bu?” diye mırıldandı Elodie tehlikeli bir şekilde sesini alçaltarak. Yeniden konuşmaya başladığındaysa avaz avaz bağıırıyordu. “Sen ciddi misin? Yani sen şimdi gidip şu hatunu bulacaksın, ben de Finlandiya Büyükelçiliğine gideceğim, öyle mi?”

“Konsolosluk,” diye düzeltti Jane otomatikman, hemen ardından da korkuyla sindi. “Bak, El, seni daha fazla bu belanın içine sürükleyemem. Bu kadarını bile yapmamalıydım. Tehlikeli olabilir,” diye dil dökmeye başladı. Bunları söylerken, Maeve'in başına gelenler gözünün önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Baştan aşağı ürperdi. “Yalnız gitsem daha iyi.”

Elodie dudaklarını büzdü ve Jane başının belada olduğunu anladı. “New York'a yalnız gittiğin gibi? Ya da kendi düğününden tek başına kaçtığın gibi? Ya da tek başına Londra'ya gelip benimle karşılaşana kadar ne yapacağını bilmez hâlde etrafta dolanman gibi mi? Jane, tatlım, tek başına hiçbir haltı hallede-miyorsun işte.”

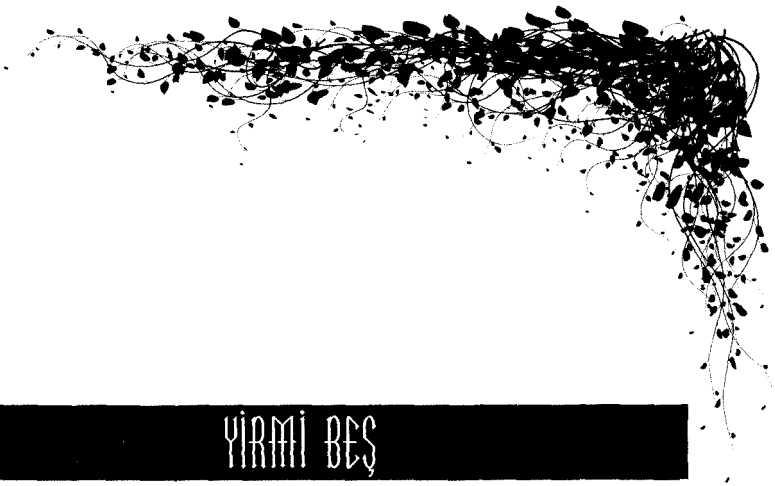
Jane, Elodie'nin listesindeki ilk iki maddeyi teknik olarak Malcolm'la, üçüncüyü de André'yle yaptığını söylemeyi düşün-

se de bu düzeltmelerin Elodie'nin tezini çürütmeye yeteceğine şüpheliydi. Kaldı ki birkaç haftadır Dee'yle doğru dürüst konuşamadığı için böyle içten bir dostun yanında olmak Jane'e kendini iyi hissettiriyordu. "Halledebilirim," diye itiraz etse de sesi pek kararlı çıkmamıştı.

"Şu ana kadar parlak bir iş çıkardığın söylenemez," diye hatırlattı Elodie ve banktan kalkıp elini Jane'e uzattı. Jane bu eli gönülsüzce tutup ayaklandı. "Hadi ama, bunca şeyin üstüne en azından bir fıçı bira içmeyi hak ettim."

"Ben de," diye mırıldandı Jane.

Elodie, Jane'in koluna girdi ve öyle bir coşkuyla yürümeye başladı ki Jane ona yetişmeye çalışırken tökezledi. Bu arada omzunun üstünden arkaya kaçamak bir bakış atıp takip ediliyorlar mı diye baksa da Elodie'nin iyimserliği öyle bulaşıcıydı ki Jane bugün ilk kez olarak arkasında birini görmeyi beklemediğini fark etti. Eski Jane öyle kolay kolay karamsarlığa kapılmazdı ve şimdiden eski özgüvenini geri kazanmaya başlamıştı. Elodie'nin kolunu dostça sıktı ve çenesini kaldırıp karşıya baktı.

YİRMİ BEŞ

“BURADAN İSTASYONU OLDUĞU GİBİ GÖREBİLİRSİN,” DİYE FISILDADI Elodie yolun ilerisini işaret ederek. Punk bir giyim mağazası ile bir apartmanın arasındaki bar, Annette’i gördüğü vizyondaki tuğla binanın tam karşısındaydı. Barın cephesi koyu yeşildi, kırmızı kapısının iki yanında iki tozlu pencere vardı ve tabelasında THE CHEEKY DRAGON yazıyordu. Elodie ileri uzattığı işaret parmağını hemen diğer eliyle kapattı ve şüpheyle etrafı kolaçan etti.

Casusluk için doğmuş, diye düşündü Jane içinden gülerek. Nehir kıyısındaki binaları geride bıraktıklarında Jane yanında Elodie’nin olmasına daha bile mutlu olmuştu. King’s Cross güvensiz bir yer olduğundan değil ama Dessaix’lerin yaşadığı muhit kadar nezih olmadığı da kesindi. İstasyona girip çıkan adamlardan biri bazen başını kaldırıp ona öyle bir bakıyordu ki Jane ekose desenli pahalı Burberry trençkotu yerine sıradan bir

siyah yağmurluk giymediği için hayıflanıyordu. Sonuç olarak burada yalnız olmadığına memnundu.

Jane yoldan gelip geçenlerin bakışlarına aldırmaksızın barın önünde durup içeri baktı. Dragon sanki kaldırıma çömelmiş gibi görünüyordu. Neon ışıklı tabelada Guinness reklamı vardı ve kapının hemen yanındaki kara tahtaya Jane'in daha önce duyup duymadığından emin olamadığı yemekler sıralanmıştı. *Bu insanlar "kaz ciğeri" diye bir şey varken niye "ciğer" yemekte ısrar eder ki?* Ayrıca mutfak, Annette'i çalışırken izlediği bar tezgâhı kadar pisse burada yemek yiyebileceğinden hiç emin değildi.

"Harika. Açlıktan ölüyordum," dedi Elodie o sırada ve Jane'i sokağın karşısındaki kırmızı boyalı kapıya doğru çekiştirmeye başladı.

"Sen Fransız olduğuna emin misin?" diye mırıldandı Jane ama kapıdan içeri sürüklenirken karşı koymadı.

Loş barın orasında burasında birkaç yaşlı adam oturuyordu; Jane'in anladığı kadarıyla tüm Batı dünyasında saat beş dedi mi aynı adamlar barlara damlıyordu. Masalardan birinde, ucuz kıyafetler giymiş yirmili yaşlarda bir çift vardı. Üniversite çağındaki gençler de mekânın diğer ucundaki taburelere tünemişlerdi. Lekeli beyaz gömleğiyle çok genç görünümlü bir adam, griye çalan bir süngerle bar tezgâhını siliyordu. Jane parmaklarını birbirine kenetledi. *Doğru yerde miyiz?*

Bar genel itibarıyla Jane'e tanıdık geliyordu. Renkleri ve mekânın genel şekli doğrudu. Fakat Annette ortalıkta görünmüyordu.

"Otursana," diye tısladı Elodie kulağına ve Jane bu talimata uyarak otomatikman dizlerini büktü. Şansına hemen arkasında

bir bank vardı, yine de sert banka hızla çarpan poposunda yarın sabah morluklar oluşması ihtimali yüksekti. *Sorun değil, André öpünce geçer,* diye düşünürken yakaladı kendini ve utançtan kıp-kırmızı kesildi. “Burada mı?” diye sordu Elodie ama öyle alçak sesle konuşmuştu ki âdeta sadece dudakları kıpırdamıştı.

“Hayır,” diye karşılık verdi Jane. “Kılık kıyafetimiz burası için biraz abartı gibi,” diye ekledi. Elodie’nin şık çizimleri, pahalı bluzu ve kuaförden çıkma saçları çok göze batıyordu ve kendi pahalı Burberry trençkotunun ondan aşağı kalır yanı yoktu. Üniversiteli gruptaki sweatshirt’lü ve daracık kotlu üç kız dedikodu yapar gibi ağız ağıza vermişti bile. Bar tezgâhın arkasındaki genç adam ise Jane’le Elodie’yi sanki bir çift yeşil uzaylılarmış gibi süzüyordu ve sipariş almaya gelmek gibi bir hamle yapmamıştı. Jane bir süre ellerini ne yapacağını bilemeden masada oraya buraya koyduktan sonra nihayet kucagında birleştirdi.

“Biraz kıskandılar sadece,” dedi Elodie ve çantasından minik bir fotoğraf makinesi çıkarmış, meraklı bir turist gibi barın fotoğraflarını çekmeye başladı.

Jane alttan Elodie’nin ayağını tekmeledi. “Dikkat çekmemeye çalışıyoruz!”

“Bir şey alır mısınız?” diye sordu İngiliz aksanlı bir kadın sesi tam o sırada ve ikisi de oldukları yerde sıçradı. Açık renk kot pantolon ve vücut hatlarını ortaya seren beyaz bir tişört giymiş olan kadın garson tepelerinde dikiliyordu. Daha da önemlisi, kadının omuz hizasında dalgalı parlak siyah saçları, köşeli bir çenesi ve derin kuyuları andıran kapkara gözleri vardı.

Şükürler olsun... Jane masanın altından Elodie'nin ayağına bu kez daha sert vurdu. Elodie acıyla yüzünü buruştursa da durumu anlamıştı. "İkimiz de bir Guinness, balık ve patates kızartması istiyoruz," diye karşılık verdi garsona.

Annette endişeli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Mutfak yarım saat sonra açılacak," dedi Malcolm'un sesinin kadın versiyonuyla. "Size sandviç getirebilirim ya da isterseniz birayla başlayıp bekleyebilirsiniz."

"Tamam, öyle yapalım," diye atıldı Jane. Kendini bir tür rüyada gibi hissediyordu.

Elodie'yle konuşurken doğal Amerikan İngilizcesini kullandığından Ella'nın Elodie gibi aksanlı -asında tıpkı Elodie gibi konuşması gerektiğini az kalsın unutacaktı. *Kendine gel*, diye uyardı kendini. "Yani bekleyeceğiz," diye açıkladı Elodie'yle Annette'in ona tuhaf tuhaf baktığını fark edince. "Şimdilik sadece biralarımızı alalım."

Annette başını salladı ve bara doğru yürüdü ama yarı yolda dönüp masalarına meraklı bir bakış attığı Jane'in gözünden kaçmadı.

"Aniden iki kız kardeş gibi konuşur olduk," diye fısıldadı Elodie alaycı bir tonla.

"Hııı," diye zekice bir karşılık verdi Jane gözünün ucuyla Annette'i izlemeye devam ederek. Kızın atletik bir vücudu vardı ama hareketleri öyle özellikle çok zarif ya da rahat değildi. Jane'e, kollarıyla bacaklarına hâlâ alışmaya çalışan bir köpek yavrusunu hatırlattı.

"İyi akıl etmişsin," diye devam etti Elodie. "Benim aksanımdan daha nereli olduğumu çıkarabilen birine rastlamadım."

“Amacım da buydu,” diye onayladı Jane. Annette barın arkasında, yana doğru eğdiği bir bardağı dikkatle Guinness fıçısının musluğuna tutuyordu. “El, bir sonraki adımımın ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok,” diye ekledi. *Onu gerçekten bulabileceğimi hiç düşünmemiştim*, diye geçirdi içinden huzursuz bir şekilde. En iyimser hissettiği anlarda bile bu anı hayal etmemiş, onu bulabileceğine ihtimal vermemişti. Her şey uzak ihtimallerden ibaretti, oysa şimdi Annette canlı kanlı bir şekilde sadece birkaç metre ötesinde duruyordu. Elodie abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Pekâlâ, karanlıkta gizlenerek kızı takip edebilirsin, ta ki kız seni fark edip dehşete kapılana ya da saatler gece yarısını çalana kadar, Cinder-Ella.” Jane ona dilini çıkardı. “Neyse ki bu kez sözümü dinleyip burada tek başına gelmedin.”

Jane, Elodie’ye itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Annette’in onlara doğru yürüdüğünü gördü. Ayrıca itiraf etmeliydi ki Elodie haklıydı. Laura Holding’e yaklaşırken sahip olduğu eski bilgiler ve André’nin görür görmez ondan bariz bir şekilde etkilenmesi gibi avantajlardan mahrumken kendini tamamen beceriksiz hissediyordu.

Aslında cana yakın olmadığımdan değil, diye somurttu içten içe, Elodie kolayca Annette’le muhabbet kurduğunda. İnsanlar benden hoşlanır. *Ama ondan bir sürü sır saklarken bir yabancıyla sohbet etmeye nereden başlayacağımı bilmiyorum, hepsi bu*. Fakat Elodie belli ki nereden başlayacağını bilmişti çünkü Annette’ya da kendini tanıttığı ismiyle Anne Locksley- sohbet etmeye gayet istekli görünüyordu. Hatta Elodie’nin turist fotoğrafları için poz vermeye de istekliydi. Önce başını eğip Jane’in yanında

durdu, ardından fotoğraf makinesi el değiştirdiğinde Elodie'nin yanına geçip gülümseyerek poz verdi.

"Anne çok güzel bir isim," diye söze girmeye çalıştı Jane, Elodie fotoğraf makinesini kılıfına geri sokmakla cebelleşirken. "Ben böyle klasik isimleri çok severim. Ailenden bir büyüğünün adı falan mı?"

Annette (Annel) bu soru üzerine bir an irkildi ama öyle kısacık bir andı ki Jane neredeyse kaçırıyordu. Dönüp Elodie'ye baktığında onun endişeyle çatılmış kaşlarını görünce, Elodie'nin de kızın tepkisini gördüğünü anladı. Bu arada Anne çoktan kendini toparlamıştı. "Açıkkası bilmiyorum," diye karşılık verdi kız.

"Yine de hoş bir isim," dedi Jane beceriksizce ve Anne onlara gülümseyip bar tezgâhının ardındaki yerine geri döndü.

"Aferin," diye fısıldadı Elodie alaycı bir şekilde.

"Ne yapmamı bekliyorsun ki?" diye fısıldadı Jane. "Aniden ortaya atılıp kıza, altı yaşındayken Hamptons'ta güya öldüğünde aslında ne olduğunu mu sorayım?"

Elodie kıkırdadı. "Yeterince açık olmadığından şikâyet ediyor değilim zaten, Jan, ııı, Ella. Bence onu korkuttun."

"Çok vaktim yok," diye karşılık verdi Jane. Birasından büyükçe bir yudum aldı, sonra üst dudağındaki acı köpüğü yaladı.

"Saçmalama," dedi Elodie bezgin bir tonda. "Önümüzdeki biraları içeceğiz. Sonra yemekle birlikte birer bira daha içeceğiz. Ayrıca eğer gerekirse daha iki koca hafta var."

Jane belli belirsiz başını sallayarak arkadaşını onayladı. Şu ana kadar karşısına çıkan onca beklenmedik şeyden sonra arkasına yaslanıp rahatlamak ve olayları akışına bırakmak ona imkânsız geliyordu. Birasından bir yudum daha aldı. Bu kez duda-

ğına köpük bulaştırmadı. Derken Annette'in -Anne'in- elinde yeşil kâğıt servisler ve peçeteye sarılmış çatal bıçakla masalarına doğru yürüdüğü görünce yine kasıldı kaldı.

Elodie sivri burunlu çizmesiyle Jane'in bacağına masanın altından tekmeledi. Dudaklarını oynatarak "Rahatla," dedi ve Jane de öyle yapmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Jane, Anne elindekileri masaya yerleştirdiğinde. Sesi biraz titrek çıkmıştı, Elodie bir kez daha masanın altından tekme bastı. Bu iş Elodie'yi bayağı eğlendiriyormuşa benziyordu.

Anne tam arkasını dönmüş gidecekti ki Jane, Elodie'nin uyarı dolu bakışlarını gördü ve bir tekme daha yemekten korkarak boğazını temizledi. "Şey, buraya, ıı, şeyden geldim, ıı, trenle," diye ağzına geldiği gibi konuşmaya başladı ama King's Cross İstasyonu'na hangi güzergâhlardan tren geldiğini bilmiyordu, dolayısıyla lafı çevirdi. "Kuzenim," diye devam etti Elodie'yi tekmeleme fırsatını kaçırmayarak ve Elodie kızı elini salladı. "Kuzenim bütün hafta çalışacak ve zaten buraları o da pek bilmiyor. Buralarda görmemi önereceğin yerler var mı? Turistik yerler?" diye sordu. Bara gelirken önünden geçtikleri binalar düşünülürse buralarda turistik bir yer olması ihtimali zayıftı ama en azından şimdilik kızı masalarında tutmayı başarmıştı ve Elodie'den yeni bir tekme yememişti.

Anne düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Şey, aslında Regent's Park'a pek uzak değiliz. Hava iyi olduğunda çok güzeldir. Yakınlarda bir de tiyatro ve hayvanat bahçesi var. Bana biraz ürkütücü gelse de eğer mumyaları seviyorsanız Madame Tussaud Müzesi de az ilerde."

Jane bunun biraz ürkütücü olduğu konusunda Anne’le aynı fikirdeydi. Müzenin New York şubesindeki ünlü mumyaları onun da tüylerini diken diken etmişti. “Park harika olur,” diye başını salladı. “Buralarda yaşayan birinin fikrini almak her zaman işe yarar. Ya da en azından buralarda çalışan birinin,” diye kendini düzeltti beceriksizce, gerçi bu kez beceriksizliği tamamen rolden ibaretti. “Anladığım kadarıyla Londra’nın herhangi bir yerinde oturuyor olabilirsin.” Kız kendisi kaçmış olabilir miydi? Yoksa kaçırılmış mıydı? Belki de sadece kaybolmuştu. Ama hiçbir kulağa mantıklı gelmiyordu. Altı yaşında bir kızın kaybolması ve ölmüş olması ihtimali en az bir hafta boyunca televizyon haberlerine çıkmıştı. Dahası cadı annesi, Jane’in bizzat tecrübe ettiği gibi, kayıp birini bulmak için daha etkili yöntemlere de sahipti.

Anne alaycı bir kahkaha attı ve Elodie’nin oturduğu banka yaslandı. “Ah, o kadarını bilemiyorum. Şu sıralar Buckingham Sarayı’ndaki kiraların nasıl uçtuğuna inanamazsınız,” diye dalga geçti Anne, ardından özür diler gibi bir tonla devam etti. “Koruyucu ailelere verilme yaşıım dolduğundan beri buralardayım. Oradan oraya çok dolaştım, o yüzden kalıcı bir dairem olması hoşuma gidiyor. Bu semte millet pek bayılmaz ama benim yuvam burası sayılır. Neyse, ben gidip aşçı gelmiş mi diye bir bakayım.”

Jane kıza sıcacık bir şekilde gülümserken Anne çoktan mutfağa yönelmişti bile. *Acaba bir zamanlar başka bir evi olduğunu hatırlıyor mudur?* “Al işte, şimdi de onu evlat edinmek istiyorum,” diye mırıldandı Elodie’ye.

Elodie ise başını arkaya çevirmiş, Anne’in ardından bakıyordu. Tekrar Jane’e döndüğünde yüzü endişeliydi. “Yerinde ol-sam öyle bir şey yapmazdım,” diye fısıldadı.

“Neler yaşadığını düşünsene,” dedi Jane olabildiğince alçak sesle. “Annesiz ve babasız büyümenin nasıl olduğunu sen hayal bile edemezsin...”

“Şişt. Senin yine de bir ailen vardı, Jane. Eminim zor zamanlar geçirmiştir ama onu hizaya sokacak seninki gibi bir büyükannesi de yoktu. Ve o... Bilemiyorum, içimde tuhaf bir his var.”

“O bir cadı,” diye fısıldadı Jane. Elodie’nin tepkisi onu afalattı. “Biz, insanlarda tuhaf hisler uyandırırız.”

Elodie hâlâ endişeli görünüyordu, endişesini saklamak için Guinness’inden bir yudum daha içti. “Senin içimde uyandırdığın histe bir sorun yok.”

Jane buna yüksek sesle bir kahkaha atınca köşedeki üniversiteliler dönüp onlara baktı. “Peki bu senin içgüdülerin hakkında bize ne söylüyor? Bak kendini nerede buldun.”

Elodie gülümsedi. “Küçük Hanım, senin kesinlikle benim yardımımıza ihtiyacın var.”

“Onun da benim yardımımıza ihtiyacı var,” diye karşılık verdi Jane ama onun da kendine göre bazı şüpheleri vardı. *Bu kız bir yerlere ait olmak istiyor gibi görünüyor ve onu gerçek ailesiyle bir araya getirebilirim. Fakat bu, zaten çok zor bir hayat yaşamış olan masum bir kızı, Lynne Doran’ın ellerine teslim etmek demek. Pek çok insan buna “yardım etmek” demezdi.*

Jane’le Elodie sessizce kendi düşünceleriyle boğuşurken siparişleri geldi. Çıtır çıtır kızarmış, yağlı ve sıcak yemekleri onları daldıkları o kasvetli sessizlikten çekip çıkardı.

Jane bunu hiç tahmin etmemişti ama Annette’i bulmak sorunları çözmek yerine karşısına yeni sorunlar ve sorular çıkarmıştı.

YİRMİ ALTI

JANE ÇATALIYLA TABAKTAKİ CORNISH USKUMRUSUNU DİDİKLİYORDU ki nerede olduğunu hatırladı ve çatalı kibarca ağzına götürdü. Uskumrunun, bu öğleden sonra Elodie'yle birlikte hapır hupur yediği çıtır balıktan daha lezzetli olduğu kesindi. Ve akli başında her insan, pis bir barda yediği yağlı kızarmış balıktan-
sa, tanınmış bir restoran olan Hibiscus'ta, son derece seksi bir adamla geç bir akşam yemeğini tercih ederdi.

Yine saçmalıyorum, diye düşündü Jane içinden umursamazca. Restoranın gri, altın sarısı ve fildişi tonları insana huzur veriyordu. Üstelik yemek oldukça lezzetli, şarap da tam sevdiği gibiydi. Ne var ki ona eşlik eden André'nin moralsiz hâli, anın tadını çıkarmasını engelliyordu.

“Beyaz soğanlı İtalyan mantısı çok lezzetli. Tatmak ister misin?” diye sordu André kibarca ama sanki akşam bu gece daha kabaydı ve hoş bir mırıltıdan ziyade kulak tırmalayıcıydı.

Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun? Niye artık gitmiyorsun, diye avaz avaz bağırmak istedi Jane. André'nin Londra'dan sonra nereye gideceğini hâlâ bilmiyordu ve günler geçtiği hâlde André bir türlü gitmiyordu. Ve André'nin ertesi sabah için ayarladığı özel rehberli Londra Kulesi turu Jane'in ilgisini çekmiş olsa da sürekli adamın göz hapsinde olduğundan Jane kendini gizli görevdeki bir casustan ziyade mahkûm gibi hissetmeye başlamıştı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi Jane çatalını sinirle tabağın kenarına vurarak.

André, onun için endişelendiği bariz bir şekilde kafasını hızla kaldırıp bakınca Jane bu kadar şüpheli olduğu için kendine küftü. Birbirlerine sürekli yalan söylüyor olsalar da şu an için gayet iyi anlaştıkları bir gerçektir.

Jane kendini zorlayıp gülümsedi. "Bugün biraz sıkıcı olduğumun farkındayım," dedi. "Aslında bu seyahatte çok iyi vakit geçiriyordum ama bugün iş konusunda bazı beklenmedik gelişmelerle karşılaştım." Akşam çökerken Jane'le Elodie yenilgiyi kabul etmek zorunda kalmışlardı. The Cheeky Dragon'ın onlar için ilginç bir yanı olmasa da, mesai bitiminde işçilerin uğrak mekânlarından biri olduğu ortaya çıkmıştı. Önlerindeki tabaklardan karınlarını doyurmaya yetecek kadar bir şeyler yiyip başlarını kaldırdıklarında, mekânda adım atacak yer kalmadığını görmüşlerdi. Bu yoğunlukta Anne'i yeniden lafa tutmaları imkânsızdı, dolayısıyla bugünlük yapabilecekleri her şeyi yaptıklarını kabullenip hesabı ödemişlerdi. Jane ilk fırsatta geri gelecekti, tercihen öğle yemeği saatinde. "Sen ne âlemdesin?" diye sordu André'ye, çatalını çilekli balzamik sosa bulayıp ağzına götürürken. "Bu haftaki planların belli oldu mu?"

“Bakalım hayat ne gösterecek. Ben beklenmedik gelişmelere çok inanırım,” diye karşılık verdi André dudaklarını büzerek ve Jane o dudakları teninde hissetti.

Bu bir cevap değil. “Sana baskı yaptığımı falan zannetme ama yolculuk planlarını merak ediyorum. Benim de Avrupa’da başka yerlere gitmem gerekecek gibi görünüyor ve sen bu kadar gizemli davranırken başka bir şehirde sokakta burun buruna gelsek çok tuhaf olacak.” Bu tabii ki yalandı. Jane’in şu andaki tek planı, Anne’i mümkün olan en kısa sürede onunla birlikte gelmeye ikna ederek New York’a giden bir uçağa atlamaktı. Ama bu düşük riskli bir yalandı ve eğer André yalanma inanacak olursa getirisi çok yüksekti.

André bir an dondu kaldıysa da mantısını çiğnemeye devam etti, ardından şarabına uzandı. Bir saniye sonra Jane’in sözlerinin yarattığı etki, yüzünden silinip gitmişti. “Sen de henüz bana burada ne yaptığını söylemiş değilsin,” diye cevabı yapıştırdı. “Gerçeği söylemedin en azından. Şimdi kalkmış bana nereye gideceğimi soruyorsun. Ella, hayatım, bu bizim, ıı, birlikteliğimizin ruhuna aykırı.”

Uyuşturucu bağımlısı parti kızı kuzen hikâyesini yutmamış belli ki, diye düşündü Jane içinden. *Buraya adım attığımdan beri kuzenimden bahsetmeyi unuttuğum için olabilir mi?* André kırmızı şarabını kadehinde döndürdü, bir yandan da merakla Jane’i izliyordu. Jane gözlerini André’nin gözlerine dikti. Normal yollarla, cadı olmayan kadınların yaptıklarını iddia ettikleri gibi sadece bakarak bu siyah gözlerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. *En son okyanusun bu tarafında Michelin yıldızlı bir restoranda çok yakışıklı bir adamla yemek yediğimde, o*

da beni oyuna getirmişti, diye hatırladı üzüntüyle. Malcolm'un aşkı ayaklarını yerden kestiğinde Jane gerçek bir ailesi, onu seven bir eşi ve şu dünyada sağlam bir yeri olacağını hayal etmişti. Korkuları yüzünden kendini tüm dünyadan soyutlamış bir büyükanne tarafından yetiştirilen bir yetim için bunlar çok kıymetli hayallerdi. Paris'te geçirdiği harika altı yıl bile Jane'in çocukluğundan kalma o yalnızlık hissini silememişti ama Malcolm bu mucizeyi gerçekleştirecek gibi görünüyordu. *Bu sefer kimse beni aptal yerine koyamayacak. Hem şimdi o zamana nazaran daha mantıklı beklentiler içindeyim*, diye hatırlattı Jane kendine ümitle. *Şimdi tek istediğim, yalnız bırakılmak.*

"Malcolm Doran için buradayım," deyiverdi Jane ve ağzından çıkanı kulağı duyunca kendi cesaretine o bile hayret etti. Bunun çok mu zekice yoksa düpedüz aptalca mı olduğundan emin değildi ama ok yaydan çıkmıştı bir kere, dolayısıyla devam etti. "Ve Jane Boyle için."

André âdeta sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu süzdü ve Jane kalbi deli gibi çarparak bekledi. Bu kez o yakışıklı yüzün altında bir yırtıcı olduğuna şüphe yoktu; André her an masanın üzerinden atılıp boğazına sarılacakmış gibi duruyordu.

André'nin yaşadığı şoktan cesaret alan Jane uskurmusundan bir parça alıp kayıtsız bir tavırla çiğnedi. "Nerede oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

André şimdi kendini biraz toparlamış görünüyordu, gerçi birkaç kere çatalını eline alıp ne yapacağını bilemez bir şekilde tekrar yerine bıraktı. Üçüncü seferinde çatalı düzgünce masa örtüsünün üstüne koydu ve Jane onun dudaklarının gerçek bir

gölümsemeyle kıvrıldığını gördü. “Ella, bir kez daha beni şaşırtmayı başardın.”

“Bu kadar uzun süre saklanabildiklerine göre herhâlde birliktedirler diye düşünüyorum,” dedi Jane, heyecanının ikna edici olmasını umarak. “Sonuçta Malcolm’un parası var ve kızın da... başka yetenekleri.”

“Ve Londra’da olduklarını mı düşünüyorsun?” diye sordu André ve ardından kaşları çatıldı. “Ama şimdi Avrupa’da başka bir yere gitmen gerekebilir, öyle mi? Ella, tatlım, bunca zamandır Londra saçmalığıyla beni mi oyalıyordun?”

“Peki ya sen?” diye karşı saldırıya geçti Jane. “Bana Londra’ya uğrayacağını söylemiştin ki o da yalandı bence. Ve üç gün geçmesine rağmen sanki dünyanın tüm zamanları bizimmiş gibi hâlâ Londra’da yiyip içip dolaşıyoruz. İkimiz de aynı ipucunun peşinde miyiz diye düşünmeden edemiyorum.” *Aynı sahte ipucu*, diye düzeltti Jane içinden. *O yüzden yalanı fazla abartma, basit ve muğlak tutmak en iyisi.* “Elbette Katrin’le ben de bir süredir onları arıyoruz,” diye itiraf etti André rahat bir tavırla. Başka bir şeyler daha söyledi, Jane onun dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ama tam o sırada korkunç bir uğultu kulaklarına doldu. Sanki bir şelalenin tam altında duruyormuş gibiydi. *Tabii ki arıyorlar.* Jane aynı anda hem gülmek hem hüngür hüngür ağlamak hem de kendini yerden yere atmak istiyordu. Katrin’in keskin hatları ve siyah kısa saçları gözünün önüne geldi ve bu kez partilerde gördüğü yarım yamalak yüz değildi, bütün yüzünü açıkça görebiliyordu. Caroline Chase’i şehirde takip eden gizemli cadının, Ella Medeiros’la aynı otelde kalması gerçekten tesadüftü. Orada bulunmasının Ella’yla

bir alakası yoktu... Kardeşiyle aynı otelde kalıyordu sadece. *New York'ta izimi kaybedince benim geri dönmüş olabileceğimi düşünmüşler.* “Fransa’ya gidecektin,” dedi Jane kendi kendine konuşur gibi. Dili uyuşmuş gibiydi, konuşmakta zorlanıyordu. “Kızın oraya gittiğini düşündünüz? Evine dönmüş olabileceğini?”

André ona tuhaf bir bakış atınca Jane deminden beri salak gibi André’nin söylediği şeyleri tekrarladığını fark etti. Fakat elinde değildi. Duyduklarına konsantre olamıyordu hatta görüşü de bulanmıştı.

Onları Lynne tuttu, diye düşündü panikle ve neredeyse ümitle. *Pazarlık koşullarından biri de beni bulmalarıydı.* Ama içinden bir ses, gerçeğin bundan daha korkunç olduğunu fısıldıyordu. Eğer Lynne, Jane’i canlı bulursa Dalcascu’lara ihtiyacı kalmazdı ki. Bütün o partiler, alışveriş turları ve pazarlıklar Doran’lar ile Dalcascu’lar arasında bir anlaşma sağlamak içindi ama bu anlaşmayı nihai kılmanın yolu, Jane’in bir daha ortaya çıkmayacağını garanti altına almaktı.

Aşışım beni öldürmek istiyor, diye düşündü Jane midesi bulanarak. Tehlikeyle flört ettiğini biliyordu ama tehlikenin ta kendisiyle son iki haftadır neredeyse her gece aynı yatakta uyuduğunun farkında değildi.

“Şimdi, hadi bana neden Londra’ya geldiğini anlat,” dediğini duydu Jane, André’nin ısrarcı sesinin. Ses çok uzaktan geliyor gibiydi, Jane şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Konuşmaya çalıştıysa da sesi çıkmadı. “Seni buraya getiren ipucu neydi?” diye sordu André. Bu kez sesindeki tehditkâr tonu saklamaya bile zahmet etmemişti.

Jane su bardağına elini uzattı ve âdeta büyülenmiş bir şekilde, bardağı ağızına doğru götüren elini izledi. *Tenimin rengi biraz açılmış mı*, diye düşündü korkuyla. Eline aceleyle bir bıçak alıp yansıyan aksine baktı. “Bir arkadaşım...” diye başladı hiç düşünmeden. “Bir tüyo aldım.”

André’nin gözleri daha da karardı. “Evet?”

Şimdi bir bal kabağına döneceğim. Yani Jane’e demek istedim. Değişim için henüz vakit olduğunu bilse de yüzünü saklama arzusunu bastırmayı başaramıyor, her an değişebileceğinden korkuyordu. Saçlarının uzadığını hissettiğine yemin edebilirdi. “Hiç,” dedi ümitsizce yutkunarak. “Bir şey çıkmadı. Yanlış izmiş.”

“Ella,” diye gürlledi André. “Ben sana dürüst davrandım.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Jane, André’nin yüzünün olduğunu düşündüğü yerdeki bulanıklığa bakmak için kendini zorlayarak. “Birkaç güne daha ihtiyacım var... Yani iz sürmek için. Arkadaşımın verdiği tüyoyla. Ama sanırım yanlış iz üzerindeyim.”

“Öyle görünüyor,” dedi André oyunbaz bir tavırla ama gözleri öfkeden kararmıştı. Bir garson masalarına doğru yürüyordu ki aniden durdu ve geri döndü. *Yardım gelmiyor. Ben ve izimi süren avcı baş başayız.* André ona doğru eğilince Jane onun siyah saçlarında oynayan ışıklara konsantre oldu. “Ella, Malcolm’la Jane’in haftalar önce kendi yollarına gittiklerini ikimiz de biliyoruz. Ve burada ne yaptığını bilmiyorum ama *arkadaşımdan tüyo aldım* saçmalığına da zerre kadar inanmadım. Oysa birbirimize yardım edebiliriz.”

“Tabii, eğer ben sana bildiğim her şeyi anlatırsam, değil mi?” diye tersledi Jane onu. *Ne bildiğimi ben bile bilmiyorum*

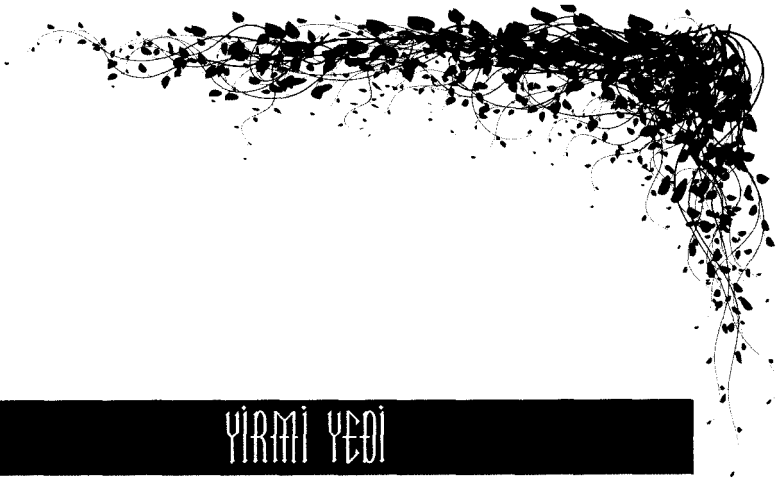
ki. “Ama ödülü paylaşamayız ki. Yani gerçek ödülден bahsediyorum.” Üç milyon doları bölüşmek tabii ki kolaydı ama Jane Boyle’u Lynne’e teslim eden kişi olmanın sağlayacağı avantajlar parayla kıyaslanamazdı. Dahası, Lynne’in Jane Boyle karşılığında vereceği her şeyin ötesinde, Dalcascu’lar asıl olarak onun ölümünden fayda sağlayacaktı.

“Ella.” André kendinden emin bir şekilde gülümsedi ve Jane sandalyesine büzüldü. “Her tür ödül bir şekilde paylaşma işini hallederiz.” Elini masanın üstünde kaydırды ve Jane daha çekmeye fırsat bulamadan sol elini tuttu. Şimdi André’nin parmağı, Jane’in orta parmağındaki düz gümüş yüzüğün üstünde geziniyordu ve Jane sanki restoranın ortasında elini eteğinin altına kaydırmış gibi hissetti. “Senin... yeteneklerinle, Ella, ikimizin de çıkarına olacak bir anlaşma yolu bulacağımıza ben eminim.”

Birbirimizi kullandığımızı biliyor, diye hatırlattı Jane kendine ve elini çekmemek için kendini tuttu. *Bunun sebebi konusunda yanılıyor sadece.* Cadı olduğumu öğrendikten sonra bile öyle ilgili ve kibar davranmasına şaşmamak lazımdı. Tıpkı Lynne gibi o da Malcolm’la Jane’in yerini öğrenmek istiyordu ve Jane’in Lynne’in ilgisini çekmek için yaptığı blöfe, en az onun kadar Dalcascu’lar da kanmıştı.

Jane gözlerini André’nin elinin altındaki eline dikti. Eli nasıl da küçük ve köşeye sıkışmış gibi duruyordu. Dahası tıpkı Jane’in eline benziyordu. Misty büyüünün zaman içinde zayıflayabileceğini söylememiş miydi? “Kendimi kötü hissediyorum,” diye fısıldadı Jane o ana kadar hiç olmadığı kadar dürüst bir şekilde. “Yemek için teşekkür ederim ama görünen o ki bana pek yaramadı.” Jane elini André’nin elinden çekti ve ortaya şöyle bir

gölümsedi ve kendini restorandan dışarı attı. *Annette'e gitmeliyim*, diye düşündüğünü fark etti, caddeye çıkıp koşmaya başladı. *O yanımda değilken güvende değilim. O eve dönene kadar hiçbir yerde güvende değilim. Ella olarak bile güvende değilim.*

YİRMİ YEDİ

THE CHEEKY DRAGON ÖĞLE YEMEĞİ SAATİNDE, AKŞAM YEMEĞİ SAATİNE nazaran daha sakin görünüyordu. Yine de Jane bara ilk girdiğinde, içeride Anne'i meşgul tutacak kadar çok müşteri vardı. Kız onu tanımış gibi hafifçe gülümsediyse de Jane garsonun durup sohbet edeceği kadar iyi bir ilk intiba bırakmamıştı belli ki.

Jane, Guinness tabelasının altındaki tozlu pencereden dışarıya bakmaktansa kızın oradan oraya koşturmasını izlemeyi tercih etti. Dün gece André'yi Hibicus'ta bırakıp çıktığından beri sürekli elini yüzünü kontrol edip duruyordu. Neyse ki henüz korktuğu şey gerçekleşmemişti. Saçları hâlâ koyu renkti ve omuz hizasındaydı, elmacık kemikleri çıkık, göğsü ve kalçalarıysa dümdüzdü. *Ama sanki göz çevremde bir değişiklik var*, diye endişelendi, yansımalarına bakmak için pencereye doğru yaklaşarak.

Ceviz rengi parmak uçlarıyla kaşlarına dokunup cildini hafifçe bir o yana bir bu yana çektiyordu ki penceredeki yansı-

masına bir yüz daha eklenince korkuyla arkasına döndü. Anne, Jane'in boş kahve kupasını doldurmuş, Jane daha kızın gözlerini yakalayamadan uzaklaşmıştı bile. *Kendi yansımamı izlemeye bu kadar dalmış olmasaydım...* Jane dudaklarını ısırды. Anne'in altın rengi dalgalı saçları dokunabileceği kadar yakınındayken onu kaçırmıştı.

Jane kahvesinden bir yudum aldı ve anında pişman oldu. Kahve acıydı, su katılmıştı ve tuhaf bir şekilde asitliydi. Kahvesi her tazelendiğinde tadı biraz daha kötüleşiyordu. *Ona söylesem mi acaba*, diye aklından geçirdi, Anne yanından bir tepsi boş bardakla geçerken. Anne yine o kadar yakınındaydı ki Jane elini uzatsa onun boştaki elini tutabilirdi. Öğle yemeği kalabalığı artık hafiflemiş, barda neredeyse kimse kalmamıştı. Dolayısıyla Anne'le konuşmak için uygun bir zamandı. *Ama ben aslında sadece...*

Barın penceresinin üstündeki neon tabela Jane'i uyarırcasına titreşti ve Jane içinde harekete geçen büyüü bastırmak için çabalamak zorunda kaldı. Bu uğraş onu kendine getirdi ve Annette'i niye korkutmaması gerektiğini hatırladı. Jane kendi büyü gücünün farkında olmadığı dönemde, elektronik eşyalardan yana çok bahtsız olduğunu düşünürdü, özellikle de heyecanlandığı, sinirlendiği zamanlarda. Ailesinin tarihini öğrendiğindeyse, büyükannesinin de duygularını kontrol edemediği zamanlarda büyü gücüyle hava koşullarını değiştirdiğini fark etmişti. Annette duygusal bir karmaşa yaşadığında büyü gücünün nelere sebep olduğunu Tanrı bilirdi. Herkes için en güvenlisi buna yol açacak etkenleri en aza indirmekti. Jane ellerini masaya bastırıp gücünü yatıştırmaya çalıştı.

Ya da, diye ani bir karara vardı Jane, belki de bir taşla iki kuş vururum. Neyse ne.

Anne yeniden önünden, bu kez bir elinde kirli tabaklarla dolu bir tepsi, diğer elinde iki bardakla geçerken Jane ani bir hareketle gücünü bir kement gibi fırlatarak kızın üstüne gönderdi. Büyü, Anne’i tam ayak bileğinin üstünden yakalayınca Jane arkasına yaslandı ve kızın, elindeki bardakların ve tabakların bir-iki sallandıktan sonra yere yuvarlanmalarını dehşetle karışık bir neşeyle izledi. Anne ayağa kalkıp üzerindeki cam kırıklarını temizlerken Jane yerinden fırlayıp yanına koştu. “İyi misin?” diye sordu suçluluk duygusunu ve neşesini saklamaya çalışarak. Bu adi bir hile olsa da açıkçası görülmeye değer bir manzaraydı.

“İyiyim,” dedi Anne irkilip geri çekilerek. Sonra başını kaldırıp baktığında Jane’i tanıdı ve rahatladı. Jane onun bu dostça vücut dili karşısında otomatikman gülümsedi. “Bu karmaşa için özür dilerim,” diye devam etti kız, ardından bar tezgâhının arkasına dolanıp bir süpürgeyle geri döndü.

“Senin hatan değil ki,” dedi Jane elinden geldiğince destekleyici bir tonla. “Sanırım sandalyenin ayağına takıldın. Şu masada oturan gençler giderken sandalyelerini masanın altına itmemiş olmalılar.”

Anne yerdeki camları ve porselenleri farasha doldururken başını üzüntüyle iki yana salladı. “Sandalyelerin ortada bırakılmasına falan gerek yok ki.” Kız sadece kendisinin bildiği bir şakayı hatırlamış gibi gülümsedi. “Ben lanetliyim.”

“Ben de,” deyiverdi Jane. *Ben de hayatımın yarısını lanetlendiyimi düşünerek geçirdim.* Anne’in büyü gücü nasıl harekete

geçmişti acaba? Neler olduğunu bilmeyen biri, büyü gücünün sebep olduklarını kolaylıkla kötü şansa yorabilirdi.

Anne bir an ona merakla baktıktan sonra yine farâşa doğru eğildi. Dalgalı saçları önüne düşmüştü, yüzünü gizliyordu. “Çoğu insan böyle düşünüyor sanırım,” dedi çekimser bir şekilde.

“Yok, gerçekten,” diye ısrar etti Jane bankta yana kayıp kıza biraz daha yaklaşarak. “Tüm elektrikli eşyalar benden nefret ediyor. Yemin ederim bir keresinde resmen koca bir espresso makinesini patlattım.”

Anne endişeyle önce barın arkasındaki kahve makinesine, sonra Jane’e baktı. “Sadece bir kere oldu,” dedi Jane ve kendine geldi. Yüzündeki gülümsemeyi silip ciddi bir ifade takındı. “Kahve makinesi bir kere oldu ama elektrikli aletlerle ilişkim gerçekten lanetli. Bence bir destek grubu kurabiliriz. Ya da en azından bir tedavi falan aramalıyız.”

“Belki bir çöle ya da ormanın ortasına taşınabilirsin,” dedi Anne muzipçe ve küçük parçaları süpürmeye geri döndü.

“Doğru, benimki bir şekilde halledilebilir,” diye kabul etti Jane. “Elektrik yoksa dondurma da yok gibi bir durum olmasaydı halledilebilirdi desek daha doğru aslında.”

Anne güldü. Gülüşü Jane’e Malcolm’u hatırlattı. “Ben de şahsen televizyonumdan vazgeçemezdim,” dedi Anne. Jane imgesinde onu gördüğü o kasvetli daireyi ve eski moda televizyondaki BBC dizisini hatırladı.

“Birkaç sene önce televizyonum patladığından beri yenisini almadım,” diye itiraf etti Jane ılık kahvesinden bir yudum alırken. Bu seferki daha bile acıydı, elinde olmadan yüzünü buruşturdu.

Anne'in dudakları endişeyle büzüldü. "Yani sen de gerçekten lanetlisin?" Kara gözleri merakla Jane'in yüzünü inceledi.

Fincan tabağındaki şeker paketini alıp açan Jane gülümsedi. "Evet, kesinlikle lanetliyim," diye onayladı. "Yani tabakların kırılması muhtemelen benim suçumdur. Hatamı telafi etmek için sana bir kahve ikram edebilir miyim?" Jane *kahve* kelimesini tıpkı Elodie gibi telaffuz ettiği için kendiyile gurur duydu.

Anne tereddüt etti, gözleri barda dolaştı. "Tamam," dediyse de bunu öyle bir tonla söylemişti ki Jane önce *ama* diye devam edeceğini ve reddedeceğini zannetti. "Ben kendime bir kahve alayım. Senin fincanını da doldurmamı ister misin?"

Az önce bir garsondan kendine bir kahve almasını istedim, diye düşündü Jane ve hayalinde kendine gözlerini devirdi. Fakat az sonra Anne kahvesiyle geri dönmüştü ve masada karşısına otururken hâlimden memnun görünüyordu. *Çok yalnız,* diye düşündü Jane şefkatle.

"Gerçi," dedi Anne ikinci kahveyi Jane'in önüne doğru iterken, "eğer ikimiz de lanetlenmişsek aynı barda olmamız hadi bir derece de aynı masada olmamız tehlikeli değil mi? Başımıza taş yağmasın."

Jane gülümsedi. "Bir süreliğine bu riski alabiliriz sanırım. Ya da belki birbirimizin lanetini sıfırlarız."

Tuhaf ama Anne'le vakit geçirmek gerçekten keyifliydi. Jane onun için Ella'ya bir hayat uydurdu. Şu ana kadar olur ya kontrol ederler diye kimseye Ella'nın hayatı hakkında detay vermemişti ama Anne'in onun anlattıklarının doğruluğundan şüphelenmek için bir sebebi yoktu. Böylece Jane keyifle yeni detaylar icat etti ve Brezilyalı adını, İngiliz asalet unvanını ve

karma aksanını layıkıyla birleştiren kusursuz -ama bir o kadar uzun- bir hikâye uydurdu. Bir yandan aralarındaki sohbeti canlı tutmak için çabalarırken bir yandan da Anne'in çocukluğuna dair ne bildiğini merak ediyordu. Anne şimdiki zamandan bahsederken çok rahat ve açık olsa da geçmişine dair bir şey söylemeye hevesli görünmüyordu.

Jane kendi uydurma hikâyesini anlatırken giderek daha uzun boşluklar vermeye başladı ama Anne araya girip bir şey söylemeyince bu kadarla bıraktı, soru sorma riskine girmedi. İş yerinde geçmişinden bahsetmek tuhaf geliyor olmalı. Herkese tuhaf gelir.

“Bana çaya gelmek ister misin? Yani Londra’da kaldığın süre içinde?” diye sordu Anne aniden ve Jane hafifçe yerinden sıçradı.

Cadılar, diye düşündü Jane hafiften sinirlenerek, Anne'in onun zihnini okumadığına emin olduğu hâlde. “Memnuniyetle,” dedi hemen. “Yarın? Ne dersin?”

Anne hevesle başını salladı, elini önlüğünün cebine sokup kalemini aramaya koyuldu. Ardından utangaç bir tavırla Jane'in eline uzanıp üzerine bir adres yazdı. Jane, aklına Lynne'in fildişi rengindeki şık kartvizitleri geldiğinde az kalsın gülecekti. Anne, New York’a döndüğünde kültürel bir şok yaşayacaktı doğrusu. “Saat dört gibi gelirsin,” dedi Anne ama cümlesini soru vurgusuyla bitirmişti.

“Anlaştık,” dedi Jane kesin bir şekilde. Anne şüpheli davranıyordu ama muhtemelen çok fazla arkadaşı olmadığı için böyleydi. Jane'in midesi suçluluk duygusuyla kasıldı ama bunu kötü kahveye yormayı tercih etti. *Kim olduğunu bilmeyi hak edi-*

yor, diye karşılık verdi suçluluk duygusuna. Ve ben de ona bunu söylemek, ona bazı cevaplar vermek için buradayım. Bunda bir sorun yok.

Derken içinden bir ses zalimce fısıldadı: *Her şey bir yana André bu yüzden seni öldürecek.* Ve bu düşünceyle birlikte Jane'in kolları diken diken oldu. Bir gece önceki o korkunç akşam yemeğinden beri André sütlerini birbirine bağlayan ara kapıyı çalmamıştı ama Jane'i çok uzun süre kendi hâline bırakmayacağı muhakkaktı. *Annette'in iyiliği için, kendi iyiliğim için... Burada olmak için bir sürü sebebim var. Bu işi doğru yapmalıyım.*

YIRMI SERİZ

ANNE'İN YAŞADIĞI BİNANIN GÖZE ÇARPAN HERHANGİ BİR NİTELİĞİ yoktu. Bir zamanlar iyi tasarlanmış bir bina olduğu belli olsa da şimdilerde kasvetli bir yer olduğu söylenebilirdi. Binanın girişi, Jane'e, daireleri daha geniş yapmak yerine neden sahanlığa böyle büyük bir alan bıraktıklarını düşündürtecek kadar genişti. Üstelik ana girişin duvarındaki boyalar kalkmıştı, şimdiki boyanın altından altı farklı renk gözüküyordu. *İnsanlar yaşam alanlarını neden floresan ışığıyla aydınlatırlar ki*, diye merak etti Jane etrafı incelerken kendi kendine ve çatlak aynadan uzak durmaya çalışarak, lüzumsuz bir şekilde geniş merdivenlere doğru yürüdü. Tabii ki asansör yoktu.

Binanın atmosferi ona ilk büyü esnasında gördüğü vizyonu hatırlatıyordu ama o daireye doğru yürüyor olmak Jane'i korkutmuyor da değildi. Anne misafiri için temizlik yapmıştı ama temizlik dairenin sefilliğini daha çok ortaya çıkarmıştı. Duvarlar

sıkıcı görünüyor, beyaz badanasıyla Anne'in duvarlara hiçbir şey asmadığı gerçeğini daha da vurguluyordu. Jane'in kısa siyah botlarının altında gıcırdayan döşeme tahtalarının arasında geniş boşluklar vardı. Anne'in mobilyaları da yıpranmış görünüyordu, muhtemelen ikinci elden satın alınmışlardı. Jane kısa bir tereddüdün ardından köşedeki hasır koltuğa geçti. Oturduğunda koltuk onun ağırlığı altında hafifçe sallandı.

Anne pas lekesi içindeki mutfakta bir süre oyalandıktan sonra, etkileyici bir sunumla hazırlanmış bir tepsinin üstünde çay ve atıştırmalıklarla geri döndü. Küçük sandviçler, kuru üzüm-lü yağlı çörekler, farklı şekillerde ve renklerde şekerlerle dolu dolu bir servis tabağı hazırlamıştı. Jane'in gözleri, kızın yaşadığı kasvetli daireyle pek uyuşmayan Wedgwood marka çaydanlığa takıldı.

"En yakın arkadaşım on sekizinci doğum günümde hediye etmişti," diye açıkladı Anne, Jane'in çaydanlığa baktığını fark edince. "Verirken de, yabancılar gibi bar bar gezeceğine evde çay yaparsın demişti."

"Bar bar gezen tiplere benzemiyorsun hiç," dedi Jane, Anne'in uzattığı fincanı alırken.

Çiçek desenli tozlu koltuğuna oturan Anne bir an yerdeki eski püskü pembe halıya baktı. "Yabaniye benziyorum ama ha?" diye karşılık verdi yumuşacık bir sesle ve Jane elindeki kupayı öyle bir sıktı ki tırnaklarının dipleri beyazlaştı.

"Eh, bu genelde iyi bir şeydir," dedi Jane. "Küçükken oradan oraya sürüklendiğini söylemiştin. O yüzden şimdi daha... durağan bir hayat istemen anlaşılır." *Ben de küçükken hiçbir yere gitmediğim için kendimi yabani hissedirdim,* diye mantık yürüt-

tü Jane içinden. Görünen o ki birbirlerinin tam zıddı hayatlar yaşamışlardı.

“Olabilir,” dedi Anne elindeki fincana bakarak.

Jane aralarındaki o ince bağı kaybetmekten korkarak öne doğru eğildi. “Niyetim özel yaşantına burnumu sokmak değil ama yetiştirme yurdunda büyüdüğünden bahsetmiştin. Neden orada büyüdüğünü bilmiyorum, eğer istemiyorsan yine de anlatmayabilirsin. Ben sadece durağan bir hayat istemenin ardında bu olabilir diye düşündüm.”

Jane konuya bu kadar hızlı girmesinin geri tepmesinden ürktüyse de sessizce çayını yudumlayan Anne düşünceli bir şekilde başını sallayarak onu onayladı. “Aslına bakarsan hiçbir şey hatırlamıyorum. Yani yetimhaneye gelmeden öncesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Bana sadece yetimhaneye geldiğimde beş-altı yaşlarında sağlıklı bir çocuk olduğumu söylediler. Geçmişimle ilgili bildiğim her şey bundan ibaret.”

Jane oturduğu koltuğun rahatsız edici bir şekilde gıcırdamasına aldırmamaya çalışarak Anne’e biraz daha yaklaştı. Servis tabağından, pembe bir dudağa benzeyen bir şeker alıp çayının içine attı. “Hiçbir şey hatırlamıyorsun ha? Bu olağan bir şey olmasa gerek. Yetimhanedeki insanlar senin nereden geldiğini araştırmış olmalı.” *Geldiğin kıtada herkesin seni araması da cabası.*

Anne omuz silkti ama gerginliğini attığı söylenemezdi. “Ah, elbette. Özellikle de yetimhanede gönüllü olarak çalışan şu kız, Kathy çok uğraştı. Köklü bir aileden geldiği için güçlü bağlantıları vardı ama o kadar araştırmalarına rağmen onlar bile kim olduğum hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamadı. Sonunda

devlet beni bir ailenin yanına yerleştirdi. Çok da... iyi insanlardı. Gerçekten.”

Anne’in kara gözleri dolu dolu olmuştu ama yaşlar yanaklarından aşağı süzülmedi. Jane onu eğer bu konu hakkında konuşmak istemiyorsa konuyu kapatabileceklerini söylemek için can atıyordu.

Ama neler olduğunu öğrenmek zorundayım, diye hatırlattı kendine ve gözlerini yumup bir an öyle kaldı. *Bu onun için zor bile olsa*. “Onlardan üzüntülü bir şekilde bahsettin,” diye onu açıklama yapmaya zorladı sonunda, daha yatıştırıcı bir tonla konuşabilmek için sesini alçaltarak.

“Onlarla en son konuştuğumda bir tür sinir krizi geçiriyordum,” dedi mırıldandı Anne. Çenesini sıkımtı. “Yanlarına yerleşeli altı ay olmuştu. Bana yeni bir çift ayakkabı almışlardı. şu parlak Mary Jane’lerden. Tabii onları alınca ayağımdakileri çıkarmamı istediler. Eski ayakkabılarımın altı delinmişti ama onları bana Kathy almıştı. Ben ayakkabılarımı çıkarmamak için deli gibi tepinirken yangın alarmı çalmaya başladı. Beni hemen dışarıya çıkardılar ama kızları Lacey ve Renee tavan arasında oyun oynuyordu. Onları almak için yeniden içeriye girdiler ama bu arada yangın bütün evi sarmıştı ve...” Anne devamını getiremedi, ellerini çaresizce iki yana açtı.

Jane’in aklına Malcolm’un elleri geldi ve bu düşünceyi zihninde çabucak gerilere itti. “Çok üzüldüm,” dedi Anne’e içtenlikle. Bir yıl içinde iki ailesini de kaybetmek bir çocuk için çok acı olmalıydı... O sadece son ailesini hatırlıyor olsa bile.

“Çok korkunçtu. Ama daha korkuncu, sonraki koruyucu ailenin evinde de yangın çıkmasıydı.” Anne bunları sakın bir şe-

kilde anlatmasına rağmen elindeki çay fincanını öyle sıkıyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

“Bu korkunç bir tesadüf,” diye ona katıldı Jane. *Bu korkunç bir güç,* diye düşündü aynı anda içinden.

“Kathy de öyle söyledi,” dedi Anne ama sonra söze devam edip diğer koruyucu ailelerin olaya bu şekilde yaklaşmadığını anlattı. Küçük Anne’in adı kundakçıya çıkmıştı ve hayatlarını sorunlu çocuklara adayan insanlar bile onu evlerine almak istememişti. Sonra kaldığı yetimhanede de yangın çıkınca kötü şöhreti perçinlenmiş hatta yangın hakkında soruşturma yapılmış ama yangını Anne’in çıkardığına dair bir kanıt bulamamışlardı.

Tabii ki bulamazlar, diye düşündü Jane üzüntüyle. *Sinirlenince elektriklerin kesilmesine sebep olmak, evi ateşe vermekle kıyaslandığında artık hiç de korkunç görünmüyor.* Tüm bu olanlara bir anlam veremeyen Anne’e karşı Jane’in içi şefkatle doldu. Çünkü kız eğer ne olduğunu bilseydi bunu nasıl durduracağını da bilirdi. *Lynne kolay bir anne olmayabilir ama en azından büyü gücü konusunda ona yardımcı olurdu. Annette’i her kim ondan kaçırdıysa kızın hayatını mahvetmiş.*

“Yine de Kathy’yle ailesi beni kollamaya devam etti,” diye devam etti Anne daha iyimser bir sesle. “Aslında bana bu çay takımını hediye eden de Kathy’ydi. Bütün hayatım boyunca yanımdaydılar ya da en azından hatırladığım kısmında diyelim. Yani bir bakıma ailem sayılır.”

Kızın yüzüne sahici bir tebessüm yayılınca Jane de onun adına mutlu olup gülümsedi. *Ama seni evlatlık olarak almadılar,* diye düşünüyordu bu sırada. *Ya da ellerindeki her türlü imkâ-*

na rağmen gerçek aileni bulmadılar. Üstelik Annette'in gerçek ailesinin kayıp kızlarını bulmak için kopardığı tüm yaygaraya rağmen. En yakın arkadaşının ona tüm verdiği güzel bir çaydanlık, Anne'in kendini bu kadar yalnız hissetmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Gözü mis gibi kokan minik somonlu sandviçe takılan Jane uzanıp bir tane aldı, ucundan ısırıldı. Yüzünü mümkün mertebeye sandviçin ardına gizlemeye çalışıyordu çünkü kendi arkadaşlarının onun için nasıl büyük fedakârlıklar yaptıklarını hatırlayınca yine kendini suçlu hissetmişti. Üstelik de Jane'i, Kathy'nin Anne'i tanıdığı kadar uzun yıllardır tanımadıkları hâlde. *Hiç dostu yok, kimse ona gücünü nasıl kullanacağını öğretmemiş... Tam anlamıyla kaybolmuş.* Jane ileri uzattığı ayaklarından birini diğer bileğinin üzerine attı ve kendi gizli niyetine bu kez bambaşka bir açıdan baktı. *Ona gerçekten de yardımcı olabilirim. Bunu kendimi ikna etmek için, öylesine söylemiyorum. Bu gerçekten onun için en iyisi olabilir.*

Lynne kesinlikle kolay bir anne değildi ama kızı eve dönünce Jane onun biraz yumuşayacağına emindi. Ve Anne'e gücünü nasıl kontrol edeceğini ondan daha iyi kimse öğretemezdi. Ve Lynne sonrasında da Anne'i, gerçekten onun ihtiyaçlarını gözetken bir dünyayla tanıştıracaktı. New York'un yarısının Doran ailesine yalalık yapması çok gülünç olsa da, Anne gibi hayatının büyük bölümünde itilip kakılmış birine bu, muhtemelen ilaç gibi gelecekti. Jane kaşlarını çatarak elindeki fincana baktı. *Bu planı yaparken onun gerçek bir insan olduğunu hiç düşünmedim.*

Jane elinden geldiğince çaktırmadan kolundaki saate bir göz attı. Akşama doğru buradan çıktıktan sonra Elodie'yle buluş-

mak için sözleşmişlerdi ve zamanı giderek daralıyordu. *Bunu özellikle yaptım*, diye hatırlattı Jane kendine. *Kendimi tutamayıp ona her şeyi anlatmayayım diye*. Nitekim Anne'e gerçeği anlatmak için yanıp tutuşuyordu ama tedbiri elden bırakmaması gerektiğinin de farkındaydı.

Başını kaldırdığında Anne'in onu izlediğini gördü. Jane saate baktığını belli etmemek için hemen başını çevirdi, yakalanmadığını umdu. Anne çiçekli kanepede arkasına yaslanıp bacaklarını altına aldı. "Londra'da ne kadar kalacağını sormadım," dedi yumuşak bir sesle, tay gibi incecik bileğini diğer bileğinin üstüne koyarken. "Ya da şimdi düşündüm de, buradan sonra nereye gideceğini."

"New York'a döneceğim," diye karşılık verdi Jane dürüstçe. *Ne zaman gideceğim, senin benimle gelme konusunda ne diyeceğine bağlı*. Anne alt dudağını hafifçe sarkıtınca Jane bu kimsesiz kızla aralarında gerçekten bir bağ oluştuğunu fark etti. "Ama daha bir süre buralardayım. Gerçi bu öğleden sonra bir işim var. Belki yarın yine buluşuruz, ne dersin? Seninle yine görüşmeyi çok isterim."

Anne, Jane'in beklediğinden bile daha hevesli bir şekilde başını salladı. "Yarın öğlene kadar çalışacağım, sonrasında gelebilirsin," diye önerdi kız hemen. "Ya da ben seni görmeye gelirim. Tabii eğer senin için de uygunsa," diye ekledi aceleyle.

Jane, Anne'le André'nin otelde yüz yüze gelmesi ihtimalini düşününce baştan aşağı ürperdi. "Ben zaten buralarda olacağım," diye yalan söyledi. "Buraya gelmeyi tercih ederim."

Anne'in gözleri çıplak duvarlarda, eski püskü mobilyalarda dolaştı ve Jane âdeta kızın zihnini okumuş gibi aklından ne-

ler geçtiğini tahmin etti. Hasır koltuğun gıcırtısına aldırmadan yine öne doğru eğildi, ceviz kabuğu rengi elini uzatıp Anne'in altın rengi ellerinden birini tuttu. "Yarın yine geleceğim," diye tekrarladı ve Anne utangaç bir tavırla gülümsedi. *Ve ikimiz için de işleri yoluna koyacağım.*

YIRMI DOKUZ

“NASIL YANİ, YANGIN MI ÇIKARIYOR?” DİYE SORDU ELODIE KUŞ-
kuyla, bir elindeki sopayla kriket topunu kaleye vurup diğer
elindeki küstümotu çayını yudumlayarak.

“Hayır,” dedi Jane, doğru açığı yakalamak için elindeki sopa-
yı birkaç kez evirip çevirdikten sonra. “Bunu bilerek yapmıyor.
Bilgisayarımın nasıl zırt pırt çöktüğünü hatırlıyor musun?”

“Şu şeker bilgisayar tamircisi senin ona âşık olduğunu sanı-
yordu. Açıkçası ben de öyle sanıyordum. Yani tekrar düşündüm
de, bu işlerin kasten yapılmadığını kanıtlamak için en iyi örnek
bu olmayabilir.”

“O çocuğa âşık falan değildim!” diye bağırdı Jane öfkeyle
ve birkaç kafa onlardan tarafa dönünce utançla sindi. Anne’in
küçük dairesinden çıkıp direkt Elodie’yle buluşmaya gelmişti
ama Elodie annesiyle babasının düzenlediği bahçe partisinden
kaçamamıştı. Jane geldiğinde Dessaix’lerin yemyeşil bahçesinde

iyi giyimli ve hafiften çakırkeyif diplomatlar dolaşıyordu. Ev sahiplerinin bahçede ısıtılmalı bir çardağı da vardı ama nihayet bulutların ardından çıkan güneş de sıcaktı ve baharı müjdeliyordu.

Jane'in yağmurdan korunmak için giydiği kıyafet aniden bu ortamda çok kasvetli kaçmıştı ama neyse ki Elodie'nin kıyafetleri Ella'ya, Jane'e olduğundan daha uygundu. Elodie'den ödünç aldığı pastel renkli askılı elbisenin eteği biraz kısa mı oldu acaba diye endişelenmiş ama bütün olarak bakıldığında, kafasında teşekkür notlarından daha tehlikeli herhangi bir fikir olmayan konsolos eşlerinden birine benzemişti. "İnan bana Anne ne yaptığının farkında değil."

"O zaman yine yapabilir," dedi Elodie ve tekrar topa vurup Jane'in tam olarak çözemediği oyunda kazandığı zaferi hoplayıp zıplayarak kutladı. "Yani ona hayatını değiştirecek delice bir şey söylersen bu kez mangalda pişen sen olacaksın."

"Onu pat diye Lynne'in önüne atmak da daha iyi bir fikir değil," diye itiraz etti Jane. "Öncesinde ona bir açıklama borçluyum."

"Ama onun dehşetini hafifletecek ne söyleyebilirsin ki?" diye sordu Elodie.

Jane kriket sopasını savurdu ve arkadaşının yüzündeki ifadeye bakılırsa topu büyük ihtimalle yanlış tarafa göndermişti. Elodie'nin sorduğu soru aslında Jane'in de kafasını kurcalıyordu ama henüz bir cevap bulamamıştı. Anne'in kafasına sert bir cisimle vurup onu karga tulumba New York'a kaçırmak da bir seçenektir tabii ama Jane'in André gibi özel uçağı yoktu, dolaşısıyla daha uçağa binmeden havaalanında yakayı ele verirdi. Üstelik duyduğum kadarıyla *11 Eylül'den sonra insanlar, tepe*

dolaplarına tıklılan baygın kadınlar konusunda daha bir dikkatliymiş, diye dalga geçti içinden.

Fakat itiraf etmeliydi ki Jane içindeyken Anne'in dairesinin veya bir uçağın ya da New York'un yarısının alev alev yanması da pek iç açıcı bir düşünce değildi. "Ona, katıldığını hatırlamadığı bir çekilişten bedava New York seyahati kazandığını falan söylesem?" diye ortaya bir fikir attı.

"Ve oraya vardığında ödülün New York ayağının bedava bir aile olduğunu mu öğrenecek?" diye sordu Elodie, topu mükemmel bir yay çizecek şekilde havalandırdıktan sonra. Yine de topu izlerken pek mutlu görünmüyordu. Jane onun topu tam olarak nereye göndermeye çalıştığını merak etmeden edemedi ama yarım saattir oyunu bilirmiş gibi oynadıktan sonra, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığını belli etmek istemedi.

"İnan bana o aile asla bedava olamaz, o ailenin bir parçası olmanın, sandığının aksine çok ağır bir bedeli var," dedi Jane, Manhattan'ından bir yudum alıp. Kendine içki alırken saatin bunun için biraz erken olduğunu düşündüyse de bu partide kimse böyle ufak ayrıntılara takılıyormuş gibi görünmüyordu. Elodie parti başlayalı sadece bir saat olduğuna yeminler etse de çok ciddi görünüşlü iki kadın çoktan ayakkabılarını bir kenara atmış, bahçedeki fiskiyenin altındaki havuzda suları sıçratarak dolaşıyorlardı.

"Bilemiyorum," dedi Elodie düşünceli bir tavırla ama kahve köpüğü rengi gözlerinde bir pırıltı vardı. Elodie parti için kıvrıcık saçlarına fön çektirmişti ve Jane o anda, normalde gece-gündüz gibi farklı olduğu arkadaşıyla ne kadar benzediklerini fark etti. *Kız kardeşim bile olabilirdi... Benden çok daha güzel elmacık kemikleri olan*

kız kardeşim. Jane, çakma Elodie hâliyle Elodie'yi kıskanmasındaki ironiye güldü. "Yüzyılın düğünü diye nitelenen bir düğünle evlendin, ayrıca hiç yoktan ikinci bir kimliğe sahip oldun."

"O aptal düğün yüzünden hâlâ bir sürü saçma sapan e-posta alıyorum," dedi Jane yüzünü buruşturarak. "Anlaşılan o ki bu ay ıtırşahi buketleri yüzde elli indirimliymiş. Benim düğünümün gelip geçtiğini anlayamadılar bir türlü."

Elodie tek kaşını kaldırdı ve doğru dürüst topa bakmadan sopasını savurup bir vuruş daha yaptı. "Ben kazandım!" dedi sonra neşeyle. "Evet, şimdi konumuza geri dönebiliriz."

"Puanlarımız yakın mıydı bari?" diye sordu Jane inatla ama Elodie'nin gözlerini devirmesine bakılırsa cevap hayırdı. "Büyükannem bana gerçeği bir mektupla açıklamıştı," diye devam etti daha ciddi bir tonla. "Ama beni cadı olduğuma asıl inandıran, yüzüğünü taktığımda kendi hissettiğim şeylerdi. Ve sen de benden... bir şeyler göstermemi istedin. Bana inanmak için. Belki onun da gerçekte neler olduğunu anlaması için bir yangın daha çıkarması gerekiyordur."

Elodie yine gözlerini devirdi ve Jane bu göz devirmenin, "strateji konusunda krikette olduğundan bile kötüsün" anlamına geldiğini anladı.

"Belki de ona olduğu gibi anlatmalıyım," diye bağladı Jane. "Bir kısmını. Büyük kısmını. Mümkün mertebe kendimi dışında bırakarak ona kendi durumunu anlatabilirim. Ve ailesini ya da işte kısmen ailesini. Onu çok korkutmadan anlatabileceğim kadarını."

"O kadarını da bildiğini düşünüyorsun, öyle mi?" dedi Elodie. İkna olmuş görünmüyordu. "Onunla üç kez görüştükten sonra?"

Jane arkadaşının iyi bir noktaya parmak bastığını biliyordu. Sonuçta daha Hamptons'ta Annette'e tam olarak ne olduğunu bile bilmiyordu. Aslında kafasında dönüp duran soruların çoğuna henüz bir cevabı yoktu. Fakat değişim büyüsünün üçüncü haftasını yarılادığını biliyordu, Anne'le yarınki buluşmalarının ardından üçüncü hafta *neredeyse* bitmiş olacaktı.

Daha da önemlisi, sadece üç kez görüşmüş de olsalar şimdi Malcolm'un kayıp kız kardeşi hakkında birtakım şeyler biliyordu. Büyü gücü yüzünden korkunç bir hayatı olmuştu, nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve etrafına çektiği yüksek savunma duvarlarının ardında yapayalnızdı. Jane umduğu kadar çok şey öğrenememişti ve ertesi gün öğleden sonra buluştuklarında -ona şu mühim açıklamaları yapmadan önce- biraz daha fazlasını öğrenmeyi umuyordu. Ama şu anda bildiği kadarı bile hiç yoktan iyiydi. Jane'in Anne'e ihtiyacı vardı. Fakat şu ana kadar öğrendiklerinden hareketle artık bayağı emindi ki Anne'in de Jane'e ihtiyacı vardı.

Jane saçlarını omzunda arkaya attı. Gerçekten çok hızlı uzuyor gibi görünüyorlardı. Tam Elodie'ye aklından geçenleri söylemek için ağzını açmıştı ki arkadaşının yüzünde de benzer bir ifade olduğunu görünce önce onu dinlemeyi tercih etti. "Sana nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum ve sonra her şey çok hızlı gelişti," diye başladı Elodie ve Jane gözlerini kırıpştırıp onun neden bahsettiğini anlamaya çalıştı. "Birkaç hafta önce büyü-kannenin eşyalarının olduğu bir kutu geldi. Posta mührü yakın zamanda basılmış ama kutu o kadar yıpranmıştı ki sanki üstünden bir kasırga geçmiş gibiydi. Ben de La Poste kargo şirketinin kutuyu kaybetmiş olabileceğini, bulunca da yeni bir mühür

basıp yolladıklarını düşündüm. Sonuçta o anda ben de kutuyu nereye yollayacağımı bilmediğim için sanırım kargo şirketini suçlayamayız.”

Jane sırtından ayak parmaklarına doğru ilerleyen bir elektriklenme hissetti. *Büyükanne*. Gizli yüzükle mektubun, Celine Boyle’un ona son mesajı olduğunu sanmıştı ama ya daha fazlası varsa? Büyükannesi duygusal bir insan değildi ama o sert kişiliğinin altında torununa beslediği güçlü ve sonsuz bir sevgi vardı. Jane’in gözleri bu sevginin bir kanıtı olabilecek bir şey daha öğrenme umuduyla yaşardı. “İçinde ne var?”

“Kutuyu açmadım tabii ki, salak. Sen kayıplara karışmıştın. Herkes seni arıyordu, bulana ödül vadedilmişti. *Uyuşturucu bağımlısı katil kocasıyla kaçtıkları yerde belki büyükannesinin eski kazaklarını da yanında ister*, diye düşünemedim.” Elodie öfkeli bir fısıltıyla konuşuyordu, Jane yine de etrafı kolaçan etti. Yakınlarında keten takımlı bir adam ve büyük şapkalı bir kadın vardı ama kendi hâllerinde takılıyorlardı. Duyma mesafesinde kimse yoktu.

“Haklısın,” dedi Jane. Ella Medeiros’un Lowell Otel’de kaldığı odanın numarasının yazdığı kartvizitlerden birini bulana kadar çantasını altüst etti. “Onu bu adrese yollar mısın? Ella’ya” diye ekledi üstüne basa basa. *Caroline Chase’e değil... Ya da Jane Boyle’a değil. Ya da Milwaukee pasaportlu piercing’li Anne Kowalsky’ye değil. Aynaya baktığımda kiminle karşılaşacağımdan emin olmamama şaşmamak lazım.*

“Tamamdır.” Elodie kartviziti cebine koydu ve kriket sopasını rastgele savurunca az kalsın bir garsonun elindeki içki tepsisine çarpacaktı. Korkuyla irkilen garson nihayet tehlikeli böl-

geden uzaklaşınca Elodie bilmiş bir tavırla gülümsedi. *Casusluk işlerinde canavar gibi*, diye düşündü Jane kıskançlıkla. “Sen de bizimle New York’a gelsene,” deyiverdi Jane hevesle. Lowell’da Elodie’yle süite kapandıklarını, oda servisine bir şeyler sipariş edip kıkır kıkır Jane’in bir sonraki adımını planladıklarını hayal edebiliyordu. Fakat Elodie’nin şimdiden zamanını çaldığını biliyordu. Ayrıca Malcolm birkaç kez Elodie’yle karşılaşmıştı ve Jane onu kurtarmadan önce Lynne’e ne kadarını anlattığını kim bilebilirdi? “Tamam, buna cevap verme,” diye ekledi hemen ardından. Arkadaşına sarılmak için uzandı. “Benim için yeterince şey yaptın.”

Hedefine bu kadar yaklaşmışken Jane herhangi bir hata yapmayı göze alamazdı. Ve son birkaç adımı tek başına da atabiliirdi. Tek başına yapmak zorundaydı. Otel odasına geri döndüğünde kendini daha iyimser hissediyordu. Hatta neredeyse daha kendine güvenli olduğu bile söylenebilirdi. Dört dörtlük bir plan olmasa da, kendini katmadan Anne’e gerçeği olduğu gibi anlatmasının en doğru karar olduğu sonucuna varmıştı. *Biz yetimler her şeye rağmen birbirimize destek olmalıyız*, diye düşünüyordu çizmelerini çıkarıp bir kenara fırlatırken.

Anne’in Doran’ların malikânesine geri dönmesi konusunda bile içinde iyi hisler vardı. Evet, Lynne şu anda şeytanın ta kendisiydi. Ama cadı soyunu sürdürecektir olan kızı yıllar sonra sağ salim eve döndüğünde artık şeytanlıklarına devam etmezdi herhâlde. Bu mucize karşısında minnettar kalacak... Ya da soyunu devam ettirme gayretiyle artık korkunç komplolar kurmayacaktı en azından. Malcolm’un söylediğine göre, Annette’in ani ölümünün ardından Lynne böyle çıldırmıştı. O ümitsizlikle,

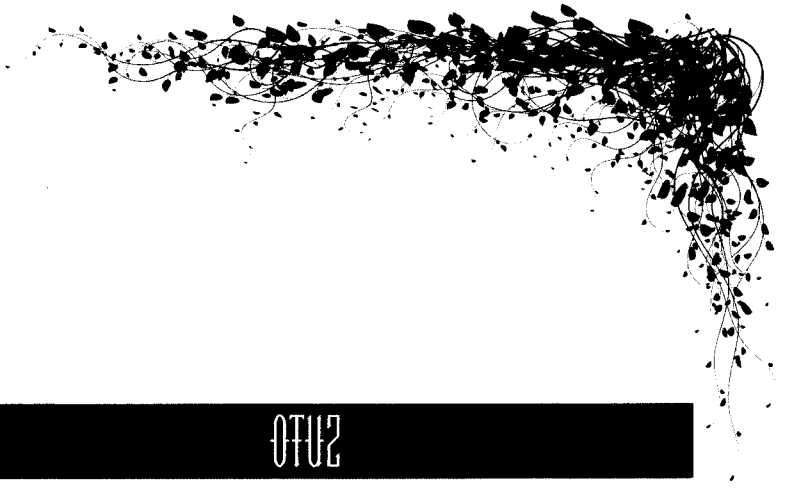
çok tehlikeli olduğunu bile bile hamile kalmış, bunun için kara büyü yapmıştı ama kara büyü geri tepince bebeği beyin hasarıyla doğmuştu, üstelik de zaten erkekti. Bu ikinci kaybın ardından Lynne iyice dengesizleşmiş, küçük Charles'ı tavan arasında saklamış ve ailesinin cadı soyunun sürmesi için şeytani planlar yapmaya girişmişti. Lynne'in dönüştüğü kişiyi bu noktadan sonra değiştirmek için belki çok geç olabilirdi ama kaybettiği kızına yeniden kavuşması, ilk kaybının telafi edilmesi yine de bir parça huzur bulmasını sağlayabilirdi. Jane komodinin üstünde duran bir kâğıt parçasını eline aldığı anda işte böyle iyimser şeyler düşünüyordu. *"Sevgili Ella,"* diye okumaya başladı André'nin kusursuz el yazısını. *"Umduğumdan daha önce Fransa'ya gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Keşke Londra'da seninle daha fazla vakit geçirebilseydik ama yarın akşam Londra'dan ayrılacağım. Gitmeden önce görüşebileceğimizi sanmıyorum. Umarım sana böyle veda ettiğim için beni affedersin."*

"Pasif-agresif," diye söylendi Jane. Not gayet kibarca kaleme alınmış olmasına rağmen, elindeki bilgileri onunla paylaşmadığı için André'nin onu affetmediği ortadaydı. Sonuç olarak ilk planı çerçevesinde Fransa'ya gitmeye ve bir ipucu bulmak için Saint-Croix-sur-Amaury'nin altını üstüne getirmeye karar vermişti.

Bu, Jane için harika bir haberdi. Değer verdiği her şeyi çoktan oradan almıştı ve varlığını yeni öğrendiği kutu da yakında buraya postalanacaktı. André'nin Manş Denizi'nin diğer tarafında ona öfkeli olmasını kaldırılabildi. Jane de bu arada Anne'i onunla birlikte New York'a gelmeye ikna etmekle ilgilenirdi. Ve bunu başardığında, André'nin iz sürmesinin bir önemi kalma-

yacaktı. O ve kız kardeşi Katrin istedikleri kadar Jane Boyle'u arayabilirlerdi; nasılsa Jane yeniden ortaya çıktığında hiçbir pazarlık değeri olmayacaktı. Lynne'in artık ona ihtiyacı kalmamış olacaktı, dolayısıyla Dalcascu'ların onu bulmasının da bir kıymeti kalmayacaktı. Şimdilik Jane, Ella'nın yüzünün arkasında güvendeydi. Her şey bittiğinde, Dalcascu'ların burnunun dibinde iş çeviren, Doran'ların kayıp kızını geri götüren Ella olacaktı. Biri eğer bunun bedelini ödetmek, intikam almak isterse Ella'nın -var olmayan bir kadının- peşine düşmek zorundaydı.

Jane notu komodinin üstüne geri bırakıp kendini sırtüstü yatağa fırlattı. Kendini, yıllar evvel trenle Paris'e doğru yola çıkan on sekiz yaşındaki Jane kadar mutlu hissediyordu. Tüm sıkıntıları geride kalmış ve önünde hayal bile edemeyeceği yeni maceralar uzanıyormuş gibi.

OTUZ

JANE BU KEZ DUVARLARDAKİ KALKMIŞ BOYALARI VE ÇİRKİN SAHANLIĞI umursamadan Anne'in apartmanının merdivenlerinden yukarı koşturdu. Bir yandan da yapacağı konuşmayı içinden prova ediyor, her şeyi doğru sırayla hatırladığından emin olmaya çalışıyordu. Konuşmasını süslemekle öyle meşguldü ki karşıdan gelen sarışın adamı görmedi ve bodoslama çarpıştılar. Adam muhtemelen eskiciydi, elindeki vinil plaklar yerlere saçıldığında Jane gönülsüzce de olsa eğilip toplamasına yardım etmeye yeltendi. *Kibar olmak iyidir ama bir randevum var*, diye düşünüyordu, yerden aldığı birkaç plağı genç adamın tırnakları kirli ellerine tutuşturup adamın ona kızmasını ya da teşekkür etmesini beklemeden, Anne'e söyleyeceği açılış cümlesini tekrarlayarak merdivenleri çıkmaya devam ederken.

Beşinci kata geldiğinde saçını ve eteğinin dönüp duran kemerini düzeltmek için durdu, endişeyle Anne'in kapısına baktı.

Dört daireli katın daire kapıları ve hatta gözetleme delikleri bile özensiz bir şekilde yeşile boyanmıştı. 18 numara koridorun sonundaydı. Jane o tarafa doğru yöneldi ama o telaşla ayakkabısının topuğu eski karoların üstünde kayıverdi.

“Lanet olsun,” diye tısladı Jane tek ayağının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durmaya çalışıp ayak bileğini ovuşturarak. Ardından doğruldu ve kalan birkaç adımı aksayarak katetti. Bileğinin aslında o kadar da acımadığını fark ettiği sırada bir şey daha fark etti: Bir terslik vardı. Jane durdu, bu kez hiç hareket etmeden öylece dikildi. Sahanlıkta, alçalıp yükselen yumuşak bir ses yankılanıyordu. Jane merdivenleri tırmanırken nefes nefese kalmıştı, daha sessiz nefes almaya çalıştı. Ardından sırtını duvara yaslayıp onu rahatsız eden hissin ne olduğunu anlamaya çalıştı ama hareket ettiğinde ses daha da yumuşak bir hâl aldı. Büyük bir dikkatle ve olabildiğince sessizce Anne’in kapısına doğru bir adım yaklaştı ve ses şimdi daha netti. Derken o sustu, yerini boğuk bir sese bıraktı.

Anne yalnız değildi.

Tüh ya! Acaba Anne’in çok yalnız olduğu konusunda yanlış mıydı? Eğer yanında bir başkası varsa bugün ona geçmişiyile ilgili gerçekleri anlatması mümkün değildi. Jane dudağını öyle sertçe ısırды ki ağzına kan tadı geldi. *Şimdi ne olacak?*

Sahanlıkta tereddütle dikilerken birden kendini, seslerin yankılandığı bu açık alanda fazlasıyla ortalıkta hissetti. Bir sonraki hamlesini, içeride karşılaşacağı duruma göre planlamaya karar verdi. Sonuçta biraz erken gelmişti. Belki de Anne’in bir arkadaşı habersiz uğramış, sohbetleri uzamıştı. Hem içerisi kalabalık bile olsa belki Anne’i bir ara yalnız yakalayabilirdi.

Hâlâ yapabilirim, diye düşündü büyükannesinin gümüş yüzüğünü parmağında çevirirken. Fakat içeri girmeden önce neyle karşılaşacağını bilse iyi olurdu. Daha önce hiç kapalı bir kapının ardından zihin okumayı denememişti ama denemek için en uygun zamandı. Jane yeniden duvara yaslanıp gözlerini yumdu. Yavaş ve derin nefesler alarak büyü gücünün damarlarında hareket ederek onunla iletişime geçmesini bekledi. *Her şey yoluna girecek*, diye fısıldadı gücü ona ve Jane gücünü sanki açık alana gönderiyormuş gibi kolayca kapının ardına gönderdi. Karşısına çıkan ilk şey, büyüün ele geçiremeyeceği düz ve boş bir duvardı. *Anne*, diye karar verdi anında. Anne'in zihni tıpkı, kahve dükkânında karşılaştığı ve sonradan Katrin olduğunu öğrendiği şu gizemli cadının zihni gibiydi. Bu benzerlik Jane'i, Anne'in zihnine dokunduğuna ikna etti ve Anne'i bırakıp odanın geri kalanında zikzaklar çizerek öne arkaya dolanmaya başladı. Şimdi içeriyi göremese de evi daha dün gördüğünden oturma odasını gayet net hatırlıyordu. Anne yine çiçekli kanepede oturuyor olmalıydı ve büyü gücüyle odanın geri kalanının tamamını taradığına emindi. Derken ikinci birini, Anne'in hiç ummadığı kadar dibinde bir yerde buldu.

Ve o kişinin zihni de tıpkı Anne'inki gibi boş bir duvardan ibaretti.

Jane'in büyü gücü bu duvara çarpıp öyle bir hızla geri savruldu ki Jane bütün vücudunun titrediğini hissetti.

Salonda başka bir cadı daha vardı.

Acaba Lynne bir şekilde Anne'i bulmuş olabilir miydi? Ya da Lynne'in ikiz kuzenlerinden biri mi içerdeydi? Katrin olamazdı, o hâlâ New York'ta Caroline Chase'i arıyordu. Tabii ki dünya-

nın dört bir yanında Jane'in tanımadığı başka cadılar da vardı ama sayıları o kadar da çok değildi. Jane tam Anne'e gerçek ailesinden bahsedecekken başka bir cadının tesadüfen onun evinde olması ihtimali yok denecek kadar azdı.

Jane tüm duyuları olabildiğine açık bir şekilde, koyu yeşil kapıya doğru temkinli birkaç adım attı. Tam o sırada içeriden yükselen bir kahkaha az kalsın koşup saklanmasına sebep olacaktı ama bu arada sesi de tanımişti. O şaşkınlıkla, dikkatli olmayı falan unutup kapıya iyice yanaştı, kulağını ahşaba dayadı. "Kathy gelemediği için çok üzüldü," diyordu André kapının diğer tarafında. "Senin için çok endişeleniyor, biliyorsun değil mi?"

Kathy, Kathy, Kathy... Jane'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Anne'in en yakın arkadaşı Kathy. *Dünya ne kadar küçük,* diye geçirdi içinden Jane acı bir alayla. Anne karşılık olarak bir şeyler mırıldandı ama sesi Jane'in duyamayacağı kadar alçaktı.

André elbette Anne'in kim olduğunu biliyordu. Kimsesiz bir kıza hayrına yardım edecek türden bir adam değildi. Zaten kız kardeşi bir kadını gördüğü anda cadı olup olmadığını anlardı ve Harris, André'nin hayatındaki herkesin Katrin'in onayından geçmek zorunda olduğunu söylemişti.

"New York'ta büyük bir anlaşma üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi André, Jane'in duyamadığı bir soruya karşılık olarak. "Biliyorsun Kathy birkaç sene önce aile işinin büyük bölümünü annemden devraldı, o yüzden koşturup duruyor. Ama şu Alsace seyahati çıkınca ben bir uğrayıp seni göreyim dedim."

Jane'in kalbi yerinde çıkacakmış gibi çarpıyordu, o kadar ki Jane içeriden duyulmasından korkup kapıdan biraz uzaklaştı.

“O her zaman çok zeki bir kızdı,” dedi Anne. “Eminim ona orada sürekli ihtiyaç duyacaklardır.”

“Hımmm,” diyen André boğazını temizledi. “Böyle bir kardeşim olduğu için çok şanslıyım. O olmasaydı kendime ayıracak zamanım olmazdı.”

“Öyle görünmüyor ama,” diye mırıldandı Anne.

Jane’in zihni ılık hızıyla çalışıyordu. *Katrin, Anne’i tanıyordu. Onu okyanusun diğer yakasında kaybolup da Londra’da bir yetimhaneye geldiği günden beri tanıyordu. Anne o sırada hafızasını kaybetmişti ve Lynne’in büyülerini ona ulaşamıyordu bir şekilde.*

“Biraz daha kalsaydın keşke,” dedi Anne üzüntüyle. “Ne kadar oldu? Dört yıl oldu galiba. Tabii o zaman Kathy yalnız gelmişti. Sanırım beni sırayla ziyaret ediyorsunuz.” Anne kendi lafına kıkırdadı ama hem tuhaf bir şekilde kontrollü hem de biraz sinirli bir gülüştü.

“İyi görünüyorsun,” dedi André onu hiç umursamadan ve Jane’in kan beynine sıçradı. Anne’in aile gibi gördüğü, onunla çocukluğundan beri ilgilenen arkadaşlarının Dalcascu’lar olduğuna artık Jane’in hiçbir şüphesi kalmamıştı. Güya kızın ailesini her yerde aramış ve bunca yıl boyunca onunla irtibatı hiç koparmamışlardı. Anne onları ailesi gibi görüyor olsa da onlar için Anne bambaşka biriydi. Onlar için Anne, yirmi yıldan uzun süre önce ailesinden kaçırdıkları küçük kızdı. Jane kapıdan uzaklaştı, bir an öfkeyle kapıya bakıp onu menteşelerinden söktüğü gibi André’nin karşısına dikilmeyi düşündü. Boğazı ve elleri, öfkesiyle harekete geçen büyü gücüyle yanıyor, gözlerinin önünde kırmızı şimşekler çakıyordu.

“Gerçekten biraz daha kalamaz mısınız?” diye sordu Anne. Şimdi daha yüksek sesle konuşuyordu, Jane onu rahatça duyabiliyordu. “Birazdan bir arkadaşım gelecek. Tanışmanızı çok isterdim.”

“Ne güzel,” diye mırıldandı André ve şimdi onun da sesi daha yüksek geliyordu. “Ama uçuşuma geç kalırım. Aslında kaldım bile.”

Jane ayak seslerinin kapıya doğru yaklaştığını duyunca vücudu kendiliğinden harekete geçti. Elinden geldiğince hızlı ve sessizce koşarak koridoru geçti. André’yle yüzleşme falan unutulmuştu. Eğer Anne’in ailem dediği birine saldırırsa Anne ona bir daha asla güvenmezdi. Ve André’nin, Ella’nın neyin peşinde olduğunu Katrin’e söylememesini sağlamanın tek yolu André’yi öldürmekti. Merdivenlere ulaştığında Jane’in vücudu tir tir titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Savaşmasına savaşırdı ama gerçekten kazanması mümkün değildi.

Merdivenlerden aşağı doğru inerken yukarıda kapının açıldığını duydu. Şimdi seslerini daha rahat duyabiliyordu. Jane’in onları duyabildiği gibi az sonra André de onun koşan adımlarını rahatlıkla duyabilecekti. Dahası, merdiven spiral şeklinde olduğundan, André basamaklara ulaştığında aşağı bakarsa onu açıkça görebilecekti de. Jane inançla başını iki yana salladı, az kalsın yamuk bir basamağı atlayıp düşecekti. *Beni göremeyecek.*

İlk fırsatta tekrar panikle etrafına baktı ama gizlenebileceği bir yer yoktu. Solunda, üzerinde numara olmayan bir kapı vardı sadece. Derken André’nin basamakları inen ayak seslerini duydu. Büyü gücü çoktan ayaklanmıştı, Jane gücüyle uzanıp solundaki kapının kilidini sertçe bükte. Kapı hiç ummadığı bir

sesle, gıcırdayarak açılınca Jane küçük elektrik dolabının içine girdi. Gizlendiği elektrik dolabının kapağı kendiliğinden kapanıverdi. İçerisi o kadar karanlıktı ki nerdeyse çılgılık atacaktı ama tavandaki çıplak lamba yanınca sakinleşti. Vücudunda korku, öfke ve büyü gücü aynı anda kol geziyordu ve bu genellikle aynı şekilde sonuçlanırdı.

André'nin ayak seslerinin önünden geçtiğini duydu. Jane nefesini tutmuş, André'nin geçmesini beklerken arkasındaki sigortalardan biri attı. Hemen ardından bir diğeri. Aşağıdan bir yerden biri yüksek sesle küfretmeye başlamıştı ki André merdivenlerde durdu.

Ne olur git, diye bağırmak istiyordu Jane. Fakat o panikle bunu düşünürken büyü gücü hem onun tepesindeki hem merdivenlerdeki ampulleri patlatıverdi. Şimdi her yer zifiri kapkaranlıktı. Ve André hareket etmiyordu.

Jane gözlerini öyle sımsıkı yumdu ki gözleri yaşlarla doldu. Ama paniğe kapılmıştı bir kere, kendine hâkim olamıyordu. Birkaç adım ötesindeki André'nin zihnindeki duvarı hissediyordu ve duvarı aşmak için öyle şiddetle çabalıyordu ki bir an zihnine girmek yerine onu merdivenlerden aşağı yuvarlamaktan korktu. Arkasında bir sigorta daha atınca Jane korkuyla irkildi.

Jane tam kontrolünü hepten kaybedip binada yangın çıkarcacağından korkmaya başlamıştı ki André yürümeye başladı. Jane önce arkasındaki duvara yaslandı, ardından yavaşça yere çöktü. André'nin gittiğine emin olana kadar uzunca bir süre orada kaldı.

OTUZ BİR

DEMEK DÖNEN TÜM OYUNLARDA ONLARIN PARMAĞI VAR, DİYE DÜŞÜNüyordu Jane otel odasına döndüğünde. Neredeyse Dalcascu'lara hayranlık duyacaktı. Lynne ve ailesinden bariz bir şekilde güçsüz olmalarına rağmen girişimci ruhları etkileyici olabilirdi, tabii eğer yaptıkları şey bu kadar korkutucu olmasaydı. Sonuçta tek bir hamleyle, Lynne'in soyunun devamını engellemişlerdi ve şimdi de bunu paraya çevirmenin peşindeydiler. Doğrusu bu, işin uzmanları tarafından en iyi şekilde yürütülen mükemmel bir stratejiydi.

Jane yağmurdan korunmak için giydiği Karen Millen pelerini çıkartıp umursamaz bir şekilde Josephine koltuğun üstüne attı. Siyah ve ten rengi kıvrımlarından yere damlayan suları görmezden gelerek koridora doğru yürüdü.

İnanamıyorum, az kalsın ona her şeyi anlatacaktım. Anne belki ona Doran'larla ilgili anlattıklarına inanabilir hatta onunla

birlikte New York'a gelmeyi bile kabul edebilirdi. Ama böyle büyük bir adımı tabii ki hayatta kendisine en yakın gördüğü insanlar olan André'yle Katrin'e haber vermeden atmazdı. Ve bunca yıl boyunca Anne'i Lynne'den uzak tutanın Dalcascu'lar olduğu düşünülürse, anne ve kızın kavuşmasına asla izin veremeyecekleri ortadaydı... Hele de şimdi, aylardır üstünde çalıştıkları şu şirket birleşmesine bu kadar yaklaştımlarken. Amaçlarına ulaşana kadar Lynne'in zayıf bir durumda olmasını istiyorlardı. Jane'in peşine düşmeleri de bu yüzden.

Küçük mutfağına geçen Jane metalik çaydanlığın altını yaktı. Suyun kaynaması asırlar sürecektir gibiydi, yine de hiç kıpırdamadan olduğu yerde durdu ve çaydanlığın ağzından kıvrıla kıvrıla buharlar çıkana dek yerinden kıpırdamadı. Dolaptan yaprak yeşili bir kupa çıkardı ama hâlâ titreyen elleri yüzünden az kalsın kupayı yere düşürecek. Jane bir süre titreyen ellerini süzdü, ardından mini bardan küçük bir viski şişesi çıkarıp kupaya doldurdu. İki eliyle kupasını tutan Jane odasına doğru yürürken viskidenden aldığı ilk yudumun sıcaklığının vücuduna yayıldığını hissetti. Dalcascu'ların eğer Jane Boyle'u bulurlarsa ne yapacaklarını merak etti. Eğer onun bir şekilde bir gün işe yarayacağını düşünürlerse, tıpkı Annette'e yaptıkları gibi onun da hafızasını silebilir ve onu her ihtimale karşı bir yerlerde saklayabilirlerdi. Ya da belki onu oracıkta öldürüverirlerdi.

Zaman Jane'in aleyhine işliyordu. Forvrandgdan küresinin gücü en fazla dokuz gün içinde etkisini yitirecekti. Açıkçası Jane dokuz gün bile sürmeyeceğini düşünüyordu. Anne'in evinde André'yle yüzleşme fikrinden vazgeçtiği için henüz Romanyalı cadılarla açık bir meydan savaşına girmemişti ama değişim bü-

yüsü sona erdiğinde bu kaçınılmazdı. Ella'nın peşine düşmeyeceklerdi. Ama Jane'in zaten çoktandır peşindeydiler.

Dolabın üstündeki boy aynasının önünde durup aynaya yaklaştı, yüzünü inceledi. *Kıvrımlı pembe dudaklar. Siyah uzun kirpikler.* Jane baktı, baktı, ta ki artık neye baktığından tam olarak emin olmadığını kendine itiraf edene dek. Yeni yüzü de eski yüzü de ona eşit derecede yabancı ve aynı zamanda gayet normal geliyordu. Büyünün hafifleyip hafiflemediğini, görüntüsünün değişip değişmediğini anlaması imkânsızdı. Tiksintiyle aynadan uzaklaştı. Badem şeklindeki gözleri yaşlarla doldu, kehribar rengi çayından bir yudum içti ama tat almadı. Başta olma-yacak bir işin peşinden koştuğunu düşünse de, olayın içine girip parçaları birleştirmeye başladıkça kendinden emin bir şekilde yolunda ilerlemişti. *İmkânsız gerçekleştirdiğime inandım,* diye düşündü üzüntüyle, *oysa sadece şanslıydım.* Yatağına oturdu ve yatağın onu yutmasını umdu.

Anne'i asla ikna edemeyeceğini artık biliyordu. Bütün hayatı boyunca inandığı insanlara rağmen asla bir yabancıya inanmazdı. Kimse, aile bildiği insanlara en azından haklarında yapılan suçlamaları anlatıp onların cevaplarını dinlemeden bir yabancı-nın sözüyle hareket etmezdi. Hele de Anne gibi onlara duygusal olarak bağımlı biri için bu imkânsızdı.

Keşke onu bulmasaydım, diye düşündü Jane yüzünü yastığına gömerek. Belki de en baştan beri yapması gereken, Malcolm'un ona sağladığı maddi güçle yeni bir hayat kurup hayatını oradan oraya kaçarak geçirmektir. Sonuçta onca çabaladıktan sonra dönüp dolaşıp aynı noktaya geri gelmişti. Üstelik şimdi kendini eskisinden daha kötü hissediyordu.

Avuçlarıyla kendini yukarı doğru itip döndü ve yataktan kalktı, viskili çayından büyükçe bir yudum daha aldı. Artık Londra'da kalmasının bir anlamı yoktu. Nasılsa hedefine ulaşamayacaktı. Lacivert bavulunu dolaptan çıkarıp kıyafetlerini içine savurmaya başladı. Elindeki çizmeyi öfkeyle bavuldaki eşinin yanına sıkıştırmaya çalışırken “Sahte bir baronesin bile bu kadar ayakkabıya ihtiyacı yok,” diye söylendi. Fakat New York’tan buraya gelirken her şey bavula rahatlıkla sığmıştı; tabii o zaman bavul hazırlarken Jane böyle sinirli değildi. Derin bir iç geçirdi ve bavula tıktıklarını yere boşaltıp en baştan başladı. *Geri dönüyorum... Peki ya sonra... Sonra ne olacak?* Jane sonrasında dair hiçbir fikri olmadığını kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Ella’nın değişimine dokuz gün daha vardı ve dokuz gün daha Ella olarak kalacaktı. Sonra Jane olacaktı ya da daha mantıklısı, Amber Kowalsky olarak veya Malcolm’un ona verdiği pasaportların üstünde yazan isimlerden herhangi biriyle hayatına devam edecekti.

Lynne’in burnunun dibinde New York’ta kalma planını hatırlayınca kendi cesareti onu ürküttü, midesi bulanır gibi oldu. O zaman bu planı neşeyle yapmıştı ama şimdi bunda neşeli bir yan göremiyordu. Nasıl da dikkatsiz davranmıştı. Tüm kartları elinde tutan çok güçlü bir cadıyı alt edebileceği gibi boş ümitlere kapılmıştı. Oysa Jane daha gücünü yeni yeni keşfetmeye başlamıştı. Masayı devirip tüm dünyayı şoke edecek bir çömez değildi, sadece bir çömezdi. Er ya da geç Lynne onu bulup had-dini bildirecekti.

Odaya şöyle bir baktı ve New York’a giden ilk uçağa yer ayırtmaktan başka yapacak bir işi kalmadığına karar verdi. Sabaha

kadar uçuş olmadığını biliyordu... O saate kadar da odasında bekleyecekti. Jane yatağa oturup, telefonla resepsiyonu aradı. Telefonun diğer ucundaki İngiliz aksanıyla konuşan resepsiyon görevlisine faturayı sabaha hazır etmesini söyledi.

ÖTÜZ İKİ

JANE, ELLA'NIN LOWELL OTEL'DEKİ ODASINDA ETRAFA BAKTI. Her şey bıraktığı gibi yerli yerinde duruyordu ama keten çarşafların kirlenen köşeleri ve odadaki toz, oda servisini onun yokluğunda temizliği biraz ihmal ettiğini gösteriyordu. Lacivert bavulunu taşıyan komi bavulunu odadaki sıraya bıraktı. Jane Amerikalıların komilere bahşış verdiğini hatırlayana kadar çoktan çıkıp gitmişti.

Oflayan Jane çantasından Vertu marka cep telefonunu çıkarıp açma düğmesine sertçe bastı. Ekran açıldığında üç mesajı olduğuna dair bir bildirim geldi. Mesajlardan biri, iki gün önce gönderilmişti. Mesajın tarihine bakan Jane, bu sık telefonu uluslararası planlarına dâhil etmeye zahmet etmese de olacağını fark etti. Gözlerini devirdi ve sesli mesajı dinlemek için tuşlara basarken önemli bir şeyi kaçırmadığını umdu. Mesajlardan biri Elodie'den, diğer ikisi Dee'dendi. *Hemen eve gitmeliyim,*

diye düşündü ilk mesajı dinlerken sıkıntıyla. Dee bıraktığı mesajda, nerede olduğunu merak ettiğini söylüyor, sonra Kate'le pasta yaparken kullandıkları sıkma torbası hakkında bir şeyler zırvalayıp, ardından yine onu merak ettiğini dile getiriyordu. *Birbirimizden bu kadar uzaklaştığımızı inanamıyorum... Ona şehirden ayrıldığımı söylemek aklıma bile gelmedi.*

Anne'i bulmak için yaptığı ikinci büyüden sonra çok yorgun düşmüştü, ertesi sabah da André'yle uğraştığı için Dee'yi aramak aklından çıkmıştı. Tam Dee'yi aramak için kişi listesine girmişti ki üçüncü mesajı hatırladı, onu da dinledikten sonra aramaya karar verdi.

Üçüncü mesajda Dee "Merhaba, Ella," diye başlamıştı. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama umarım iyisindir. Seni bu hafta sonu evde olmayacağımı söylemek için aradım. Harris'in ailesi bizi Hamptons'taki evlerine davet etti. Bunca yıl New York'ta yaşayıp da Hamptons'a gitmediğime inanamıyorum. Her neyse, salı günü dönmüş olacağım. O zamana kadar senden haber almazsam otele uğrayıp süitinde ipucu aramak zorunda kalacağım. Beni ara, tamam mı?" Jane mesajı dinledikten sonra bir süre sessizce oturup elindeki telefona baktı. Londra'da bavullarını telaşla toplarken hissettiği acı yerini kayıtsızlığa bırakmıştı. Şimdi ne Dee'yi aramak ne de başka bir şey yapmak istiyordu. Jane içgüdülerinin ancak şansı kadar iyi olduğunu artık kabul etmişti ve böyle bir durumda değil plan yapmak, herhangi bir şeye karar vermek bile manasız görünüyordu.

Aramayacağım, diye karar verdi sonunda. Görünen o ki Dee çok eğleniyordu. Onu arayıp kızın moralini bozmasa da olurdu.

Gerçi itiraf etmesi gerekirse asıl sebep, arkadaşının mutlu sesini duymak istememesiydi.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu boş odaya. Yankılan sesi kulaklarına garip ve boş geldi. Jane kaderine sessizce boyun eğecek bir kadın değildi. Bu bezginliğinin altında, içinde derinlerde bir yerlerde çığlıklar kopuyordu. İçine düştüğü karmaşayı çözmesi imkânsızdı, bu çok açıktı. Ama içten içe, odasında öylece oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemeyeceğini de biliyordu. Eğer planı işe yaramadıysa ve aklına başka bir plan gelmiyorsa, o da başka bir şey yapardı. Herhangi bir şey.

Telefonunu koymak için çantasına uzandığında eli dikkatini çekti. *Daha önce Ella'nın tırnak yataklarını nasıl fark etmemişim,* diye düşündü. Gözlerini kapayıp tırnaklarındaki yarım ayların ne renk olduğunu hatırlamaya çalıştı ve yarım ayların esmer tenine oranla iki kat daha beyaz olduğunu hatırladı. Oysa şimdi tırnaklarındaki yarım ayların rengi Jane'in bildiği pembemsi renge dönüşmüştü.

Gidip Misty'yi görmeliyim, diye karar verdi. *Büyünün etkisinin geçtiğini ya da bu vücuda alıştığım için artık ayırt edemediğimi söyleyebilecek tek kişi o.*

Kararını verdiğinde bir an nefesini tuttu, bir hedefi olduğunda hissettiği o tanıdık hissi bekledi. Bir şey olmayınca banyoya gitti. Uzun ve sıkıcı bir uçuşun ardından, aldığı sıcak duş ona kendini cennette gibi hissettirdi. Uzunca bir süre suyun altında durup su damlalarının saçlarından ve vücudundan aşağı süzülmesine izin verdi. Sonunda Bvlgari saç şampuanı ve kremine uzanıp saçlarını yıkadı. Gün onun için şimdi yeniden başlıyordu.

Otelinden çıkıp bir taksiye atlayan Jane yenilgiye rağmen ağlamıyor, aksine yeni ve iyi bir planla oyuna yeniden girmeye hazırlanıyordu. Book & Bell'in siyah tentesini gördüğünde taksinin parasını ödeyip indi. Dükkâna doğru yürürken pencereden Misty'nin saçlarının tanıdık dalgalarını görünce kendi kendine gülümsedi.

Beş dakika sonraysa elindeki kâğıt bardaktan yasemin çayını yudumluyor, bir yandan da buraya son geldiğinden beri, yani bir buçuk haftadır yaşadıklarını Misty'ye anlatıyordu. "Şu bir buçuk hafta bana bir yılmış gibi geldi."

Jane'in anlatacakları nihayet bittiğinde Misty'nin şirin nidalar repertuvarına şaşkınlık, öfke ve korku belirten nidalar da eklenmişti. Jane'in elindeki boş bardağı alıp yeniden doldurmak için odadan çıktığında Jane garip bir şekilde kendini sanki yargıcın hükmünü bekler gibi hissetti. Misty "Pekâlâ," diye söze girdiğinde Jane oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Söylemek istediğim birkaç şey var." Her daim bronz ellerini kucağında birleştirdi ve Jane çayından bir yudum alıp onun konuşmasını bekledi. "Önce... Bu konuda fikrimi sormadığınızı biliyorum ama ben yine de Dee'ye haksızlık yaptığınızı düşünüyorum."

Jane'in tek kaşı şaşkınlıkla havaya kaktı. Duymayı beklediği yorum bu değildi. Sonradan yüzündeki bu ifadenin, Lynne Doran'ın en sevdiği yüz ifadesi olduğunu hatırlayınca Jane diğer kaşını da kaldırmak için kendini zorladı. Derken kendini gülünç duruma düşürdüğünü fark edip yüzünü rahat bıraktı. "Lütfen devam et," dedi.

"Onun hayatı iyi gidiyor," dedi Misty. "Her şeye rağmen inanılmaz iyi gidiyor." Elinde olmadan Jane'in yine yüzü asıl-

dı. Bunu zaten biliyordu. “Ama Dee sana hayatının ne kadar iyi olduğunu anlatırken *her şeye rağmen* kısmını dışarıda bırakıyor çünkü mart ayında yaşadıklarınızdan dolayı senin kendini suçladığını biliyor. Kendini hâlâ ona karşı suçlu hissettiğini ve onun için endişelendiğini düşünüyor. Niyeti, ne kadar mutlu olduğunu senin yüzüne çarpmak değil, sana onu hayatından çıkarman için ortada bir sebep olmadığını göstermek. Tekrar çıkarmaman için.”

“Ama ben...” diye başladı Jane itiraz dolu bir tonla, derken durdu. Evet, doğrudu, o korkunç düğün gününden sonraki üç hafta boyunca Dee’den kaçmıştı. Dahası, şimdi planı suya düştüğünden beri içten içe yine aynı şeyi yapmayı düşünüyor-du. “Ama onun hayatını tehlikeye atıyorum,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Misty omuz silkti.

“Tatlım, o bir yetişkin. Savaş meydanına balıklama dala-cak değil. Ama sırf onu korumak için önce Maeve’e, ardından Harris’e yaptığın gibi ona sırt çevirip kaçmana da izin verme-yecek.”

Jane kafasını iki yana sallasa da bunları yaptığını inkâr edemeyeceğini biliyordu. “Dee, Harris’e benden bahsetmedi değil mi?”

“Elbette ki bahsetmedi.” Sorduğu soru karşısında Misty’nin şaşkınlığı gören Jane böyle bir düşünceye kapıldığı için kendini suçlu hissetti. “Dee elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Senin ortadan kayboluşunun ardından Harris’in kendini topar-layamadığını biliyorsun. Senin ardından hayata nasıl tutunacak-larını bilmeyen bu iki insan, sırf sen onları terk ettiğin için bir araya geldiler. Geri döndüğünü bilen, diğerine sanki sen hâlâ

yokmuşsun gibi davranmasının ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musun? Bunu bir düşün istersen.”

Jane hayal edemiyordu. Ve sormak istediği milyonlarca soru vardı ama dudağını ısırp sorularını yuttu. Şu anda liseli tadında aşk dramlarına ayıracak vakti yoktu. Ayrıca Misty satır aralarında ona üzerinde düşünmesi gereken bir sürü ipucu vermişti bile. “Tamam,” diye kabullendi Jane.

“O zaman ikinci maddeye geçebiliriz. Londra’da tüm bu karışıklığın arasında düğün buketinle ilgili bir e-posta aldığını söylemiştin. Rica etsem ondan biraz daha bahsedebilir misin?”

Jane omuz silkti. “Bir sürü istenmeyen posta alıyorum,” diye açıkladı. Misty’ye bundan bahsettiğinin farkında bile değildi. Başka neler saçmalamıştı acaba? Fakat Misty ona cesaret verircesine elini sallayıp devam etmesini işaret etti. “Bu da yüzyılın düğünü saçmalığının bir parçası olsa gerek. Theknot.com diye bir site bana her hafta en az bir tane, Lynne’in benimle Malcolm için seçtiği eşyaların taklitleri olan ürünler ya da indirim listelerinin olduğu bir posta gönderiyor. Bilirsin, en seksi elbiseler nerede bulunur siteleri gibi. Hem elbiseler hem de gelin buketleri benimkilerin neredeyse aynısı. Moda trendlerini belirlemek Lynne’in hoşuna mı gidiyor yoksa insanların ince zevkini taklit etmesi onu rahatsız mı ediyor hâlâ karar veremedim ama bence bu durum hem hoşuna gidiyor hem de onu rahatsız ediyordur.”

“Orası üye sistemiyle çalışan bir site,” dedi Misty, bu çok önemli bir detaymış gibi. Jane suratını asıp tekrar omuz silkti. “Siteye üye olurken verilen bilgiler arasında düğün tarihin de oluyor,” diye devam edip Jane’e anlamlı bir bakış attı. “Ve senin düğün tarihin geçeli çok oldu.”

“Tam olarak nereye varmaya çalıştığını söyleyen artık,” dedi Jane sabırsızlıkla.

“Elbiselerin değil teşekkür kartlarının reklamlarını göndermeleri gerekirdi. Bu e-postaların o siteden geldiğine kesin emin misin?”

“Başka kimden...” Jane birden sustu, ayağa fırladı.

“Şurada,” dedi Misty perdeyle ayrılmış bölmedeki girintiyi göstererek.

Jane girintideki rafın üstünde duran eski model Dell marka bilgisayarı daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama bu kez resmen ona doğru koştu. Parmakları klavyenin üstünde âdeta uçtu, hatta eski bilgisayar onun komutlarına yeterince hızlı bir şekilde tepki veremediğinde de kasanın kenarını tıklatıyordu. Ona asırlar gibi gelen bir sürenin ardından nihayet çöp kutusundan son dört postayı kurtardı. Bunları küçük pencereler hâlinde ekranda yan yana açıp inceledi. “Bir anormallik yok,” diye mırıldandı ilk mesajın dibine doğru ilerleyerek. İkincide de aynı şekilde aşağı doğru kaydı.

“Sadece, bunun gibi büyük siteler artık böyle müşteri hizmetleri bilgisi vermiyorlar,” dedi Misty.

Jane gülümsedi, tam Misty’ye hak verecekti ki ilk numaranın ücretsiz Amerikan hatlarından biri olduğunu gördü. Sonra diğerine baktı. “Uluslararası Aramalar” yazan telefonun önünde başka bir ülkenin kodu vardı. “Fransa’dayken Amerikan internet sitelerinden alışveriş yaptım,” dedi Jane alçak sesle Misty’ye. “Bu şekilde olmuyor. Uluslararası arama yapanlar ücretsiz hatları kullanamadıkları için o ülkede bir telefon numarası veriyorlar. Tüm uluslararası aramalar için bir ülke seçip bütün dün-

yadan o numarayı aramasını istemiyorlar.” Jane ardından bir sonraki pencereyi tıkladı, bir zafer nidasıyla bağırdı. Altta yazan ücretsiz hat numarası aynıydı ama uluslararası telefon numarası tamamen farklıydı. Beşinci bir pencere daha açıp diğerlerini kapamasınlar diye küçülterek, arama motorunda bir ülke kodları rehberi aradı. İlk postanın penceresini kaparken “Brezilya,” dedi mutlulukla. Ekrandaki ikinci pencereyi tıklayıp “Şili,” dedi. “Ekvator. Ve sonuncusu da... Laos.” Misty’ye bakarken yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu. “Malcolm, Laos’ta.”

Misty gülümsedi ve Jane kendi dudaklarının da bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Son yirmi dört saatte yaşadıkları yüzünden surat asmaktan yüzündeki kaslar hafiften paslanmıştı ama işte gülümsüyordu. İşte kendine gelmişti. “Artık Güney Amerika’da değil,” dedi Misty ve Jane güldü. Lynne oradayken Malcolm’un izini bulmuş olmalıydı ama Malcolm zamanında fark edip izini kaybettirmek için dünyanın öbür ucuna kaçmıştı. Yani Malcolm güvendeydi. Ve belki artık onunla iletişime geçebilirdi. *Acil bir durum olursa*, diye uyardı Jane kendini. *Ya da paylaşacak iyi bir haberim olduğunda.*

“Sana bir güzel haberim daha var,” dedi Misty ciddi bir tavırla. “Jane, Anne hâlâ Londra’da.”

Jane bariz bir şekilde irkildi. “Şaka falan mı yaptığını zannediyorsun?” dedi öfkeyle. Eğer şakaysa da çok saçma bir şakaydı.

“Anne’in nerede olduğunu biliyorsun demek istiyorum, şapşal,” dedi Misty. “André’yle yüzleşmedin, ona yakalanmadın, Anne’e gerçekleri anlatıp onu korkutup kaçırmadın... Anne hâlâ bıraktığın yerde. Üstelik kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Gerçekleri bir tek *sen* biliyorsun.”

“Ama ona yaklaşmam ki,” dedi Jane kaşlarını çatarak.

“Senin yaklaşmana gerek yok,” diye patladı Misty. “Lynne’in Heathrow’a bir bilet almaya parası yetmez falan diye mi düşünüyorsun?”

“Bu bilgi karşılığında Lynne bana ne istersem verir,” dedi Jane yavaşça. Zihninde uçuşup duran düşünceler nihayet birleşmeye başlamıştı. Lynne’i son anda faka bastırma planı çöp olmuştu. “Pekâlâ. Yeni bir plana ihtiyacım var.”

Mükemmel bir plan sayılmaz, diye kendini uyarsa da keyfi yerine gelmişti. Kendini yine ümitli, neredeyse mutlu hissediyordu. Jane’in bir kez daha cesaret isteyen, tehlikeli ve parlak bir planı vardı.

OTUZ ÜÇ

JANE, ŞEHİRİN MERKEZİNDEN CENTRAL PARK'A DOĞRU KIVRILAN asfalt yola saptı. Fakat parka girdiğinde üzerine dikilen bakışlar yüzünden kendini aptal gibi hissetti. Bugün için özel olarak do-laptan çıkardığı büyük güneş gözlüğü ve trençkotundan oluşan üniforması belli ki onu saklamak yerine tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. *Eh, martın ortasında Liman Müdürlüğü etrafında ge-zinirken iyi de, böyle güzel bir günde parkta dolaşırken işe yarama-dıklarını öğrenmiş oldum böylece.*

Ne var ki geri dönüp kıyafetlerini değiştirmek için artık çok geçti. Ayrıca güneş gözlüğünün ardında ve trençkotunun içinde kendini sanki bir ipek kozasındaymış gibi güvende hissediyor-du. Sinir bozucu bir işin peşinde olduğu düşünülürse de kendi-ni güvende hissedebileceği her türlü tedbire ihtiyacı vardı. Az sonra neler olacağını düşünmek bile yakasını kaldırmak isteme-sine neden oluyordu. Ama adım adım tehlikeli bir yüzleşme-

ye doğru yaklaşıp da çok uzun zaman sonra ilk kez tüm kozlar onun elindeydi.

Yoldaki son virajı da döndü ve kestane ağacının altında Lynne'i gördü. Her zamanki gibi bakımlı ve çok şıktı, uzun boyu ve tüm kararlılığıyla öylece dikiliyor, onu bekliyordu. Jane yutkundu ve yoldan çıkıp Louboutin stiletto'larının çimenlere gömülmesine aldırmadan ona doğru yürüdü. Lynne'in bakışları ayakkabılarından başlayarak yukarı doğru kaydı, güneş gözlüklerinde durdu ve Jane bir kez daha kayıncıvalidesinin onu kıyafet seçimini onaylamadığını hissetti. *Hayır, benim değil, Ella'nın. Ve baştan aşağı Chanel giymeye başlamadığım sürece kıyafetlerimi asla beğenmeyecek*, diye düşündü Jane. Ardından gülümsedi ve Lynne'in bu beklenmedik gülümseme karşısında şaşkınlıkla kaşlarının çatıldığını görünce keyfi yerine geldi.

Kendine güvenen insanlara saygı duyar, diye hatırlattı Jane kendine ve o gülümsemeyi âdeta yüzüne sabitledi. Dün Book & Bell'de bu plan ona gayet mantıklı gelmişti ama şimdi hayatını mahveden kadınla yüz yüze, tüm kozların kendi elinde olduğunu hatırlamakta biraz zorlanacak gibi görünüyordu.

İlk konuşan Lynne oldu. "Yanlış anlamadıysam bana anlatman gereken önemli şeyler olduğunu söyledin," dedi kadın sabırsız bir şekilde ve Jane onun sesindeki gerginliği hissedince kendini daha güçlü hissetti. "Öyle zannediyorum ki anlatacakların oğlumla ilgili."

"Hayır," dedi Jane boğuk bir sesle, sonra aceleyle boğazını temizledi. "Anlatacaklarım kızınızla ilgili."

Lynne'in yüzü öyle bir donup kalmıştı ki şimdi tamamen farklı görünüyordu. "Jane Boyle mu? Gelinimi kastediyorsunuz

herhâlde? Ah, tabii, onu da kızım gibi severim,” dedi Lynne acımasız bir gülümsemeyle ve Jane elinde olmadan ürperdi.

“Beni buraya o gönderdi,” diye devam etti Jane. Söyleyeceklerini Misty’yle defalarca prova etmişlerdi, Jane de plana sadık kalıyordu. “Ama onu değil, gerçek kızınızı kastettim. Malcolm Doran beni Annette’i bulmam için tuttu.”

Lynne’in yüzü bir anda öfkeyle çarpılınca Jane kendini olabileceklere karşı hazırladı; çünkü cadıların öfkesinin bedeli yanlarındaki kişiler için ağır olabilirdi. Neyse ki Lynne gücünü kontrol etmekte ustaydı, öfkesinin tek sonucu aralarındaki o sahte nezaketin yerini sertliğe bırakması oldu. “Annette öldü,” diye tısladı Lynne. “Böyle bir yalana inanacağımı düşünmüyorsunuz herhâlde.”

Jane, karşısındaki yaşlı cadının gücünün şarj olan bir batarya gibi toplandığını hissetti. Lynne sabrını kaybedip ona saldırmadan önce gerçeği ispatlamalıydı. Her ihtimale karşı kendini koşmaya da hazırladı. “Sakin saldırayım falan deme!” dedi Jane sertçe ve en az Lynne kadar kendisi de buna şaşırdı. Ama Lynne söyleyeceklerini dinlemeye karar vermiş gibi görünüyordu, böylece devam etti. “Elimde kanıt var,” dedikten sonra Lynne’i ürktürmemek için elinden geldiğince yavaşça el çantasına uzanıp cep telefonunu çıkardı. Elodie’nin bu sabah gönderdiği fotoğrafı kanıt olarak gösterecekti, fotoğraf telefonun ekranında hazırды bile. Lynne, Jane’in nazıkçe uzattığı telefonu sert bir şekilde elinden kaptı.

Jane, düşmanının olası bir ani hareketine karşı olabildiğince tetikte bir şekilde onu izledi. Kestane ağacının yaprakları tepelerinde hışırdıyordu. Nisan güneşinin altında Lynne’in yüzünün

her zamankinden ince ve yorgun görüldüğünü fark etti. Lynne ne konuşuyor ne kıpırdıyordu. Hâlâ fotoğrafa bakıyordu.

“Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sizi kandırdılar,” dedi Jane sonunda konuşmaya karar verip. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ve bunu yapanlara itiraf ettirmiş değildi ama aslında nasıl olduğunu aşağı yukarı tahmin ediyordu. Fakat en azından şimdilik Dalcascu’ları ele vermemeye karar vermişti. Buna gerek yoktu. Sonuçta Annette evine geri döndüğünde zaten bir sürü şey kaybedeceklerdi. Anne’in onları tanıyıp her şeyi anlatması korkusuyla da muhtemelen kaçacak delik arayacaklardı. Ayrıca onlardan bahsetmek Lynne’e Ella’nın intikam peşinde olduğunu düşündürebilirdi ki Jane bunu istemiyordu. Planının işlemesi için Lynne’in ona inanmasına ve saygı duymasına ihtiyacı vardı.

Lynne birkaç dakika daha gözlerini ayırmadan telefonun ekranına baktı. Serçeler öttü, kırmızı kuyruklu bir atmaca tepelelerinden geçti. Jane yakınlardan gelen çocuk kahkahalarını duysa da yanlarından gelen geçen olmadı. Jane acaba büyü güçlerinin ortaya çıkardığı manyetik enerjinin mi insanları buradan uzak tuttuğunu merak etti. Burada olmak zorunda olmasaydı böyle bir akımdan Jane de kesinlikle kaçardı.

Lynne nihayet konuştuğunda Jane olduğu yerde hafifçe sıçradı. Her daim kontrollü bir kadın olan Lynne’in sesi ilk kez böyle boğuk ve pütürlüydü. “Nerede?” diye sordu Lynne boğulur gibi. Başını kaldırıp Jane’e baktığında Jane o kara gözlerdeki değişim karşısında afalladı. Lynne her zaman soğuk, buyurgan ve kontrollü bir kadın olmuştu. Oysa şu anda bakışları yumuşamış, gözbebekleri büyümüştü ve titreyen çenesiyle yalvarırcasına Jane’e bakıyordu.

“Size onu tam olarak nerede bulacağınızı söyleyebilirim,” diye karşılık verdi Jane. Bu sözleri, provalarına sadık kalarak söylese de Lynne’in bu hâli onu da bir hayli sarsmıştı. *Bu yüzden buradasın*, diye hatırlattı kendine. Yine de Lynne karşısında can düşmanından ziyade perişan bir anne gibi dururken pazarlık yapmak Jane’in hayal bile edemeyeceği kadar zordu. Jane ılık bahar havasına rağmen ürperdi ve her ihtimale karşılık bunu yapmak zorunda olduğunu kendine yeniden hatırlattı. “Ama bazı şartlarım var tabii. Kabulü için ısrarcı olacağım şartlar.”

Lynne başını salladı, yine fotoğrafa baktı. Her birkaç saniye de bir, sanki buharlaşıp kaybolmasından korkar gibi fotoğrafa bakıyordu. “Şartlarını söyle.”

Kendini fena hâlde suçlu hissetse de Jane boğazını temizledi. “İlki, işverenim onu ve karısını bulmak için yaptığınız araştırmalarınıza derhâl bir son vermeniz konusunda ısrarlı,” dedi. “Polis, onları bulana vereceğiniz para ödülü... Bunlardan hemen vazgeçmeniz gerek. Malcolm Doran ve Jane Boyle’u arayan herkes araştırmalarına son verecek. Siz de dâhil.”

“Tamam,” dedi Lynne kaşlarını çatarak. Jane’e sonuçta sadece Annette’in yokluğunda ihtiyacı vardı.

“Tabii bir de benim ücretim var. Tabiri caizse bu işi komisyon karşılığı aldım. Annette’in şimdiki adı ve adresine karşılık olarak büyü gücünüzü bana devretmenizi istiyorum.”

Jane derin bir nefes aldı. Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını bilmiyordu ama şimdilik ateş topları etrafta uçuşmaya başlamış falan değildi. Bu kavuşmanın Annette için en güvenli yolu Lynne’i güçsüz bırakmaktı. Böylece ne fikrini değiştirip Jane’in peşine düşebilir ne de Annette’i üzebilirdi. Jane, Lynne’in mü-

kemmel bir cadı olmaktan vazgeçerse iyi bir anne olabileceğini düşünüyordu. *Hem eğer gücünden vazgeçme pahasına Anne’i seçerse, Anne’i onun ellerine teslim ettiğim için kendimi kötü hissetmem,* diye düşündü tedirgin bir şekilde.

Lynne el çantasına uzandı. “Ne yapıyorsun?” dedi Jane panikle, gücüyle kendine bir kalkan oluşturmaya çalıştı ama Lynne ona küçümsercesine gülümsemekle yetindi.

Yaşlı cadı elini çantasından çıkardığında Jane onun elinde gümüş bir athame tuttuğunu fark etti. “Malcolm’a şartlarını kabul ettiğimi söyleyebilirsin,” dedi Lynne uysalca, sonra hançeri dudaklarına doğru götürdü. Lynne gözlerini yumdu ve Jane dünyanın ayaklarının altında döndüğünü hissetti. Lynne derin bir nefes aldığı anda Jane boğulacakmış gibi hissetti. Sonrasında Lynne içine çektiği havayı atheme’nin üstüne doğru üfledi. Havanın sıcaklığına rağmen Jane bıçağın üstündeki buğuyu gördü ama birden bıçağın ağzı buğuyu emmiş gibi kaybolup gitti. Ardından bulundukları açık alanda Jane, Lynne ve o küçük gümüş eşyadan başka hiçbir şey kalmadı. Hançer Lynne’in elinden savrulup havalandı, Jane’e doğru uçtu.

Hiç tereddütsüz kabul etti, diye düşündü Jane atheme’yi yakalamak için uzanırken. Bu bir tuzak olamazdı. Çünkü Lynne’in hançere üflediği büyüü hissetmişti. Hançerin gümüş yüzeyi parmaklarının arasına değdiğinde Jane ürperdi ve ardından hançeri gönülsüzce çantasına koydu. Lynne’in Anne’e karşılık her şeyden vazgeçeceğini düşünmüştü. Tüm planını bunun üzerine kurmuştu. Yine de onun böylesine hızlı ve kolay bir şekilde teslim olması Jane’i şaşırtmıştı. *Kızını gerçekten seviyor,* diye geçirdi içinden Jane ve bu planı uygulamaya karar verdiği andan

beri ilk kez, anne ile kızını kavuşturacağı için doğru bir şey yaptığını hissetti. Sadece kendi için doğru değil, gerçekten doğru olan şeyi yapıyordu.

“Adı Anne Locksley,” diye başladı, ardından Lynne’e kızının ikinci hayatıyla ilgili bildiği her şeyi anlattı. Bir tek, Annette’in kayboluşunda parmağı olan Dalcascu’lardan bahsetmedi. Lynne’in eninde sonunda o kısmı kendi başına çözeceğini biliyordu ama Jane bu kolay zafer karşısında öyle mutluydu ki şimdi bunu düşünüp tadını kaçırmak istemiyordu. Lynne’in, daha önce hiç görmediği bu anne yanını sevmiştii... Ve eğer bir gün o acımasız ve intikamcı kadın geri gelirse de uzaklarda olmayı tercih ederdi.

“Bu anlattıklarınla anlaşmanın sana ait olan kısmını yerine getirdin,” dedi Lynne sonunda. Jane onun yüzünü inceledi, Lynne’in şartları yerine getireceğini söylerken onu kandırdığını açıklamasını bekledi. Ama Lynne’in yüzündeki yumuşak ifade değişmedi.

“İşverenlerinize en iyi dileklerimi sunun lütfen,” dedi Lynne ve ardından Jane’in Vertu telefonunu geri verdi. Telefonu uzatırken bir an tereddüt eden Lynne’in gözleri Jane’in gözlerine kilitlendi ve Jane kadının irislerinin üstündeki, kontakt lensi andıran karaltının hâlâ yerli yerinde olduğunu görünce şaşırdı. Bu karaltıyı hep onun büyülerinin bir sonucu sanmıştı. Oysa belli ki kadının gözleri öyleydi sadece. Ki bu mantıklıydı, zira Malcolm’la Anne’in de gözleri siyahtı. Yine de Lynne’in gözlerinde Jane’e doğal olmadığını hissettiren bir şeyler vardı. Sanki kendi gözlerinin üstüne bir örtü örtülmüş gibiydi.

“İleteceğim,” diye karşılık verdi Jane tereddütle. “Eminim onlar da size en iyi dileklerini sunacaktır.”

Lynne içtenlikle gülümseyince Jane bir an ne yapacağını kestiremedi, kadına sarılmak mı yoksa kaçıp gitmek mi istediğini bilemedi. Sonuçta ne sarıldı ne de kaçtı. Çünkü hemen ardından Lynne'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve dudaklarından daha da tuhaf kelimeler döküldü. "Sende hep kendimden bir parça görmüşümdür... Ella."

Jane giderayak yediği bu lafı sindirmeye çalışırken Lynne patikadan aşağı inerek yolu yarılamıştı bile. Jane düğün gününde Lynne'in ona söylediği bu cümleyi dün gibi hatırlıyordu. Ve şimdi de Ella'ya bire bir aynı şeyleri söylemişti. Patıkaya doğru yürüyen Jane en yakınındaki banka çöktü. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Lynne onun kim olduğunu anlamıştı. Nasıl ve ne zaman anladığını kestirmek imkânsızdı. Ve artık Jane amacına ulaştığına göre bunun bir önemi de yoktu. Sonuçta Lynne bile isteye Jane'in şartlarını kabul etmiş, büyü gücünü şu anda Jane'in çantasında olan athame hançerine üflemişti.

Bu yükten kurtulmanın verdiği rahatlıkla omuzları hafifleyen Jane şaşkın bir şekilde yavaşça ayağa kalktı. *Büyü gücünü elinden aldım. Üstelik kim olduğumu biliyordu. Ve tek düşündüğü şey Anne'e kavuşmaktır.*

Başardım.

Jane parktan koşarak çıktı. Tüm bu olanları Dee'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ve tabii Malcolm'a.

OTUZ DÖRT

ERTESİ SABAH JANE KENDİNİ OTEL ODA SINDAKİ YATAĞIN ÜSTÜN-
de oturmuş, atheme'ye bakarken buldu. Dün öğleden sonranın
ve akşamın çoğunu da aşağı yukarı aynı pozisyonda oturup han-
çere bakarak geçirmişti ama daha bıkmış değildi. İki tarafı kes-
kin incecik hançer Jane'in elinin uzunluğundaydı ve ayna gibi
parlıyordu. Hançerin sapı da gümüşlendi ama üstüne kazman
değişik semboller ve harfler yüzünden metal kısmı görünmü-
yordu bile. Gerçekten güzel bir hançerdi. Şimdi geriye kalan tek
problem, Jane'in bununla ne yapacağına karar vermesiydi.

İlk akla gelen, Lynne'in hançere üflediği büyü gücünü kendi
gücüyle birleştirmektir. Jane, büyükannesinin ona miras bıraktığı
gümüş yüzüğünü taktığı anda gücün ona geçtiğini ve o gücün
kendisine ait olduğuna nasıl ikna olduğunu hatırladı. Aynı şeyi at-
heme'yle de yapabileceğine ve Celine Boyle'un gücü gibi Lynne'in
gücünün de damarlarında akmasını sağlayabileceğine emindi.

Lynne'in gücüne sahip olmak birçok açıdan oldukça çekici bir seçenektir. Gücü en az iki katına çıkacaktı ve geri kalan herhangi bir düşmanını alt etmeye yetecek kadar güçlü olacaktı. Kimse onu durduramayacaktı... Ya da en azından Jane öyle hissedecekti. Ne var ki bu başlı başına sorun demekti. Çünkü hançerin içinde muhafaza edilen güç Lynne'e aitti. Ve Lynne güç delisi, şeytani bir kadındı. Jane bu zamana kadar, büyü gücünün iyisi ve kötüsü diye bir şey duymamış ya da okumamıştı. Yine de etrafta kötü cadıların kol gezdiği doğrudur. Ve Jane damarlarında onların kötü gücünün akmasını istemiyordu.

Büyükannemin yüzüğünü alırken bir tercih yapmak zorunda değildim, diye hatırlattı kendine. Sonuçta büyükannesinin görmüş yüzüğünün ona *ait olduğunu* biliyordu. Hançerin içindeki büyüyü sahiplenmekse ciddi bir karardı. Çünkü bu seçimin sonuçlarını bilmiyordu. Bu büyüyü sahiplenmek, daha güçlü bir cadıya dönüşmekten başka bir anlama gelmiyor olabilirdi. Ya da sahip olmaması gereken bir gücü kendine katmasıyla da sonuçlanabilirdi. Bu güç onu bir şekilde değiştirebilirdi ve ondan bir daha kurtulamayabilir ya da kurtulmak istemeyebilirdi.

Lynne'in büyü gücünü aldığı takdirde kendi dışında gelişebilecek tersliklerden bihaberdi. Ona bahsedilen ve hâlâ etkin bir şekilde kullanamasa da büyükannesinden ona miras kalan güç başta düşündüğünden çok daha büyüktü. Kendi normal gücüne bir de atheme hançerinin içinde muhafaza edilen gücü eklemek dünya üzerindeki birçok cadının ilgisini çekebilirdi ki birçoğu şimdiden Jane Boyle ismini duymuştu. Yani bu güç onu Lynne'den bile kötü cadıların hedefi hâline getirebilirdi.

André'yle Katrin neler olup bittiğini anlar anlamaz Jane'in peşine ilk düşecek cadılardı ve Romanyalı cadıların onun peşine düşmesi düşüncesi bile Jane'i ürpertmeye yetti. İlk planı Lynne'in, Ella'nın onun gücüyle birlikte ortadan kaybolduğuna inanmasıydı ama Lynne şimdi Ella'nın Jane olduğunu anlamışken yeni düşmanlar edinmesi hiç akıllıca olmazdı.

Jane hançerin sapını kavradı. Hançerin içindeki güç Jane'in aklını başından alıyordu, buna şüphe yoktu. Fakat teninde hançeri hissetmenin aynı zamanda rahatsız edici bir yanı da vardı. Hançeri hemen bıraktı. Eğer Lynne'in gücünü kendine almayacaksa onunla ne yapacaktı? İlk aklına gelen, hançeri çöp konteynırına atmak olsa da bunu sadece düşünmek bile ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Büyüyü bizzat kullanmak kötü bir fikirse, onu kontrol edemeyeceği bir yere atmak kesinlikle berbat bir fikirdi.

Ne yani, şimdi bu hançeri oyuncak bir Şivava gibi çantamda taşıyıp duracak mıyım? Lanetlenmiş oyuncak Şivava gibi?

Doğrusu bu da pek mantıklı değildi. Öyle bir durumda cadıların büyük bölümü Jane'in büyüü kullandığını düşünürdü, dolayısıyla etrafta hançerle dolaşmak onu hedef olmaktan kurtarmadığı gibi, üstüne bir de kendini savunacak gücü olmazdı. Ve herhangi bir cadı Jane'in çantasına yirmi metre yaklaştığı anda atheme'nin içinde ne olduğunu anlardı. Jane gücü gayet net hissedebiliyordu.

Böyle değerli bir şeyi nerede saklayacağımı biliyorum, diye düşündü birden. *Bu sırrı nerede saklayacağımı biliyorum.*

Pazar sabahı bankalar kapalıydı ama Jane'de James McDeary'nin kartviziti vardı. Üstelik adam kartın üzerinde, acil

durumlarda arayabileceği bir numara yazdığını söylemişti. Evet, bu hançeri saklayabileceği tek yer, McDeary'nin çalıştığı bankaydı. Jane “First Trust New York Bankası,” diye mırıldanarak kartvizitliğini karıştırdı.

Bir saat sonra bankadan çıktığında kendini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu. Tıpkı beklediği gibi banka müdürü, baronesin kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da ona yardımcı olmak için elinden geleni yapmıştı. Ella kimliğiyle gitmesi daha iyi olmuştu çünkü adam bu yabancıya yaltaklanmaktan başka bir şey düşünmüyordu, oysa geçen sefer Malcolm'un kız kardeşi gibi yaptığında müdür bir şeylerden şüphelenmişti. *Tek boy-nuzlu at yüzünden şüphelenmişti*, diye hatırladı Jane. Malcolm büyük ihtimalle kasaya koyduğu “kişisel eşyanın” ölen kız kardeşine ait olduğunu söylemişti. Jane gayet canlı kanlı bir şekilde Malcolm'un kız kardeşi olarak ortaya çıkıp bir de bibloyu alınca adamın şüphelenmesi gayet normaldi.

Bankadan çıktığından beri yürüyor; Manhattan'ın olağan uğultusunun, içinde biriken fazladan enerjiyi emmesine göz yumuyordu. Fakat Houston Caddesi'ne vardığında bir anda donup kaldı.

Bir elektronik mağazasının vitrininde, (SADECE BU HAFTA) indirimde olan televizyonların hepsinin ekranında Lynne Doran'ın yüzü vardı. Jane durdu ve ekranda Lynne küçülürken yanında Anne Locksley'in bir vesikalık fotoğrafı belirdi. Altta “YİRMİ YILLIK GİZEM ÇÖZÜLDÜ,” yazıyordu. “AİLENİN BİRİCİK KIZI EVİNE DÖNDÜ.”

Tüm kanallarda aile fotoğraflarının hemen üstüne neredeyse aynı duygusal başlıklar atılmıştı. Ne de olsa Anne'in ortaya çıkışı

başlı başına büyük bir haberdirdi. *Malcolm'un kayboluşundan bile daha önemli bir olay oldu*, diye düşündü Jane bir an kıskançlıkla. Hemen ardından bu tepkisine kendi de güldü. Zaten amaç da bu değil miydi? Televizyonların yarısı Annette'in çocukluk fotoğraflarını yayınlıyordu. Jane ilk anda bunların Lynne'deki fotoğraflar olduğunu düşünse de dikkatli baktığında en azından birkaçının Anne'in İngiliz yetimhanelerine gittikten sonra çekilmiş olduğunu fark etti. Diğer ekranlardaysa aileyle yapılan röportajlar vardı. Hatta birinde Lynne'in kocasının bir elinde viski tutup diğeriyle gözyaşlarını sildiği bir görüntü dönüyordu.

Tanrım, kadın amma hızlı çıktı, diye düşündü Jane ve saat farkını da hesaplayarak New York-Londra arası uçuşları hatırlamaya çalıştı. *Ben uyudum*, diye hatırladı Jane sonra. Belli ki Lynne uyumakla falan vakit kaybetmemişti. Yine de bir gecede tüm medyayı harekete geçirmek Doran'lar için bile zor işti. Jane yürümeye devam ettiğinde, Anne'in yıllar sonra ailesine dönmesi haberinin sadece televizyonda değil her yerde olduğunu gördü. Gazeteler bile haberi basmıştı. *İşte gerçek büyü bu*, diye düşünüp hınzırca gülümsedi Jane taksi durdurmak için elini kaldırırken.

Şoför koltuğunun arkasındaki küçük ekranda, birbirlerinin gözlerine bakmadan yan yana durmayı başaran Laura ve Blake Holding'in röportajı yayınlanıyordu. Jane onların arasındaki ilişkiye bir kez daha hayret etti. Üzerinde çalışıldığı belli olan bir uyumla, Annette'in ölümünü ve mucizevi bir şekilde ortaya çıkışını birbirini tamamlayan tepkilerle anlatıyorlardı. Röportajlarda Ella'dan söz edilmiyordu tabii ki. Hikâyeye göre Malcolm, Avusturya'da bir yerde rehabilitasyondaydı, karısı ise

ailesinin yanındaydı ve evliliğin iptali için gerekli olan belgeleri (haber değeri olmayan bir ayrıntı) bekliyordu. Lynne nazik bir şekilde, zavallı Jane Boyle'un bu zorlu süreç esnasında yorulduğu için inzivaya çekilmeyi hak ettiğini dile getiriyordu. Tüm bunlar, asıl haber değeri taşıyan Anne'in trajik çocukluğu anlatılırken bir dipnot olarak sunuluyordu sadece. Açıkçası Jane, arkadaşının medya karşısındaki rahatlığından etkilenmeden edemedi hatta ortalık durulduktan sonra yeniden görüşmeleri mümkün olur mu acaba diye merak etti.

Belki de görüşmek için o kadar uzun beklemeyiz, diye düşündü Jane odasına girip de masanın üstünde, gümüş tepsinin içindeki krem rengi zarfı gördüğünde. Üzerinde "Ella" yazan zarfı eline alıp merakla açmadan önce bile kimden geldiğini biliyordu. Fakat zarfı açıp da, el yazısıyla yazılmış kişisel bir not beklerken kabartmalı matbaa harfleriyle karşılaşınca şaşırıldı... *Davetiye,* diye fark etti ilk şaşkınlığı atlattığında.

Görünen o ki Doran'lar, Annette'in hem evine hem de Manhattandan sosyetesine dönüşünü kutlamak için dostlarının ve basın katılımlarıyla bir davet düzenliyordu.

Parti önümüzdeki cumartesi akşamıydı. *Değişim büyüünün son günü,* diye düşündü Jane ve gayriihtiyari dönüp aynada kendine baktı. Badem şeklindeki siyah gözleriyle Ella'nın kırmızı-kahverengi yüzünü inceledi. Tüm korkularına ve geçen hafta yaşadığı onca strese rağmen kürenin büyüü yerli yerindeydi. *Cumartesi sabahı Ella olarak uyandıktan sonra sadece gece yarısına kadar zamanım olacak,* diye hatırlattı kendine ve ardından dolabın kapağını açıp kendi yansıması yerine parti kıyafetlerini incelemeye koyuldu.

Ne yani, gerçekten gitmeyi düşünüyor olamam herhâlde? Hem Anne beni davette görürse ne düşünür? Jane hemen gardırobun kapısını kapattı. Ama Lynne muhtemelen Anne'e, kavuşmalarını sağlayan asıl kahramanın Ella olduğunu söylemişti bile. Ve eğer Lynne bile Ella'nın yaptığı pazarlığı unutmaya ve bağışlamaya hazırsa Anne niye ona kızsındı ki? Evet, Anne'i kandırmıştı ama böylesi herkes için daha iyi olmuştu. Jane yine tüm bunların rekor zamanda olup bittiğini düşünmeden edemedi. En az medyayı harekete geçirmek kadar, bu kısa sürede davetiye bastırıp parti hazırlamak da kolay olmasa gerekti.

Davetiye defalarca ellerinin arasında döndürüp duran Jane için bu davet, Lynne'in aralarındaki savaşa bir son vermek istediğinin göstergesiydi. Yine de davete katılıp Anne'in New York'a dönüşü şerefine onlarla birlikte kadeh kaldırmak Jane'i rahatsız ediyordu. *Ben üstüme düşeni yaptım*, diye kararını verdi sonunda. *Bundan sonrasını bensiz de idare edebilirler.*

OTUZ BEŞ

JANE ÇARŞAMBA GÜNÜ ARTIK ELLA OLMAKTAN SIKILDIĞINI FARK etti. Dee'yle ancak kısaca mesajlaşabilmişlerdi. Arkadaşı iyi geçen hafta sonu tatilinin ardından işinin başına dönmüştü. Görüşmemişlerdi çünkü her şey yoluna girmişken şimdi Dee'nin Ella'yla görülmesi riskini göze almaya gerek yoktu. Jane ayrıca Misty'nin misafirperverliğini son zamanlarda yeterince suiistimal ettiğine karar vermişti ve Alsace'tan eli boş döndüğü için öfkeli olsa da ona ateşli notlar yollayan André'yi ise görmek istemediğine emindi. Bu yüzden zamanının büyük bölümünü *Ejderha Dövmeli Kız* adlı kitabı ve magazin haberlerini okuyarak odasında geçiriyordu. Doran'ların yıllar sonra ortaya çıkan kızlarının şerefine verilecek davetin, New York'un en görkemli partisi olacağına dair söylentiler hâlâ magazin basınının manşetlerindeydi.

Odasına kapanmaktan bunalan Jane, resepsiyondan arayıp ona bir paket geldiğini haber verdiklerinde az kalsın bir koşu gi-

dip paketi kendi teslim alacaktı. Neyse ki son anda asillerin böyle şeyler yapmadıklarını hatırlayıp kendine hâkim oldu. Birkaç saniyede bir resepsiyonu arayıp paketin niye hâlâ gelmediğini sormamak için neredeyse ellerini bağlayacaktı.

Kahverengi kâğıda sarılı paket geldiğinde artık heyecandan yerinde duramıyordu. Paketi eline alır almaz Elodie'nin el yazısını fark etti. Elodie, büyükannesinden gelen paketin çok yıpranmış olduğunu söylemişti ama bu paket öyle görünmüyordu, muhtemelen Elodie yeniden paketlemişti. Ne yazık ki Jane onun emeğine saygı duyacak hâlde değildi, kâğıdı gelişigüzel yırtmaya başladı. Hatta öyle bir hevesle yırtıyordu ki paketin altındaki kart bile yırtıldı. Birbirine çaprazlamasına yapıştırılmış bantlar Jane'i çileden çıkarsa da kararlı bir şekilde onları da halletti ve nihayet kendini büyükannesinden ona kalan mirasın son kalıntılarına bakarken buldu.

Paketten öyle pek fazla bir şey çıkmamıştı ama bunun Jane için hiçbir önemi yoktu; çünkü paketteki eşyalar büyükannesine aitti. Ve bu da onları Jane'in gözünde değerli kılmaya yeterdi. Birkaç tane İngilizce ve bir sürü Fransızca kitap, çiçek desenli bir kumaş ve bir günlük vardı. Ayrıca deri bir kılıfın içinde gri kemik çerçeveli bir gözlük, camdan yapılmış iki kâğıt ağırlığı, film yuvasında film olmayan eski Polaroid bir fotoğraf makinesi, deniz kabuklarının olduğu küçük bir kutu, kırık ve kurumuş bir kalem koleksiyonu çıkmıştı. Jane her bir parçayı, yıpranmış kutunun içinden özenle çıkarıp yere dizdi. Ortaya çıkan görüntü ona sanki büyükannesi yanındaymış gibi hissettirdi. Yüreğine bir acı saplanan Jane bir süreliğine gözlerini kapadı. Ardından, cam kâğıt ağırlıklarından birinin soğukluğunu

hissedene kadar eşyaların üstünde ellerini gezdirdi. Anılar onu bir anda çiftlik evine, bir dağın eteklerinde geçirdiği günlere götürmüştü. Tozlu gün ışığı küçük pencerelerden içeriye vuruyor, cam kâğıt ağırlıkların içindeki pembe ve sarı dağ laleleri gün ışığını renklendiriyordu. Kâğıt ağırlıklarını eline alıp havaya kaldıran Jane, camın yansımasıyla yayılan ışığı izledi. Büyükannesi şimdi mutfakta lahanalı domuz budu yapıyor, tüm evi lahana kokusuna boğuyor olmalıydı. Belki de oturma odasındaki rahat koltuğuna yerleşmiş, kemik çerçeveli gözlüklerini burnunun üstünde kaydırmış, dinleniyordu. Gözlerini açan Jane ellerini yumruk yaptığını fark etti. Artık işleri yoluna sokmuş olsa da Jane bu düğümü çözmek için değer verdiği her şeyi kaybetmişti. Hayatına yeniden başlayacaktı ama sığınacağı bir ailesi yoktu. Bu yüzden de her şeye yeniden başlamak Jane için hayata tutunmanın tek yoluydu.

Jane günlüğü ellerinin arasına alıp ters çevirdi. Desenleri solmuş olsa da mavi fonun üstüne işlenmiş ve birbirine geçmiş pembe menekşelerin olduğu günlüğün kapağı eski canlılığını koruyordu. Jane aniden korktu: Çünkü büyükannesi her zaman böyle gizli kapaklı hediyeler verir, Jane ise hediyein altından ne çıkacağını bilmediği için korku hissederdi. Büyükannesinin ondan sakladığı şeyi öğrenmiş olmasına rağmen korku hissinden kurtulup onu büyüten kadına ait mahrem ve özel bir şeyi elinde tutmak, belki de okumak, onu şimdiden pişman etmeye yetmişti. Derin bir nefes alıp günlüğün ön kapağını açtı.

Beyaz boş bir sayfaya bakıyordu.

Günlüğün sayfalarını ardı ardına çeviren Jane defteri açtığında bir el yazısı gördüğüne emindi ama şimdi sayfalar bomboştu.

Umutlandığı için kendini aptal gibi hisseden Jane gözlerini kapadı. Bakmasa da günlüğün ellerinin arasında hareket ettiğini hissetti. *Bu defterin içinde bir şey var*, diyordu içinden bir ses ısrarla.

Anne'in tek boynuzlu cam atı ile pelüş tavşanına yaptığı büyü, büyükannesinin günlüğüne de yapmayı düşünen Jane neler olacağını merak ediyordu. Büyüyü yaptığında acaba dünyayı Saint-Croix'in küçük mezarlığına gömülen büyükannesinin gözleriyle mi görecekti yoksa büyükannesinin ruhunun bir parçası olan başka bir şeyle mi karşılaşacaktı? Üşümeye başlayan Jane büyüünün artan bir hızla kalbi ile günlük arasında gidip geldiğini hissetti.

Şimdiye dair hiçbir şey görmek istemiyorum, ben sadece geçmişe dair bir şeyler öğrenmek istiyorum, diye düşündü büyüü yaparken.

Böyle bir dileğinin başına ne işler açabileceğini hatırlayan Jane bir an pişman oldu. Yaptığı büyüünün gücü Anne'in tek boynuzlu cam atını patlatmış, onu bin parçaya bölmüştü. Yine de at patlamadan önce onun sahibi olan kıza ulaşabilmişti. İkinci kere düşünmeden Jane günlüğü eline aldı ve büyükannesinin gümüş yüzüğünü günlüğün kapağına bastırdı. Ardından da düşüncelerinin, günlüğün beyaz boş sayfalarına akın etmesine izin verdi.

Bir anda zihninden milyonlarca görüntü akmaya başladı. Fakat Jane hepsini tek tek görmeye çalışsa da görüntülerin hızına erişemiyordu. Daha derine, daha sakın bir yere çekildiğini hisseden Jane kendini bir anda toprak bir zeminin üstünde buldu ve hemen önünde tanıdık biri duruyordu. "Büyükanne," diye fısıldadı Jane ve Celine Boyle ona bakıp başını salladı.

Jane aşağı bakma riskini göze aldı ama orada her ne varsa ayakları görünmüyordu. Hatta büyükannesi dışında etrafında da karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Büyükannesi de karanlığın içinde durmuş, sabırsızlıkla ona bakıyordu.

Jane ona doğru yaklaşırken büyükannesi bir elini onu uyarırcasına kaldırdı. “Sadece bir imgeden ibaretim,” dedi. Uyarıya uyan Jane, karşısında duran büyükannesinin yaşsız görüldüğünü fark etti. Gerçek gibi görünmüyordu.

“Ama buradasın,” dedi Jane inatla ve neredeyse aynı anda kendine kızdı. Büyü sayesinde bile olsa ölmüş büyükannesini görünce çocuk gibi davranmaya başlamıştı.

“Ben bir hatırayım,” dedi büyükannesi basitçe. “Celine Boyle’un günlüğüyüm. Ve sen, Jane Boyle, bu günlüğü okuyabilecek güce sahipsin ama senin bu gücün bilgisini aldığını hatırlamıyorum.”

Jane bir süre durup düşündü. Büyükannesinin bu olağanüstü büyüü ne zaman yaptığına dair bir fikri yoktu. Ama büyükannesi, Jane büyü yapabildiğini öğrenmeden önce ölmüştü, bu yüzden günlük tabii ki onun bu büyü bilgisini edindiğini bilmiyordu. Jane’in büyükannesine sarılmak için duyduğu özlem geldiği gibi geçiverdi. Karşısındaki bu şey her neyse Jane’in sevdiği o aşırı korumacı ve zor kadın değildi. *Ama bu günlük bana tüm yaşananları gösterebilir*, diye düşündü. *Ya da...*

“Bana annemin nasıl öldüğünü anlatır mısın?” diye sordu Jane ve Celine Boyle başıyla onayladı.

Jane kendini mide bulandırıcı bir dönüşle bir anın tam ortasında buldu. Gördüğü imge gitgide keskinleşiyor, yavaşlıyor ve netleşiyordu. O anın içinde onunla birlikte orada olmasa da bir

yerlerden sesi gelen büyükannesi, “Onun yanında değildim,” diyordu. Şimdi, tam karşısında, genç büyükannesi çalan bir telefona cevap veriyordu. Jane bir anda Alsace’taki eski çiftlik evinin mutfağında olduklarını fark etti. Büyükannesi hattın diğer ucundaki sesi dinliyor, dinledikçe yüzü düşüyordu. Jane ise telefondaki sesi mırıltı olarak duyuyordu. Büyükannesinin acısı o kadar büyüktü ki Jane dayanamayıp yüzünü başka bir tarafa doğru çevirdi ve etrafındaki duvarlar kaymaya başladı.

“Bana bir trafik kazası olduğunu söylediler,” dedi büyükannenin günlükten gelen sesi. Bir yandan da Celine’in uçağa bindiği, polisle ve komşularla konuştuğu, boş bir pencereden dışarıyı seyrederken on aylık Jane’i kucağında tuttuğu imgeleri gösteriyordu. “Ama ben inanmadım.”

Jane kaşlarını çatı. Bir seferinde annesinin büyü mirasının, babasıyla birlikte oldukları arabanın sele kapılıp yoldan çıkmasında bir rolü olup olmadığını merak etmişti. Büyü gücünün farkında olmayan Anne nasıl onu yanına alan koruyucu ailenin yangında ölmesine sebep olduysa, Angelina Boyle’un başına da benzer bir şey gelmiş olabilir miydi? Aslında ilk sormak istediği soru buydu ama bunu yüksek sesle soramamıştı nedense. Şimdi nefesini tuttu ve büyükannesinin devam etmesini bekledi.

“Lynne Doran diye bir cadıdan şüphelendim,” diye devam etti büyükannesi.

“Lynne mi?”

“Bu yüzden Amerika’da kaldım. Araştırma yapmak için.”

Jane başını iki yana salladı. “Ertesi gün beni Fransa’ya geri getirdin,” diye itiraz etti ama etrafında dönen imgeler başka bir

hikâye anlatıyordu. Evet, büyükannesi orada kalmıştı. Ve Jane de bir süre Amerika'da kalmıştı. “Bunu hatırlayamıyorum,” diye fısıldadı Jane. Başta nerede olduğunu hatırlamayacak kadar küçük olsa da imgelerde üç yaşını bitirip dört yaşına girdiğini görünce iyice kafası karıştı. Bir noktada Fransa'ya dönmüş olmaları ama artık hatırlayacak kadar büyüdüğü hâlde uluslararası bir uçuşu nasıl unutturdu?

Jane ayrıntıları hatırlamaya çalışırken imgelerde genç büyükannesi, ilk olarak Manhattan, ardından Hamptons ve sonrasında yine Manhattan'a dönerek genç Lynne Doran'ın izini sürüyordu. Jane, büyükannesine araştırmasında yardım eden iyi giyimli, siyah saçlı bir çift olduğunu fark etti. Kadının gözlerindeki bakıştan dolayı Jane onun bir cadı olduğu kanısına vardı. Celine'in hevesle Lynne'i izlediği gibi, Jane de büyükannesini izliyordu. Büyükannesi, Doran'ları takip ederken bazen onu da yanma alıyor, çoğunlukla da her defasında değişen bebek bakıcılarına bırakıyordu. Kimi zamansa minik stüdyo dairelerinde oturuyor, eski kitapları açıp bir şeyler okuyor, kitapların boş alanlarına notlar alıyordu. Tabii Jane kitapları ve aldığı notları net göremedi.

Yine bir gece büyükannesi o kitaplardan birini okurken yüzü bir anda bembeyaz olmuştu. “Ama aradığım bilgiyi bulamadım,” dedi Jane'e üzgün bir sesle. “Daha korkuncunu buldum.”

İmgeler yeniden hızla değişmeye başladı, neyse ki büyükannesinin sesi Jane'in neler olup bittiğini anlamasına yardımcı oluyordu. Büyükannesi, Doran'ları araştırmaya en baştan, ta Hasina'dan başlamıştı. Jane, Lynne'in atasının, onun anne babasının ölümüyle ne gibi bir bağlantısı olabileceğini anlamadı

ama günlük ona büyükannesinin öğrendiği her şeyi göstermeye kararlıydı. Böylece Jane dikkatini toplayıp yaşananları izlemeye koyuldu.

Hasina, büyü gücünü yedi kızı arasında pay eden ilk cadı Ambika'nın kızlarından biriydi. Hepsi de kendi çağlarında kötülükleriyle nam salmış, adlarının önüne kötülüklerini niteleyen lakaplar almış cadılardı. Jane'in okumalarından hatırladığı kadarıyla Hasina'nın lakabı "Ölümsüz"dü. Jane o zaman Hasina'nın bu lakabı neden aldığını merak etmişti...

Büyükannesi ise lakaba dair düğümü çözmüştü. Yaşlanan Hasina, ölüme gitgide yaklaştığını hissedince kız kardeşlerinin hiç başvurmadığı bir yola baş koyup kara büyüye bulaşmıştı. Böylece bir şekilde daha uzun bir ömür yaşamanın yolunu bulmuş ve kızının gücünü çalmıştı.

"Dur," diye fısıldadı Jane ama imgeler gözünün önünden hızla akmaya devam etti. Hasina kızları sayesinde nesiller boyunca yaşamıştı. Doğan her bir kızının gücünü ele geçiriyor, ele geçirdiği bedenın kızlarından biri büyüyüp onu taşıyacak kadar güçlendiğinde ilk bedeni bırakıp ona atlıyordu. Büyünün nasıl yapılacağını öğrenmesi yıllarını, büyüyü yapmak ise bir ayını alsa da, büyü tuttuğunda bir sonraki büyü evresine kadar yeni vücudundan çıkarılamıyordu.

Tabii bu, Hasina'nın misafir olacağı bir vücut olmadan yaşamayacağı anlamına geliyordu. En ideali kızının vücuduydu ama bu her zaman mümkün değildi. Zor durumda kaldığı bir sefer, kız yeğeninın de aynı görevi görebileceğini öğrendi. Tabii ruhunun gireceği yeni vücudun yine bir cadıya ait olması gerekiyordu ve arada kan bağı olması da şarttı. Jane, Hasina'nın

ruhunun girdiği vücutların, terk edişinin ardından pek fazla yaşamadığını fark etti. Hasina'nın zalim ihaneti, ailesi için büyük bir üzüntü kaynağıydı.

Günlüğün anlattıklarına göre, büyükanne ilk cadılarla ilgili bilgileri satır satır okuyarak, portrelerini ve resimlerini inceleyerek sonunda Lynne Doran'a ulaştı. O anda Jane, Lynne Doran'ın gün ışığından korunmak için giydiği uzun kollu bir gömlek, başında geniş hasır bir şapkayla kumsalda oturduğunu gördü. Güneş gözlüğüne rağmen bir eliyle gözüne vuran güneşi engelleyen Lynne, kıyıya vuran dalgalardan kaçan bir grup çocuğa bakıyordu.

Öfkeyle ellerini ve dişlerini sıkkan Celine ise onu bir kum tepeciğinin ardından izliyordu. Günlüğün sesi "Sahilde oturan kadın oydu. Eminim," dedi.

"Lynne," diye mırıldandı Jane.

"Artık değil," diye karşılık verdi günlük.

İmgeler yeniden başladığında Jane, Celine'in rüzgârlı bir sahilde, koyu renk saçlı çiftle tartıştığını gördü. Çiftin ve Celine'in arkasında, kumun üstünde yatan biri vardı. Dikkatli bakınca kumun üstünde yatanın altı yaşındaki Annette Doran olduğunu fark eden Jane irkildi. Küçük kızın şakağının sağ tarafı morarmaya başlamıştı bile. Koyu renk saçlı kadın, Celine'e telaşla "Bu zincire şu anda bir son verebiliriz. Çok yaşlı, başka çocuk yapamaz," dedi.

"Bir çocuğu öldürmeyeceğim," dediğini duydu Jane büyükannesinin o çok iyi hatırladığı çelik gibi sert sesiyle.

Adam, küçük kızı hemen oracıkta öldürmek ister gibiydi ama kadın elini uyarırcasına onun göğsüne koydu ve adamı dur-

durdu. “O zaman işi bölüşürüz,” dedi kadın ve Celine başını sallayıp kabul etti.

İmgeler yeniden akmaya başladı. Jane bu sefer günlüğün rehberliğine ihtiyaç duymadan onları izleyebiliyordu. Celine, Annette’in aceleyle çekilmiş bir fotoğrafının etrafına mumlar diziıyor, bir yandan da büyü mırıldanıyor, üzgün gözlerle küçük kızın fotoğrafına bakıyordu. Jane günlük sayesinde bir fotoğraftaki Annette’e, bir Heathrow’daki sağlıklı dört yaşındaki Annette’e bakabiliyordu.

Sesinin nereden geldiği belli olmayan siyah saçlı kadın “Küçük kızla André’m aşağı yukarı aynı yaşta, daha oyun çağındalar,” dedi. “Ama Katrin artık ailesi için sorumluluk alacak yaşta.” Celine’le iki ortağını, Anne’in eski hayatına dair hatırladığı tek yer olan Londra’daki yetimhanede karşılayan on altı yaşındaki Katrin’in sert yüz hatları ve temkinli duruşu tanıdıktı. Genç kız, Celine’e, “Annem büyüünün iki temel noktasını sana hatırlatmamı söyledi,” dedi. “Hafıza ve koruma. Büyüyle bulunamaması ve hiçbir şeyi hatırlamaması gerekiyor, aksi takdirde onu öldürmem gerekebilir.”

Jane, Celine’in sadece başını sallamakla yetindiğini görünce korkuyla ürperdi. *Ne yani Annette’i öldürmelerine izin mi verecek?* Tabii ki Annette’i öldürmelerine izin vermeyecekti. Daha sonra kendi ailesi için kullanacağı koruma büyüsünü, Annette’i öldürmemeleri için ona da yapacaktı. Jane bu koruma büyüsü sayesinde altı yıl boyunca Paris’te güven içinde yaşamıştı. Büyüyü yapan cadı ölene kadar koruma büyüsünün bozulması neredeyse imkânsızdı. Ne var ki Lynne, büyükanneyi öldürüp Jane’i bulmayı başarmıştı.

Ama Lynne koruma büyüyle korunan iki kız olduğunu bilmiyordu, diye düşündü Jane. Lynne zamanında kızını bulmak için her türlü yola başvurmuş, büyü gücünü sonuna kadar kullanmıştı ama Celine Boyle yaşadığı sürece koruma büyüü devam ettiği için onu bulması mümkün değildi. Bunun üzerine, soyunu sürdürecektir bir bebeğe ihtiyacı olduğu için Malcolm'u büyükanneyi öldürmekle görevlendirmişti. Acısı tazelenen Jane, göğsünde bir sızı hissetti. Jane'in büyükannesi öldükten sonra Lynne artık Annette'i de bulabilirdi ama yirmi iki yıl sonra tekrar denemek aklına gelmemişti. Derken Jane sahneye çıkmış ve Lynne'in bulmaktan ümidini kestiği kızını buluvermişti.

"Onu ben buldum," dedi Jane karşısında öylece duran büyükannesinin görüntüsüne bakarak. "Sen öldükten sonra Annette'i ben buldum."

"Sorun değil," dedi büyükannesi. "Ben onu Hasina'dan uzak tutmaya çalışıyordum sadece."

Nefes almakta zorluk çeken Jane günlükten uzaklaşıp yere uzandı. Lynne her yerde Annette'i arıyordu... Hasina ise yaşam döngüsünü sürdürmek için ruhunun sığınabileceği bir vücut arıyordu. Onunla kan bağı olan bir cadı. *Oğullarından birinden benim doğuracağım bir kız... Ya da ölmediği ortaya çıkan kendi kızı...* Jane yan döndü, midesi bulanıyordu. Günlük ise masum ve hareketsiz bir şekilde yerde duruyordu. *Demek Lynne bu yüzden kızına kavuşmak istiyordu,* diye inledi Jane. *Demek bu yüzden tüm şartlarımı öyle kolayca kabul etti.*

Parkta Lynne'in yüzünde beliren o huzurlu ifade Jane'in gözünün önüne geldi. Bir zamanlar düşmanı olan kadının, büyü gücünü sanki değersiz bir bibloymuş gibi gümüş hançere nasıl

üflediğini izlemişti. Ebedi hayatın yanında büyü gücünün ne önemi vardı ki? Hem Hasina'nın ruhunun gireceği yeni vücut zaten yeterince güçlüydü. Üstelik ölüme sebebiyet verecek kadar güçlüydü. Farkında bile olmadan birilerine öldürebilecek kadar güçlü. Jane doğrulup oturmak istese de kasları onun komutlarını umursamadı.

Ayağa kalkmak zorundayım, diye düşündü Jane. Henüz bitmedi.

Hâlâ zamanı varken Anne'e ulaşip onu uyarması gerekiyordu.

OTUZ ALTI

JANE, DORAN'LARIN ASANSÖRÜNE DOĞRU YÜRÜRKEN GİRİŞTE uyuklayan Gunther'e selam vermeye zahmet etmedi. Sonunda en iyi planın, Anne'in şerefine verilen hoş geldin partisine kadar beklemek olduğuna ikna olmuştu ve şimdi tek umudu, Anne'i partide tek başına yakalamaktı. İşte beklediği gece gelmişti ve Jane bu gecenin tek bir dakikasını bile heba etmek istemiyordu. Davetiyenin üstünde yazan kodu asansörün klavyesine tuşladıktan sonra, önce dış taraftaki altın rengi kapı, ardından da asansörün kapısı kapandı. Sekiz numaralı düğme otomatik bir şekilde yandığında asansör hareket etti. Jane gece çantasının payetlerini heyecanlı bir şekilde evirip çeviriyor, bir an önce sekizinci kata varmak için sabırsızlanıyordu.

Bundan tam yirmi sekiz gün önce değişim büyüsiyle Ella'ya dönüşmüştü ve yeniden Jane olmasına sadece birkaç saat kaldığının farkındaydı. *Umarım bu parti bütün gece sürmez, diye dü-*

şündü asansör sekizinci kata vardığında. Gözlerinin şeklinin değiştiğinden hiç şüphesi yoktu ve elektrik mavisini ayakkabılarının, bunları ilk denediği zamana göre ayağına büyük geldiğinden de emindi. Eğer malikâneye çabucak girip çıkmazsa, Cinderella'nın bal kabağına dönüşmesi durumuyla karşılaşması kaçınılmazdı.

Jane asansörden inip kalabalığa göz gezdirdi. Anne ortalıkta görünmüyordu. Tavandan binlerce mum sarkıyordu ve Lynne açık alanı da üzerinde minik ışıklar olan ağaçlar ve sarmaşıklarla dekore etmişti. Bu hâliyle mekân, peri masallarından fırlamış bir ormanı andırıyordu. *Tabii bol yıldızlı ve ürkütücü şehir manzarasıyla birlikte*, diye ekledi Jane içinden, bir huş ağacının arkasına geçip de kendini yerden tavana kadar uzanan bir pencerenin önünde, şehre tepeden bakarken bulduğunda. Boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkundu ve yanından geçmekte olan garsonun tepsisinden bir şampanya kaptı. Ardından mekânın daha güvenli olan orta kısmına doğru yürüdü.

Jane'in gözleri, salonun diğer ucundaki bir çift yeşil gözle buluştuğunda, az kalsın şampanyası boğazına kaçacaktı. *Harris. Tüm New York burada gerçekten de*, diye düşündü, mıknatıs gibi Harris'e doğru çekilirken. Bakır rengi saçları ve geniş gülümsemesiyle Harris'i gördüğü anda içi mutlulukla dolmuştu ve partiye yalnız geldiğini fark edince mutluluğu daha da arttı. Derken Harris'e kesinlikle iki kişilik davetiye gönderilmiş olduğu hâlde Dee'nin niye gelmediğini anlayınca bu mutluluk yerini suçluluk duygusuna bıraktı. Çünkü Dee asla zihin okuyucularla dolu bir partiye gelip onu tehlikeye atmazdı. Düşüncelerini saklama konusunda son birkaç ayda büyük ilerleme kaydettiğinde ısrar etse de, onun ne çok şey bildiği ve Lynne'le ikiz kuzenlerin ne kadar

güçlü olduğu düşünülürse bu partiye gelmek hem kendisinin hem Jane'in ölüm fermanını imzalamak demektir.

Heyecanla Harris'e doğru yürüyordu ki az kalsın uzun boylu, esmer ve yapılı biriyle çarpışacaktı. "Seni yeniden görmek ne hoş, Ella," dedi André soğuk bir gülümsemeyle. Ardından Jane'in koluna girdi ve bunu yaparken rahat ya da dostça değildi. Gözlerine kilitlenen gözleri ateş saçıyordu.

"Fransa nasıldı?" diye sordu Jane elinden geldiğince neşeli bir şekilde, bir yandan da kolunu kurtarmaya çalışıyordu.

"Bunu sen yaptın!" diye tısladı André, kimse duymasın diye ona biraz daha yaklaşp

"İnanabiliyor musun?" Jane çaresizce gülümsemeye devam ederek bir adım geri çekildi. "Tasadüfen karşılaştık ve onu tanıyiverdim. Ama senin burada olmana şaşırdım doğrusu," diye ekledi imalı bir şekilde. *Nasıl oldu da buraya gelme riskini göze alabildin, anlat bakalım*, diye düşündü ona bakarak. André, Jane'in zihnini okuyamayacak olsa da hiç şüphesiz yüzündeki ifadeyi okuyabilirdi. Bu arada gözünün ucuyla, ufak ağaçlardan birinin arkasında durmuş, onlara doğru bakan Katrin'i gördü. Yanında ikiz kuzenlerden biri vardı ve kadın hiç mutlu görünmüyordu. Odanın diğer ucundan Harris, iki cadıyı izliyordu hatta bir parça onlara doğru yaklaşmıştı. Jane bütün kalbiyle Harris'in tekrar ona doğru bakmasını diledi. Şu an bir müttefik çok işine yarardı.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi André ve öfkelen-
diğinde hep olduğu gibi aksanı her zamankinden daha belirgin-
di. "Bu önemli gününde sevgili Anne'imizin yanında olmak için buradayız. Bilirsin, Anne benim kız kardeşim gibidir." Lynne'e

de bu hikâyeyi anlatmış olmalıydı. Fakat Jane gerçeği biliyordu ve Lynne'in de tahmin ettiğine bahse girerdi. Yine de Anne'i onlar saklamamış gibi yapmak belli ki şimdilik iki tarafın da işine geliyordu. "Bana yetimhaneden tanıdığı bazı arkadaşlarından bahsetmişti," dedi Jane dikkatli bir şekilde ve André avını hipnotize eden bir yırtıcı gibi gülümsedi.

"Ailem her zaman hayır kurumlarında gönüllü olarak görev almıştır," diye onayladı André, "Bak, Katrin de şurada," diyerek kız kardeşini gösterip el salladıktan sonra devam etti: "Anne yetimhaneye geldiğinde Katrin gönüllü olarak orada çalışıyordu. Onun Annette olduğunu bilseydik yıllar önce onu ailesiyle kavuştururduk."

"Annette hakkında hiçbir şey duymamış olmanız şaşırtıcı," dedi Jane ve André'nin gözleri öfkeyle parladı.

"Aslında şüphelendik ve ailesini araştırmak için buraya geldik. Ama şüphe çekmemek için bunu şirket birleşmesi kisvesinde yaptık. Çünkü Anne bizim kardeşimiz gibiydi ve onu bilmediğimiz insanların yanına gönderemezdik. Onu korumak zorundaydık. Durumun hassasiyetini anladığına eminim."

Jane, Harris'e bakmak için döndüğünde onun hâlâ Katrin'i izlediğini gördü. *Lanet olsun, bana bak, Harris*, diye seslendi içinden ama Harris tabii ki dönüp bakmadı. "Ne kadar iyisiniz," dedi André'ye tatlılıkla. *Hadi ama, Lynne bunu hayatı yutmaz*. Fakat Lynne artık nasıl bir şeytanlık düşünüyorsa yutmuş gibi yapmıştı ve Jane kurtarma harekâtına girişeceği bir partide, onun ölmesini isteyen iki kişinin arasında sıkışıp kalmıştı. Aniden André'ye arkasını döndü ve mekânda neredeyse tam bir çember çizinceye kadar ağaçlarla insanların arasından

ilerledi. Valentino'lar giymiş halkla ilişkilercilerin arkasında durduğunda, André'nin aşağı yukarı onu bıraktığı aynı yerde duran sırtını görebiliyordu. André başını sağa sola çeviriyor, belli ki kalabalıkta onu arıyordu; Jane dönüp arkasına bakması ihtimaline karşılık halkla ilişkilerci gruba biraz daha sokuldu.

Fakat André şimdi onu kullanmaya ya da kontrol etmeye çalışmadığından, adam artık göz ardı edilebilecek bir problemdi.

Anne'i annesinin yanından uzaklaştırmak, Malcolm'u bodrumdan kurtarmaktan yüz kat daha zor olacak, diye düşündü Jane endişeyle ve Charles'ı geride bırakmak zorunda olduğu için ani bir üzüntü hissetti. Belki daha sonra bir gün Doran çocuklarının üçte üçünü kurtarmak için geri gelirdi ama şu anda bunu hayal etmekte bile zorlanıyordu. *Hem Charles'ı kurtarsam bile nereye götüreceğim ki?* Charles'ın onunla gelmek isteyeceğine şüphesi yoktu ama sonra Jane'e yapışır kalırdı.

Harris'in bakır rengi saçları mumların ışığında parladı ve Jane onun şimdi daha yakın olduğunu fark etti. Kalabalığı nazikçe ama hızla yararak ona doğru yaklaşıyordu. Jane heyecanla ona baktığında gözleri buluştu. Tam Jane de ona doğru bir adım atacaktı, dudakları beklentiyle aralanmıştı ama Harris'in gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir ifade yakaladıysa da hepsi buydu. Sadece bir an süren bir tereddüdün ardından Harris başını çevirdi ve yürümeye devam etti. Asansöre doğru gidiyordu. *Gidiyor mu,* diye merak etti Jane üzüntüyle. *Ama Annette daha partiye katılmadı bile.* Fakat Harris'in sigara içmediğini biliyordu ve asansöre doğru yürümesinin başka açıklaması olamazdı. Jane payetli gece çantasını ellerinin arasında evirip çevirdi, kendini terk edilmiş gibi hissetti. Harris'in peşinden gitmeye karar

vermişti ki ışıklar yandı, herkes binanın ana merdivenlerine açılan çift kanatlı kapıya doğru döndü. *Anne için buradayım*, diye hatırlattı Jane kendine. Diğer meseleler şimdilik bekleyebilirdi. Şık giyimli kalabalıkta bir fısıldaşma dolaştı, neredeyse elle tutulur bir merak herkesi ele geçirmişti. Kapılar birkaç saniye daha kapalı kaldı ve kalabalığın yoğun bakışları altında titreşiyormuş gibi göründüler. Fısıldaşma kesildi, şimdi kimse kıpırdamıyordu. Jane artık yüksek gerilimden sekizinci katın komple havaya uçacağını düşünmeye başlamıştı ki kapılar âdeta bir büyüyle ardına kadar açıldı ve Anne çekingen bir şekilde partiye adım attı. Dalgalı saçları tepesinde dağınık bir topuz yapılmış, topuzuna yıldız şeklinde beyaz çiçekler takılmıştı. Önündeki birkaç bukleyse yürürken hoş bir şekilde hareket ediyordu. Yunan tarzı elbisesi tabii ki yine beyazdı. Anne'in altın rengi teninin ortaya çıkmasını sağlayan beyaz elbisenin belinde ince bir kuşak vardı ve eteği yere kadar uzanıyordu.

Kalabalık bir an nefesini tuttu, ardından neredeyse acı verici olan hareketsizlik mekânın her köşesinden yükselen alkışlarla bozuldu. André hâlâ Ella'yı yanlış tarafta arıyordu ama görünen o ki Belinda Helsing'i atlatmak daha zordu. Kurşuni bakışları Jane'in her adımını takip etti, ta ki Jane sarmaşıklarla ve ışıklarla süslenmiş bir kafes çitin arkasına saklanana kadar. Fakat Belinda'dan kurtulduğuna kanaat getirip Anne'e bakmak için başını çıkardığında kendini Katrin'in yüzüne bakarken buldu. Jane kafes çitin ardına geri kaçarken Lynne odanın diğer ucundan o tarafa baktı ve Katrin korkuyla Lynne'e döndüğünde de bu fırsattan istifade, mümkün olduğunca dikkat çekmeden banyoların olduğu tarafa yöneldi.

Dalcascu'lar da en az benim kadar, Hasina'nın Anne'in bedninde yaşamasını istemiyor, diye düşündü Jane aynadaki yansımasına öfkeyle bakarak. Yüzüne biraz su çarptı ve istemeye istemeye de olsa hâlâ ne kadar Ella olduğunu kontrol etti. *Birlikte çalışabiliriz. Hatta birlikte çalışmalıyız.* Fakat tecrübeleri ona temkinli olmasını söylüyordu. Bugüne kadar Romanyalı kardeşlerin niyetleri konusunda tahminleri hiç isabet kaydedememişti ve onun bildiklerini öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi doğru tahmin ettiğini varsaymak aptalca olurdu.

Banyodan çıkıp partiye geri döndü ve içeride kaç cadı olduğunu sayma işini sürdürdü. Bu gerçekten sinir bozucuydu.

Bir süre sonra nihayet yanında Anne'in durduğunu fark etti. Arka merdivene yakın sayılırlardı ve etraflarında konuşabilecekleri kadar bir boşluk vardı. “Anne,” diye fısıldadı Jane yavaşça ve Anne başını ondan tarafa çevirdi. Anne'in siyah gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı, Jane onun yeni ailesi ve muhteşem parti hakkında ne hissettiğini çözemedi. *Neyse ki burada olmaktan büyük bir heyecan duymadığı bariz,* diye düşündü Jane, zira “burası” Anne için hiç de güvenli değildi. “Seninle konuşmam lazım. Gelir misin?”

Anne'in yüzündeki ifade aynı kalınca Jane eliyle onu takip etmesini işaret edip arka merdivenlere doğru yürüdü. Bir an sonra Anne'in onun peşinden geldiğini görünce rahatladı. Jane basamakları çabucak inip yedinci kata girdi. Bilardo odasının kapısı sadece birkaç adım ötelerindeydi. Jane kapıyı açtı, Anne içeri girdikten sonra ardından kapadı.

Nihayet onunla baş başa kalabildiği için rahatlayan Jane hiç düşünmeden Anne'e sarılmak için bir adım attı. “Sana ulaşabil-

diğime çok sevindim.” Fakat Anne’in vücudu kollarının arasındakaskatıydı, Jane geri çekildi. Kızın yüzü hâlâ hissizdi. Jane bu kez ellerine uzandı. “Bak, bunun sana saçma geleceğın biliyorum ama...”

“Kaltak,” diye tısladı Anne ve aynı anda Jane’in kafasına arkadan sert bir şey iniverdi. Jane’in görüşü bulandı ve yere düştü. Anne tehditkâr bir şekilde üzerine doğru eğildi. “Annem bana her şeyi anlattı.”

Buna şüpheliyim, diye düşündü Jane ama konuşmak için ağzını açtığıında kafasına doğru yaklaşan bilardo istakası gördü. Kaçmak için yana doğru yuvarlandığında istaka omzuna isabet etti; elbisesinin dikişini patlattı ve Jane ertesi gün orada bir morluk olacağına da emindi. *Tabii eğer yarın hâlâ hayatta olursam,* diye düşündü çaresizce ve kaburgalarına doğru füze gibi yaklaşan bir bilardo topunu büyüyle yolundan saptırdı.

“Ailenin beni kaçırmaması yetmezmiş gibi bir de bunu paraya çevirmeye karar verdin ha?” Anne’in yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

“Öyle değil,” dedi Jane yutkunarak. Arkasındaki lambanın yanından dolaşıp gerilemeye devam etti. Bu arada gözünün önüne, Celine Boyle ve Romanyalı dostlarının, küçük Annette’in tepesinde dikildiğı vizyon gelmişti. *Tamam, aslında bir bakıma öyle ama...*

“Kapa çeneni,” diye neredeyse bağırdı Anne. “Büyükannen hayatımı mahvetti ve sen sonra beni kullanarak annemi daha da çok üzdün!” Anne, bilardo odasının duvarlarını süsleyen mermer büstlerden birini önce elleriyle yerinden çıkarmaya çalıştı, sonra büyüyle ona doğru uçurdu. Jane başını eğdi ama büst zaten birkaç adım ötesinden geçti.

“Bunu konuşabiliriz,” diye yalvardı Jane, boş ellerini havaya kaldırarak. Anne gözlerini kısıtı ve Jane avuçlarında korkunç bir acı hissetti. Avuçlarından bileklerine doğru süzülen kanları gördüğünde dehşetle Anne’e baktı. Tam o sırada bir saksı ona doğru uçuyordu, Jane yaşadığı dehşetle kaçmakta bir saniye gecikince, saksının kenarı şakağına çarptı.

“Sen çok bile konuştun,” dedi Anne’in sesi arkasında bir yerden ve Jane o tarafa döndü.

Başına aldığı darbeler yüzünden sersemlediyse de duman koku aldığını emindi. Telaşla başını iki yana sallayınca gözünün önünde yıldızlar uçtu. “Lütfen,” dedi panikle. “Lynne senin sandığın gibi...”

“O benim güvenileceğim tek insan,” dedi Anne onun sözünü keserek ve bilardo masasını büyüyle yere devirdi.

Jane kendini korumak için çekilse de yeterince hızlı değildi, devrilen masa tam ayak bileğinin üstüne düştü. Kemiğinden gelen çıt sesini duyan Jane yere düşerken korkunç bir acı hissetti. *Beni öldürecek*, diye düşündü ama kulaklarındaki uğultu, doğru dürüst düşünmesini engelliyordu. *Lynne bana tuzak kurdu, Anne de işimi bitirecek.*

Kız tekrar, altın rengi ve beyaz bir bulanıklık hâlinde üzerinde atıldı ve Jane’in kaçacak yeri yoktu. Anne’in kollarını havaya kaldırmasını izledi, avuçlarında toplanan ölümcül büyüü neredeyse görebiliyordu. Koca bilardo masası bacağıının üstünde olmasa bile Jane bu büyüden kaçamazdı. Gözlerini yumdu ve büyüünün darbesini bekledi.

Tam o sırada bir ses geldi ve Anne durdu. Kız, Jane’den uzaklaşıp sese doğru döndü, elindeki öldürücü büyü bin par-

aya bölünerek odanın her tarafına yayıldı. Duman kokusu güçlenmişti, Jane dirseklerinden g  alarak doğrulmaya, gelen kişiye görmeye çalıştı. Ama g rd ėė  şeyin mantıklı bir açıkla-ması yoktu; koridordan gelen tuhaf kırmızılığın ortasında, uzun boylu ve siyah saçlı bir adam dikiliyordu.

Andr  Dalcascu, Jane'in hayatını kurtarmıştı.

OTUZ YEDİ

“YARDIM ET,” DİYE FISILDADI AMA YOĞUN VE KESKİN DUMANIN içinde sesinin duyulup duyulmadığına emin olamadı.

Anne öfkeli bir çığlıkla André’nin üstüne atıldı, tırnaklarını adamın yüzüne geçirdi. Büyüsü kontrolsüz bir şekilde odada fır dönüyor, giderek güçleniyordu. Tablolar duvardan uçtu, bilar-do masasının yeşil keçesi bir ucundan tutuştu.

Jane kollarıyla başını korumaya çalışsa da odadaki öfke fırtınası giderek şiddetleniyordu. Odanın kapısına yakın bir yerden korkunç bir çarpma sesi geldi ve Jane, André’nin acıyla bağırdığını duydu. *André, Anne’in ona saldırmasını beklemiyordu*, diye düşündü Jane, adamın Anne’in savurduğu tekmeyle iki büklüm olmasını izlerken. “Kaç, Ella,” dedi André.

Gözleri bir anlığına buluştuğunda Jane, André’nin partiden buraya kadar onları takip ettiğini, tartışmayı duyduğunu ve gerçekten de onu kurtarmaya çalıştığını anladı. André’nin kendi

ailesinden başka kimseyi umursamadığını bilen Jane, bu yaptığı karşısında duygulanmadan edemedi.

“Bacağıma masa düştü,” dedi Jane. Sesi bu kez biraz daha yüksek çıkmıştı ama sadece biraz.

Serbest bacağında bir yanma hissedince gözlerini André’den o tarafa çevirdi. Elbisesinin eteği islenmişti ve minik kıvılcımlar, bacaklarını örten ipek elbisenin üst kısımlarına doğru tırmanıyordu. Burada sıkışıp kalmıştı ve yanıyordu. Başını tekrar kaldırdığında Anne’in dişlerini André’nin koluna geçirdiğini gördü.

Yetti artık! Jane elinden geldiğince doğruldu, gözlerini duvardaki büstlerden birine dikip büyü gücüyle onu Anne’in sırtına fırlattı. Büst hızlı fırlatılamayacak kadar ağırdı ama kızın tam ensesine isabet etti ve onu yere serdi.

Jane ardından büyü gücünü, bacağının üstündeki bilardo masasına çevirdi. Zihin gücüyle masayı bacağının üstünden kaldırmayı başardı ama ayağa kalkmaya çalıştığında acıdan bacağının üzerine basamadığını fark etti. André hemen yanına koştu, Jane ona yaslandı ve böylece üç ayaklı tuhaf bir yaratık gibi arka merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Jane, Anne’in yanından geçerken kızı bakmamıştı bile; onu öldürme arzusuna karşı koyamamaktan çekinmişti.

Jane’in çoktan şişen bacağının izin verdiğince hızlı bir şekilde basamakları inerlerken, Jane duyduğu çınlamanın sadece kendi kulaklarında olmadığını fark etti. “Yangın alarmı,” dedi André’ye ve adam başını sallayarak onayladı.

“Asansörler çalışmıyordur,” diye karşılık verdi André ve Jane söylemeye çalıştığı şeyin anlaşıldığını fark edip rahatladı.

“Birazdan herkes merdivenlere üşüşür. Çoğu ana merdivenleri kullanır ama yine de acele etmemiz lazım.”

“Deniyorum,” diye homurdandı Jane ve André’nin onu saran kolu biraz daha sıkılaştı.

Her adımda işkence çekerek önce altıncı kata, derken dördü ve nihayet girişe indiler. Onlar aşağı inene kadar Gunther çoktan yerini terk etmişti ama görünen o ki kemerli kapıdan caddeye çıkan ilk kişiler onlardı.

Park Bulvarı ürkütücü bir şekilde bomboştu. Gerçi Jane bu sessizliğin fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu. Şimdiden uzaklardan bir yerden itfaiye sirenlerinin sesi duyulmaya başlamıştı bile, derken yakınlarda bir kilisenin çanları çalmaya başlamıştı. *Gece yarısı*, diye düşündü Jane. Öyle olmalıydı ama daha saat erkenmiş gibi geliyordu. Eh, insan ölüm kalım mücadelesi verirken zaman su gibi akıp geçiyordu tabii. André onu Park Bulvarı’nın ortasına doğru götürmeye devam etti ama itfaiye araçlarının sirenlerinin yanı sıra 665 numaralı binanın önünden gelen insan seslerini de duymasına rağmen Jane daha fazla devam edemeyip durdu.

“Sadece bir dakika,” diye yalvardı André’ye. Bacağı korkunç bir şekilde zonkluyordu, nefes almakta zorlanıyordu.

“Ella,” diye başladı André ama ona bakmak için döndüğünde şaşkınlık içinde donakaldı. Jane de ona baktı ve André’nin yüzündeki ifadenin dehşet olduğunu fark etti.

“Gece yarısı,” diye fısıldadı Jane. Aynı anda André onu aniden bırakıp geri çekilince az kalsın dengesini kaybedip yere kapklanacaktı.

“Sen,” diye kükredi André tehlikeli bir şekilde.

Jane ellerini kaldırıp baktı. Sokak lambasının zayıf ışığı altında bile bu ellerin kendisine ait olduğunu görebiliyordu. Bir rüzgâr saçlarını havalandırdı ve gözlerinin önünde uzun sarı saçları uçtu. Başını kaldırıp tekrar André'ye baktı ve tanıştıklarından beri onun gözlerine bakmak için kafasını ilk kez bu kadar yukarı kaldırmak zorunda kaldığını fark etti.

"Baştan beri sendin." Aralarındaki o şefkate benzer his, o yakınlaşma sona ermişti. Bir daha da geri gelmeyecekti.

André ona vurmak için elini kaldırdığında Jane olduğu yerde dondu kaldı ama o gece ikinci kez hiç gelmeyecek bir darbeyi bekliyordu. Ona vurmak yerine André, Jane'in geldiğini bile görmediği başka bir tehdide doğru döndü: Parlak kırmızı bir Dodge Challenger onlara çarpmasına sadece birkaç santim kala acı bir fren sesiyle durdu.

"Hadi bin," diye seslendi Dee arka koltuktan uzanıp öndeki yolcu kapısını açarak. Şoför koltuğundan da Harris ona gülümseyordu. André onu tutmak için uzandıysa da eli havada kaldı zira Jane çoktan arabaya binmiş, kapıyı ardından kapatıyordu.

Motor kükredi ve araba roket gibi fırladı; Harris, Doran'ların evinin önüne yanaşan bir itfaiye aracından ustaca sıyrıldı. Jane tam karşılarında iki araç daha olduğunu görünce elleriyle yüzünü kapadı ama Harris hiç tereddüt etmeden, iki aracın arasındaki daracık boşluktan geçti. Kalabalık evin önündeki kaldırımda toplanmıştı ve yedinci katın pencerelerinden alevler yükseliyordu. Arabanın daha da hızlanmasıyla, Jane'in gördüğü manzara ışık hızıyla geride kaldı.

"Bir merhaba yok mu?" diye sordu arka koltuktan neşeli bir ses ve Jane arkaya döndü.

Bu çocuksu yüz hatları, gri gözler, kızıl dalgalı saçlar hiç şüphe yok ki Jane'in New York'taki ilk arkadaşı Maeve Montague'ye aitti. *Lynne'in, benim yüzümden az kalsın öldüreceği arkadaşım,* diye düşündü Jane suçlulukla ama şu anda yine tehlikede olmalarına rağmen Maeve'i gördüğüne sevinmemek elinde değildi.

"Fizyoterapiden çıktım, her zamankinden daha iyiyim," dedi Maeve gülümseyerek. Jane ona sarılmak istediye de arka kol-tuğa ulaşamazdı, bu yüzden uzanıp kızın zarif elini tutmakla yetinmek zorunda kaldı.

"Nasıl bildiniz?" diye sordu Jane sonunda, Brooklyn Köprüsü'nün altından geçip Franklin D. Roosevelt yoluna saparak şehir merkezinden yeterince uzaklaştıklarında.

"Büyükkannemizle teyzemiz uğursuz şeyler söyleyip duruyordu," dedi Harris. Yeşil gözleri yol ile dikiz aynası arasında gidip geliyordu. "Felaket, lanet, savaş. Kuzenlerimle ben de kulak ke-sildik ama bize neyi dinlememiz gerektiğini bile söyleyemediler. Böylece bu akşam partiye gittim ve orada kimi gördüm dersin."

Jane kızardı ve kızardığını belli eden kendi solgun tenine kavuştuğunu hatırlayınca daha da kızardı. *Neyse ki araba karanlık,* diye düşündü sonra. "Sana söylemediğim için çok üzgünüm ama Dee'ye kızma lütfen. O sana söylemek istedi, ben izin vermedim."

"Jane neden bahsediyor?" diye sordu Maeve arka koltuktan.

"Harris seni kastetmedi, Jane," diye kıkırdadı Dee.

"Hayır," dedi Harris kaşlarını çatarak. "Dee'nin patronunu gördüm."

Jane koltuğunda olabildiğince arkaya döndü. "Kimi?"

"Kate," dedi Dee ve ses tonuna bakılırsa kızarma sırası Dee'deydi.

Yine mi şu lanet Kate! “Parti için yemekleri o mu hazırlamış?” diye sordu Jane yeniden Harris’e dönüp. “Kanepeler lezzetliydi,” diye ekledi.

“Yemeklerle bir alakası yok,” dedi Harris sertçe ve Jane niha-yet durumu kavradı.

“Katrın Dalcascu.” Bir kadın aynı ismin kaç farklı versiyonunu kullanabilirdi?

Harris başını salladı ama onun yerine Dee karşılık verdi. “Bizi birlikte görmüş olmalı. Sen değişmeden önce. Bunca zaman benimle çalışıyormuş gibi yaptı.”

“Erkek kardeşinin zihnini korumak için yaptığı büyü yüzünden zayıf düşmüştü,” diye lafı aldı Maeve. “Zaten öyle fazla bir büyü gücü de yok. İki kızı var, dedikodulara bakılırsa onlar da zayıf cadıalarmış. Ayrıca büyüünün bir kısmını da yemek yapmayı biliyormuş gibi görünmeye harcadı. Dee de biliyorsun, zihin okuyuculardan düşüncelerini saklama üzerinde çalışıyordu. Neyse işte, tüm bunlar birleşince Katrin sana bu yolla ulaşamadı.”

Jane yine arkaya döndü; bu duyduklarından etkilenmişti. Katrin büyü gücünü başka alanlarda harcamış olsa da, Dee’nin kararlı bir cadıyı zihninden uzak tutması, üstelik bunu yapması gerektiğinin farkında bile olmadığı hâlde zihninden geçenleri ondan saklaması gerçekten etkileyiciydi. “Cidden mi?”

Harris söze girdi. “Şu Kate cadısının Belinda Holding’le konuştuğunu görünce hemen partiden çıktım ve Dee’yle Mae’yi alıp şehirden götürmeye karar verdim. Büyükannemle Charlotte teyzem hâlâ ne yapmamız gerektiğine ya da kimin tarafında olduğumuza ya da tam olarak neler döndüğüne karar verememişti ama buradan uzaklaşmamız için bence gördüklerim yeterliydi.”

“Ve ben birimizin eksik olduğunu söyleyince Park Bulvarı’na döndük,” diye onun sözünü tamamladı Dee.

Jane’in içine bir sıcaklık yayıldı. “Benim için geri döndünüz,” diye fısıldadı Jane başını arkaya yaslayıp. Bacağındaki ağrı bile ona sadece başka bir sıcaklık gibi gelmeye başlamıştı ve kendini uykuya dalacak gibi hissetti.

“Tabii ki döndük,” dedi Maeve kızmış gibi bir sesle. Jane gü-lümsedi. Maeve’in son birkaç aydır her şeyin dışında tutulmakla ilgili birkaç çift lafı olduğuna emindi.

Bu düşünce onu birden ayılttı, kalbine bıçak gibi bir şüphe saplandı. Onları bekleyen korkunç gerçekler karşısında bu mutlulukları ne kadar sürecekti? “Bunu yaptığınız için size minnettarım,” dedi tüm samimiyetiyle. “Ama şehirden çıkar çıkmaz sizin hemen...”

“Ayrılmamız gerekiyor,” diye tamamladı Maeve alaycı bir sesle.

“Güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor,” dedi Dee kelimeleri yayarak.

“Seni tehlikeyle baş başa bırakacağız,” diye son sözü söyledi Harris gözlerini devirip şerit değiştirirken.

Jane dudağını ısırды. “Bir cadı,” diye içini çekti, “ve bir Wiccan, büyüler ve cadılar hakkında neredeyse herkesten çok şey bilen iki kişi. Yine de bir cadı. Savaş gerçekten kapıda ve felaket, lanet, duyduğunuz diğer korkunç şeyler de öyle. Sizi tek başıma güvende tutamama ve ben asla...”

“Şu andan itibaren birbirimizden ayrılmıyoruz,” diye araya girdi Harris sertçe ve o zümrüt gözleriyle Jane’in iliklerine işleyen bir bakış attı. “Tartışma bitmiştir.”

Ardından Harris gizemli bir şekilde gülümsedi ve Maeve manalı manalı öksürdü. Jane ona doğru dönerken arabanın içinde tuhaf bir basınç hissetti. Fırtına öncesi havanın elektriklenmesini andırıyordu. Maeve gözlerini aralarındaki boşluğa dikmişti; Jane tam ona neye baktığını soracaktı ki karşıdan gelen bir arabanın içeri vuran farlarının ışığında havada bir şeyin uçtuğunu gördü: Mercan rengi Givenchy ruj.

Ruj havada süzüldü, hafifçe titredi ve sonra Maeve gözlerini rujdan ayırıp Jane'in gözlerinin içine baktı. Yorgun ama çok kararlı görünüyordu; bir savaşçı gibi. Ve Maeve artık bakmadığı hâlde ruj havada durmaya devam ediyordu. "Rujunu tazelemek ister misin?" diye sordu sıkılı dişlerinin arasından ve ruj, Jane'e biraz daha yaklaştı.

Jane uzanıp ruju alırken vücudundaki her bir kas ayrı ayrı sızlıyordu ama hepsini boş verip tek bir şeye odaklandı: İçinde yükselen umuda.

KARANLIK BÜYÜ

JANE BOYLE, BEYAZ ATLI PRENSİYLE EVLENMİŞ
VE YUKARI DOĞU YAKA'DAKİ KALESİNE TAŞINMIŞTI.
AMA MASALLARDAKİ MUTLU SONA FAZLA UZAKTI.

Talepkâr ve kontrol delisi kayınvalidenizin gerçek bir cadı olduğunu
öğrendikten sonra sonsuza dek mutlu yaşamak gibi bir ihtimal söz konusu
olamazdı. Üstelik bu cadı, sizin varlığından bile haberdar olmadığına büyü
güçlerinizi çalmaya niyetliyse...

Jane, düğününden kaçmasının ardından Lynne Doran'ın pençelerinden
son anda kurtulmuş ve New York'ta saklanmaya başlamıştı.
Ama daha ne kadar saklanabilirdi ki?

Jane, Lynne'in elde etmeyi en çok istediği şeyi öğrenir öğrenmez, harekete
geçti. Böylece kayınvalidesini, kendisini avlamaktan vazgeçirmeyi umuyordu.
Ne yazık ki Jane'in cesur planı onu cadıların inine, Doran ailesinin Park
Bulvarı'ndaki gösterişli evine geri gönderecekti. Neyse ki aldatıcı bir büyü
bulmuştu da sarışın mimar Jane'den, esmer Ella'ya dönüşmüştü.
Ella, Jane'in yeni yeni filizlenen güçlerine ve tamamen farklı bir görünüme
sahipti. Her ne kadar bir ölüm kalım mücadelesinin içinde de olsa,
"Ella"nın da bir parça eğlenmeyeceğini kim söyleyebilirdi ki?

GABRIELLA PIERCE, iki köpeğiyle
Paris'te yaşayan bir Amerikalı.

Artemis Severier
@artemisakap
artemisayyilar

Kitap İsmi: The Dark Magic
Yazar: Gabriella Pierce
Yayıncı: Artemis